Nihat Genç

Bizi kandırası umman bulunmaz

CADDE

Cadde Yayınları: 61
Seri Günümüz Türk Yazarları / Deneme
© Nihat Genç ve BD Basın Yayın Matbaa, Reklam Turizm Sanayii
ve Ltd. Şti.

Birinci Basım: Mart 2012- 3.000 Adet

Kapak Tasarımı: Tanzer Ercanpolat

ISBN: 978-605-88245-7-7

Baskı: Ezgi Matbaa (212) 452 23 02 - Sanayi Cad. Altay Sk. No:14 Yenibosna
Cadde Yayınları bir BD Basın Yayın Matbaa, Reklam Turizm Sanayii
ve Ltd. Şti. kuruluşudur.

Adres: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No:19/1A Cihangir
Beyoğlu/İstanbul Tel: (0212) 292 94 50 Faks: (0212) 25 57 54

ATIF GENÇ
2017060

BİZİ KANDIRASI UMMAN BULUNMAZ

NİHAT GENÇ

CADDE

Nihat Genç'in eserleri:

Amerikan Köpekleri
Arkası Karanlık Ağaçlar
Aşk Coğrafyasında Konuşmalar
Bu Çağın Soylusu
Dün Korkusu
Edebiyat Dersleri
Hattı Müdafa
İhtiyar Kemancı
Karanlığa Okunan Ezanlar
Kompile Hikayeler
Köpekleşmenin Tarihi
Memleket Hikayeleri
Modern Çağın Canileri
Nöbetçi Yazılar
Ofli Hoca
Soğuk Sabun
Sordum Kara Çiçeğe
Veryansın
Opus 61
Yurttaşların Cinlerle Bitmeyen Savaşı
İşgal Günleri

bizi kandırası umman bulunmaz

(yunus emre)

İÇİNDEKİLER

Horasan harcına meydan okuyan cehalet / 7
Boşlukta kör nokta / 13
Bir telini çeksen kırk yaması çözülür / 22
Sizin köyde böyle mi ittiriyorlar Salim Efendi / 33
İki cevap / 37
Yandaş oğlanlara mizah dersleri / 47
Canavar hayranlığı / 64
Yolun sonu görünmüyor / 70
Sakatlanan Türkiye / 74
Balıklar kendilerinden küçükleri yiyerek yaşar / 92
Anti emperyalist asansör / 109
Doğranmış soğan / 132
Dep depe Gaşgalli / 142
Arkadaş yurdunu alçaklara uğratma sakın / 156
Sefalar getirdiniz sefa geldiniz deliler / 158
Gitti Cumhuriyet hoşgeldin beylikler şeyhlikler dönemi / 165
Derin devlet yazarların taa kendisidir / 168
Suud-Türk İmparatorluğu / 174
Sol partiler neden düştü / 178
'Camia' hayırlı olsun el etek öpenleriniz çok olsun / 184
Çarşambadır çarşamba / 187
Osmanlı'nın donları / 191
Zehir mangaları / 197
Tehlike geçince yavrularını kusan balıklar / 207
Hoşgeldiniz Ahmet, Nedim, Coşkun, Sait. Yaşama sırası sizde / 219
Nagehan Alçı nereye koşuyor / 223
Başımız sağolsun / 227
Ortada sıçan CHP / 230

HORASAN HARCINA MEYDAN OKUYAN CEHALET

(Milliyet yazarı Aslı Aydıntaş güya gazetecilere destek için ODA TV davasını izliyor ve güya destek veren bir yazı yazıyor, yazının sonunda, 'haberlerini yanlış, durdukları pozisyonları geri, hakkınızda dedikodu üretmiş, canınızı yakmış olabilirler.' muhalefet şerhi kaydını düşüp, 'olsun yine de desteklemeliyiz'e getiriyor lafı.

Aslı hanım bir engelli özürlüden bahseder gibi daha da ötesi bir katilden bir sapıktan bahseder gibi 'yanlış hatalı dedikoducu geri' cümlelerini bir zorunlu açıklama, özür beyanı gibi sıralıyor. Aslı hanıma sözüm, hanımefendi, geri yanlış hatalı bulduğunuz insanları 'lütfen' desteklemeyin. Ya da neresi 'geri hatalı yanlış'mış bir açıklık getirin.

Burada bir çok yazar ve gazeteci söz konusu, kimin yanlışı varsa nerde hata yapmışsa siz de yazarsınız bugüne kadar bir gazeteci olarak bu 'yanlışları' dile getirmeliydiniz ya da vakit geç değil bu geri pozisyonları yazabilirsiniz.

Tarihimizin en büyük 'basın' davası yargılanırken destek için gelen gazetecinin kullandığı şu kelimelere bakın: geri, yanlış, hatalı.

Kurbağa yılana sormuş sevmek için mi sarılıyorsun boğmak için mi? Gazeteciler'i 'gazeteciliği' savunacak gücünüz yüzünüz vicdanınız ve kendinize güveniniz yoksa tenezzül buyurmayın, kaleminizi fazla yormayın. 'Basın'ı ifade özgürlüğünü baskı altında tutup süründürenlerin siyasi iklim dilini kullanıyorsanız henüz yargılama başlamadan sizler çoktan 'mahkümiyeti' kabullenmişsiniz demektir. Okuma yazması olan hatta bütün işi, bu uydurma belgeleri anlamak olan bir yazar böyle düşünüyorsa karartılarak karantina altına tutulan halkımızın neler düşündüğünden çok da rahatsızlık duymayalım.)

...

Neyse... Dün Cumhuriyet Tarihi'nin en utanç dolu günüydü, başbakanımız kürsüde Türkiye'yi infilak ettirip havaya uçurdu, hasarı öğrenebilmek için şimdi hepimiz çatırtılarıyla yere düşmesini bekliyoruz.

Öyle ki Habertürk yazarı Amberin Zaman hızını alamamış Türkiye'de Bengaldeşliler'e yapılan zulümleri, psikolojik işkenceleri sıralamaya başlamış, haydaaa.

Voltaire'nin doktorlar için lafıdır: tanımadıkları insanlara tatmadıkları ilaçları yazarlar.

Bakın deprem enkazından yine 'Horasan Harcı'nın yokluğu çıktı. Eski yapılarda özellikle Selçuklu eserlerinde yapı harcı olarak kullanılan 'Horasan Harcı'nın binlerce yıllık gücü mukavemeti dayanaklılığı direncindeki mucizeyi ve sırları hala çözemiyor mimarlar mühendisler sanat tarihçileri.

Modern teknoloji insanlığa 'çimentoyu' öğrettiği halde çimentodan daha etkili bir yapı harcı olan Horasan Harcı'nın sırrı ne olabilir, herkesin bildiği içinde yumurta akı varmış, çok eksik, içinde kan, bildiğiniz kurban kanı da var. Daha ötesi deprem coğrafyası; külün, kilin, kumun, kireç taşının her cinsini bulunduruyor, yani kendi yarasını kendisi saracak, inşaatın en temel en sağlam yapı taşlarını barındıran bir coğrafya. Çifte Minare'den Süleymaniye'ye binlerce yapıyı onbinlerce deprem, bin yıldır, Horasan Harcı yüzün-

den yıkamıyor, yerle bir edemiyor.

Horasan, İran'ın doğusu, adını tarihin en mucizevi bu yapı malzemesine de vermiş, ama Horasan ismi asıl, 'Horasan Erenleri' dediğimiz Anadolu topraklarının ilk eğitimini terbiyesini sosyal ahlakını inşa eden ve hala türbeleri etrafında dört döndüğümüz aziz evliyalarımıza verdiğimiz isimdir.

Horasan Harcı gibi Horasan Erenleri bu toprağın en büyük kutsallarını oluşturur, Yunuslar, Hacıbektaşlar, Mevlanalar diye başladığımız silsilenin hepsi Horasan Erenleri'nin Anadolu'daki kalp atışlarını temsil ederler.

Tarihte ilk defa ırk dil din ayrımına karşı en sert başkaldırı Horasan Erenleri'nden geldi ve insanlığın her kavmini 'birleştirmek, karıştırmak, bir potada eritmek, evlendirmek, kardeşleştirmek, bir kubbe altında toplamak' Horasan Erenleri'nin her şeyi oldu.

Anadolu toprakları işte bin çeşit kaya ve yanardağ tozları'ndan oluşmuş Horasan Harcı gibi bu sosyal harçla oluşmuştur.

Horasan Erenleri 'yeryüzünde yaratılmış hiçbir canlının birbirine üstünlüğü yoktur, Allah'ın yarattığı her şey eşittir kardeşdir' düşüncesini bayrak edindi, yüzyıllarca dualarla törenlerle türkülerle şiirlerle Anadolu halkının bu düşünceyle yoğrulmasına hizmet etti.

Ve Horasan Erenleri 'efendiye' 'üstün'e' 'ben büyüğüm diyene' karşı bir büyük maneviyat felsefesi geliştirdi, kimse kimseden üstün değildir düşüncesi Anadolu'nun ruh mayası hamuru kökeni haline geldi.

İşte bu yüzden bizler tarihin en karışık, en karmaşık, birbiriyle en çok evlenmiş, başkalarıyla en çok aile kurmuş Anadolu Toprakları'nın çocuklarıyız. Çinlilerle en çok biz evlendik, Hintlilerle tarihlerinde en çok biz evlendik, İranlılarla tarihlerinde en çok biz evlendik, Araplarla tarihlerinde en çok biz evlendik, Ermeni ve Rumlar ve Slavlarla tarihlerinde en çok biz evlendik.

Dünyanın bütün kavimlerini bize 'aile' yapan HORASAN ERENLERİ'dir.

Selçuklu kuruldu yıkıldı, iki üç asır Moğol istilası, peşinden üç dört asır Haçlı istilası, Osmanlı kuruldu yıkıldı, İngiliz, Rus savaşları, yüzlerce yıl iç isyanlar yaşadık ve gördük ki HORASAN ERENLERİ bizi öyle bir yerden emzirmiş, tozumuzu böceğimizi yaprağımızı kumumuzu terimizi kanımızı gözyaşımızı öyle 'karmış ki', artık ayrılmak, bölünmek, başka türlü düşünmek asla mümkün değil. Horasan harcı gibi Horasan Erenleri Anadolu topraklarının 'anne sütüydü'.

Dün başbakanımızı dehşet içinde dinlerken bu topraklarda hiç kimsenin aklına gelmeyecek şeyleri hepimiz korkuyla düşünmeye başladık, birileri siyasi felaketlerini örtmek unutturmak için yavrularını annenin sütünden ayırmak gibi çok ama çok tehlikeli konuşuyor. Eleştiri de yapacaksın sorulmayanları da soracaksın, ancak öyle bir konuşma dili kuruyor ki Horasan Harcı'na asit döküyor. Küçük çocuğa sormuşlar anne sütüyle inek sütü arasında ne gibi fark var diye, çocuk, anne sütünü 'kediler çalıp içemez' diye cevap vermiş.

Şimdi görüyoruz ki küçük çocuk yanılmış, kediler tilkiler çakallar sırtlanlar annemizin memesine dayanmış.

Bu tarihin bir yoksul çocuğu olarak buradan hepsine meydan okuyorum, arkasına Avrupa'nın gücünü ve silahlarını almış PKK gibi ideolojiler, arkasına Amerika'nın gizli tertiplerini almış

AKP'sine kadar, hepsine, bu 'harcı' yıkmaya dağıtmaya hiçbirinizin gücü yetmez.

Moğollar'ın Haçlılar'ın Ruslar'ın İngilizler'in yetmediği gibi.

Siyasi kültür eleştiri ve sorgulamalarınızda en hassas olmanız gereken yer bu sosyal harcın diline uygun ruhuna uygun kelimeler seçmelisiniz, gözünüz kararmış, deprem en kazında çocuklarını kaybetmiş insanların üstüne gaz bombası sıkar gibi koskoca bir tarihin içine zehir fışkırtıyorsunuz, siyasilerin en büyük sorumluluğu 'ölçü'dür.

Horasan Harcı gibi Horasan Erenleri Anadolu topraklarını, 'parçalanamaz' bir atom nefesiyle 'aileleştirdi'. Medeniyetimizin

en büyük mimarı eseri Anadolu Erenleri'yle DNA'ları galü beladan yazılmış işte bu aile'dir.

Kendinizi yormayın, küçük siyasi oyunlarla kendinizi bu büyük halk karşısında daha zavallı palyaço durumuna sokmayın.

Bu aileye en yakın siyasi formül 1920'lerde bu ülkede birbirine siyasi ve sosyal üstünlüğü olmayan, hukuk karşısında herkes eşittir, anlamıyla, 'yurttaşlık'tır. Zorladıkça kendi ellerinizi kendi beyninizi parçalarsınız.

...

Başbakanımıza söyleyeceğim şudur, İsrail'e daldın cevabını aldın, Suriye'ye daldın. İşte Rus gemileri Suriye'yi korumaya alıp 'Suriye'ye yapılan bana yapılmış sayılır' deyip cevabını aldın. Depremde evlatlarını yitirmiş halkın üstüne gaz bombaları sıktın, evleri sahtekar sağcı müteahhitlerin çürük evleriydi ancak gönüllerindeki harç Horasan Harcı'ydı. Gördünüz, hayatlarının en acı gününde yine de kollarını açarak içimize kalbimize koştular. Yeşil kartı iptal etmek zorunda kaldın. Yetmiş milyonun değil beş-on milyonun ekonomisi dahi çatırdamaya başladı. Doktorlardan tütün işçilerine İzmirliler'den Hopa'ya yazarlardan depremzedelere isyan etmedik suçlanmadık iftira atılmadık kimse kalmadı. En güvendiğim dediğin bankaları bile sorguya aldın. Açılımlar'ın hepsi foss çıktı, rezil oldun.

Bu ülkenin artık sizden bekleyeceği hayırlı bir haber kalmadığını nihayet siz de anlamış olmalısınız ki nükleer radyasyon gibi bir imha etme dili kullanmaya başladınız.

Bir acı fıkra, sanmam ders olsun size, sarayda akşam ziyafeti, ancak mutfakta yemek kalmamış, kraliçe konuklarına habire hikayeler anlatıyor, yemekler gelmiyor, kraliçe hikayeleri sürdürüyor... Sonunda aşçıbaşını çağırır kraliçe, yemekler nerde kaldı diye sorar. Aşçıbaşı, kraliçenin kulağına: Kraliçem mutfakta yemek kalmadı, siz hikaye anlatmaya devam edin.

Siz hikaye anlatmaya devam edin başbakanımız, ne açılım adına ne ekonomik anlamıyla mutfakta yemek kalmadı.

...

(Sayın başbakanım ayrıca sizden bir ricam var, TV'lerde konuşma süreleriniz Kuzey Kore'yi sollamış durumda, hiç değilse konuştuğunuz süre kadar düşünmelisiniz, bu alışkanlığı tüm partililerinize ve medyanıza da bir 'huy' haline getirdiniz.)

...

(Dün başbakanımız Dersim nutukları atarken Cumhurbaşkanımız da İngiliz Sarayı'ndaydı, bu ne tesadüf.

İngiltere Sarayı'ndaki ziyafetin anlamı şu, Suriye'ye karşı İngiliz Fransız Türkiye ittifakının sömürgeci 'müttefik' yemeği.

Türkiye'yi Cumhuriyet'e karşı sonra Suriye'ye karşı sonra bakalım kimlere karşı 'truva atı' olarak kullanmanın ziyafetleri bunlar.

Sayenizde, İngilizler Hindistan Çin sömürgeciliği günleri tadında günler yaşıyor ve yandaş oğlanlarımız 'monarşi hiç fena değilmiş' yazıları yazıyor.)

BOŞLUKTA KÖR NOKTA

Hızlı kitap okuduğum ilk gençlik yıllarında çamaşır makinesi bozuldu ve tamirciye koştum, bir parçası kırılmıştı ve talep ettiği tamir ücretiyle en az beş altı kitap satın alabilirdim, sağol deyip Tamirci'yi geri gönderdim.

Neymiş kırılmış bozuk parça deyip elime aldım, ben bu parçayı yapabilirim çok kolay dedim ve bildiğiniz silgi'den bıçakla heykel gibi yontarak parçayı yapıp makineye taktım ve tıkır tıkır çalıştırdım.

Birkaç yıl sonra mahallenin tamircisi başka bir tamirat vesilesiyle eve geldiğinde hem onun tamir ücretiyle dalga geçmek hem de dehamı göstermek için tıkır tıkır çalışan makineyi ona gösterdim. Tamirci şaşkınlık içinde parçayı çıkarıp eline aldı.

Ben 'iftiharla' nasıl ama? Dedim. Tamirci elindeki uydurma parçadan yüzüme doğru bakışlarını çevirdi ve 'ağbi sen laz mısın' dedi. 'Alay etme' sırası ona gelmişti. Duvarları masaları tıka basa doldurmuş kitaplarıma bir daha göz atıp, 'ağbi sen okumuş çocuğa benziyorsun, sana iyice anlatmam lazım'. 'Bu parça bu makinenin işini görür, yıllarca çalıştırmış da. Ancak bu uydurma bir parça. Sen makineyi hiç bilmediğin için uydurma bir parçayı kolaylıkla taka-

bilirsin. Ama ben makinenin diğer parçalarını da bildiğim için bu parça uymaz diyorum. Haa makine senin silginle çalışıyor mu çalışıyor, ama ben tamirciyim, makinedeki parçaların yıpranma sürtünme dayanma güçlerini bilirim, bu yüzden bu saçmalığı ben yapmam, ama sen yapmışsın, ne diyeyim hayırlı olsun...'

Tamirci, dilini bilmediğimiz teknolojiyle sarılı gündelik hayatımız için evrensel bir ders vermişti. Ders şu, makineyi tanımadığım için tanımadığım o şeye uydurma bir parça takarak kafamdaki arızalı makine çalışır hale geliyordu ve makinenin tıkır tıkır çalışmasından çok büyük mutluluk duyuyordum. Oysa tamirci makineyi tanıdığı için bu uydurma parçadan endişe duyuyor hatta saçmalık delilikle suçluyordu beni.

Gerçekten makineyi bir tamirci kadar tanıyor olsaydım o silgiyi oraya takmaya ben de cüret edemezdim. Ama beynimde makinenin işleyişine parçalarına sistemine dair hiçbir bilgi olmadığı için beynim o muazzam boşluğu bir silgiyle onarıp beni rahatlatıyordu.

'Tanımadığınız nesnelerin boşluğunu beyin bir şekilde tamamlıyor.' Bu duruma iki yüz yıl var ki 'alaturka çözüm' deniliyor. Döneceğiz. Sanat eserleri üzerine çokca kafa yoracak yıllarım oldu, bir siyasi kapışmadır gidiyor ve modern sanat üzerine hünerlerimi gösterecek zaman bulamıyorum, bir fırsattır, daha en baştan küçük bir giriş yapalım.

Çoğunuz gibi benim de emekleyen çocukluğum büyükçe bir salonu kaplayan Türkistan halısı üzerine geçti. Desenlerini bir çok hikayemde işledim. Ama bordürleri. Yani halıyı çevreleyen yol gibi şeritler? Bakın, halının sınırlarını çevreleyen bu düz şeritlere hemen 'yol' benzetmesi yapıverdik.

Gerçekten yol'dur. Bordürü zihnimiz bir desen süsü olarak algılar ancak bu algımız hemen hızla kavramsal bir temaya beynimizde tercüme olur: yol. Gurbet. Evimizden uzaklara gidenler. Hasret. Sıla.

Yani, desenden düşünceye, algıdan kavrama, gözün bir anlık bordüre değmesinden kedere doğru yola düşer bakışımız ve orada

donup kalır. Ve gerçekten yollara düşersiniz, baktığınız nesnel halı bordür hiç görünmez hale gelir ortadan yok olur. Anadolu kilim ve halıları gurbeti her evin içine taşımıştır, gurbet yol hasret, her an gelinlerin annelerin sofra kurduğu, üzerinde çocuklarını oynattığı ayaklarının altında, her daim gözleri önündedir. Nihayetinde gözümüze değen bir desen çizgisidir ama beynimiz desendeki o uzayan çizgileri çoktan yollara vurmuştur.

Türkülerimiz de öyle, işte uzun havalar, adı üstünde uzun uzun hava, söyleyişleri de öyle, uzun uzun, dinleyin gurbete kocalarını gönderen Eğinli kadınların türkülerini, biçimli ciğer yanığı çığlıklar uzadıkça biz dinleyenler o uzayan boşluklarda dalarız.

Nereye dalar gözlerimiz. Uzun havanın uzun boşluklarını beynimiz hasretle gurbetle kederle gidip de gelmeyenle çoktan doldurur.

'Aslında beynimiz boşluktan korkar ve hızla o boşluğu doldurmak ister.' Üstelik beyin görme işleminde hızlı ve ekonomik davranır, yani uzun hava başlar başlamaz hemen beynimiz o uzun boşluğun arasına film şeritlerini eklemeye çalışır.. Beynin, boşlukları hızla doldurma becerisini, belki de savunmasız tetikte yaşanan vahşi ilkel çağlarda ani bir refleks olarak geliştirmiş olabilir, bilemeyiz.

Beyin, tanımadığı boşlukları istemli olarak öyle olması işine geldiği hoşuna gittiği için de doldurabilir. Annemden biliyorum, Halk Eğitim Merkezi'ne okuma yazma kurslarına gitti, bir hafta sonra çok arzu ettiği gazete okumayı başarmak için gazetenin ön sayfasına hevesle göz gezdirdi, B harfini gördüğünde Bülent Ecevit, D harfini gördüğünde Demirel diye sallayıp yapıştırıyordu.

Anne, bu B, Boğaz, bu D ise Denizli dediğinizde 'o kadarını çıkartabiliyorum yavrum' derdi. Şimdi günlük medyayı okudukça 'o kadarını çıkartabilen yüzlerce yazarı' görüp annemi hatırlıyorum.

Beyin bazen de bilmeden arzular ve tariflerle hislerle ön seziyle hedefine yaklaşır, yine annemden bir misal, taksitle halı kilim satın almaya gittik, birbirinden güzel onlarca halı, desenler, renkler,

çiçekler, her çeşit, ancak annem önüne halılar serildikçe 'bunun yolu daha güzel.' diyor, sonra biraz düşünüp 'hayır öbürünün yolu daha güzeldi...' diyor.

Yolu Güzel'i bir Anadolu çocuğu olarak üç-beş yaşında işte öğreniverdik, ne demek 'yolu güzel', 'yolları güzel'... Örgü örerken akşam vakti gözü işte halının bu yollarına takılıp kalacak ve gurbetteki oğulları, beynine, sağanak yağmur karaltısı gibi nemli dumanlı bir hava sökün edecek öfff öff bu yollara bakıp bakıp ağlayacak. Gözüm yollarda kaldı, cümlesi kaç bin türkünün içinde geçer.

Anadolu halı ve kilimlerine bir daha bakın, yolları uzundur, bordür bir döner, bir daha döner, dört beş bordürü olmayan halıya kilime kimse yüz vermez.

İşte geldik gidiyoruz, önümüze çıkan her D'yi devlet okuduk, E denince Ergenekon deyip üstümüze saldırıp kodeslere tıktılar ve hala hasretle gidip de gelmeyen Anadolu'nun evlatlarının yollarını gözlüyoruz.

Annelerimiz yine şanslıymış, ayaklarının altında gözlerini hayallerini kederini askıya palto takar gibi hayallerini asacak babadan kalma gelinlik halıları vardı, işte bizler, ne gazetelerden ne TV'lerden bir yol bir iz göremiyoruz. Ne keder ne umut, taş gibi ortada kaldık.

...

Beyindeki Hayaletler Kitabı'ndan daha önce söz ettim, bir diğer başlığı 'beyin kör noktayı tamamlar'. Eksik gördüğü şeyi tamamlayan bir beynimiz var. Hatta 'çapraz' gördüğü şeyi 'düzleştiren' bir beyin. Göz 'boşluğu' sevmez. Sedirin altında kuyruk gördüğünüzde onu hemen gerçek bir kedi görmüşsünüz gibi tamamlar. Çoğu hayal der sanrı der, değil, illuzyon denilen şey, kanepenin altında bir iplik parçasını bir fare gibi tamamlayıp gören bir beyin.

Sıradan dediğimiz cahil insanlar için hayat ne kadar kolay deriz bazen, beyin boş olunca, yakıştırması uydurması benzetmesi de maalesef bol oluyor. Diyelim gazete manşetinde Türk Ordusu Kendi Askerlerini Öldürdü başlığını görünce önce kafası almıyor, ama

akşam üstü TV'yi açtığında bir 'heron' görüntüsü dahi o bütün boşluğa ikna olması için yetebiliyor.

Heron'u havada görünce, 'evet, öldürmüş yahu' diyebiliyor, Heron nedir, havada sessizce uçan bir hayalet uçak, Ordunun kendi askerini öldürmesiyle ne alakası var, yok tabii, sadece bir görüntü, olsun, Heron'u görünce bütün boşlukları doluyor...

Ülkemizde 'ekonomi' yüzlerce defa battı ama gören yok, işte sosyal eşitsizlik yoksulluk, PKK ve cemaat terörü olarak geri dönüp Türkiye'yi işgal etti, aynı yoksulluk, boş beyinli milyonlarca cahili bir saçma cümleyle ikna eder hale geldi. Hadi sıradan insanları geçelim, okumuş yazmış hatta köşe yazarı hatta bilim adamı yüzlercesine ne diyeceksiniz, evet yüzlerce, işte mesela sadece bu yazıma örnek olsun diye bir tanesini geçenlerde okudum, adı Cemi Koçak, Star Gazetesi'nde yazıyor.

Bir 'Ergenekon Destanı' döşemiş afallarsınız, bu adam profesör, başlığı Ergenekon koyunca, nerdeyse tüm Türk Tarihi'ni hesaba çekiyor, yazısında bir Deli İbrahim bir de Kösem Sultan yok.

Ergenekon yazısına başlık olarak 'Derin Devlet' koymuş olsaydı kimsenin bizim de itirazımız olmazdı, çünkü devletin derininde ihtilaller hak hukuk tanımayanlar gırla gidiyor, en basiti Susurluk ortada. Ama 'Ergenekon' başka bir şey, adı var, iddianamesi var, suçlamaları var, mesela diyor ki Uğur Mumcu'yu öldüren aslında İlhan Selçuk'tur, buna benzer nice iddia.

Profesörümüz E harfini görünce Ergenekon Destanı döşüyor, oysa yapılacak tek hayırlı şey, şu anda elinde belgesi olmayan savcılara yardımcı olup, belge göstermesi, delil göstermesi. Modern bilim modern insan modern hukuk 'delil' ister. Yüzlerce insan içerde mağdur. Tekrar ediyorum, Profesörümüz aynı yazının başlığını Derin Devlet koysun, kimsenin itirazı olmaz, ama Ergenekon deyince, bir çete bir örgüt, suçlanan yüzlerce insan var, o halde delili belgesi olmalı. İnsanlar içerde konuşamıyor kendini savunamıyor, yani bir 'kör boşluk' oluşmuş, bu kör boşluğu da işte adının başına profesör diyenlerin saçma rezaletleri dolduruyor.

Aynı şey Oda TV'de başımıza geldi, ODA TV basıldı ve çalışan yönetici herkes içeri alındı, yani ortada ODA TV diye bir şey kalmadı, bir çalışan bir yönetici yok. Kim cevap verecek, ODA TV'nin kapısını kim açacak kimse kalmadı.

İşte bu kör boşlukta bütün medya çullandı, iftiraların bini bir para. Karanlık Oda olduk, tertipçi düzenci Ergenekoncu suikastçı gizli örgüt olduk. Manşet üstüne manşet, 'o oraya onu gönderdi' diye tekrar tekrar. Ertesi gün ipe sapa gelmez bu polis tuzağı, büyük ip uçları yakalamış gibi yüzlerce köşe yazarı gülerek alay ederek haah hahhh gördünüz mü çığlıkları atarak başladılar manşetleri döşemeye.

O dört karanlık gün, binlerce iftira manşeti binlerce iftira yazısı döşendi.

Kör boşluğu yakalamışlar, nasılsa cevap veren yok, nasılsa çalışan konuşan tek kişi yok, çullanan çullanana. En çok tepinenler de en cahilleri çıktı.

Hikayenin sonrasını biliyorsunuz, içeri alınan arkadaşlar üç dört ay sonra nihayet kendilerine geldiler ve mektuplarla suçlamalara tek tek cevap verdiler. Arkadaşlarımızın bu açıklamalarıyla nihayet kamuoyu asıl tertibin açık seçik cemaat olduğunu öğreniverdi.

Geçelim bunları. Bir yazar olarak beni düşündüren, yüzlerce yazarın bu kör boşluk karşısında tavrı oldu. Bu kadar saçmalığı nasıl neden kustular.

Beyinleri çok mu boştu, yoksa o beyinler daha önce yıkanarak boşaltılmış ve içine saçma iddialarla kasıtlı olarak mı doldurulmuştu.

Her neyse, yazımızın konusu, bir yazarın kör boşluk karşısındaki tavrını anlatmak. Cemaat gazeteleri E diye başlık atınca yüzlerce insanı içeri tıkmak bu kadar kolay mı olmalıydı.

Bilim adamı yazar akademisyen, sıradan insandan annelerimizden çok farklıdır, onlar, o kör boşluğu uydurarak değil sahiden hakikatle doldurmak için maaş alıyorlar.

Unutmadan söyleyelim, kör boşluğu dolduran zeka değildir, beyin rahatlamak için böyle bir sistem geliştirmiş, kör topal saçma sapan dahi olsa açıklayınca rahatlatıyor insanı.

Yüzlerce bilim adamı cemaat gazetesi E deyince bir anda rahatladı.

Beyinleri rahat etti.

Keyifleri yerine geldi.

Bu toprağın suyunu içmiş maaşını almış binlerce yazara, cemaat polisleri plastik bir fare kuyruğu gösterince, hepsi bir anda beyninde tarihin bu en büyük iddianamesi harf harf doldurmaya başladılar, caniler, demokrasi düşmanları, örgütçüler, ırkçılar. artık ne gelirse ağızlarına.

Bu cümle benim değil görme işleviyle uğraşan bilim adamlarının: 'Beynin yaratıcılığının sınırı yoktur.'

Ve bu hikayeler şaka karikatür değil bilimsel gerçektir, göz doktoruna gelen hasta, doktorun kucağında bir maymunun oturduğunu söyler. Buna benzer daha nice şey gördüğünü söyler. Hayal değildir sanı değildir uydurma değildir ama göz doktorunun kucağında da asla maymun yoktur.

Peki olup biten nedir, hastanın görme işlemini yapan sinirlerden biri hasarlı, diğer taraf o boşluğu doldurmak için baskı yapıyor, artık yılan mı dersin maymun mu dersin kurbağa mı dersin bir görüntüyle dolduruyor işte.

Gençken seyrettiğimiz Fareyi Öldürmek piyesi (İrfan Şahin'in mi) tam da bunu anlatır, sevmediği işi yapan bir memur, üstelik sıkıcı bir gündem, üstelik gelişmemiş bir siyasi bilinci vardır, bir zaman sonra mesai arkadaşlarını fare gibi görmeye başlar.

Boş ve daralmış ve kendi sorununu çözememiş her beyin her şeyi görür uydurur. Ve en trajik sahneleri, bu kör boşluğun potasına gözleri kapalı atış yapan yüzlerce yazarın makalesinde yaşadık.

İlk gençlik yıllarından beri ezberledikleri üç beş cümle, demokrasi, özgürlük, vs'yle her siyasi sosyal olaya aynı kelimelerle

atış yaptılar. Potaya atış yapan eğitilmiş basketçiler gibi oldular, aynı basketçilerin gözlerini kapattığınızda da aynı potaya şaşmaz şekilde topu geçirdiklerini Engin Ardıç, Cengiz Çandar, Oral Çalışlar vs. örneklerinden çok iyi biliyoruz.

Ama birileri potayı taşırsa, yani sizin gözünüz kapalıyken potanın yerini değiştirirse?

Siz 68 yıllarından kalma aynı üç beş ağza pelesenk laflarla Özallar Tansular döneminde çok atış yaptınız çok, geçirdiniz geçirmediniz kimse bilmiyor ama alkışlandınız ödüllendiniz.

Hala gözleriniz kapalı bu cemaat bu Amerikan potasına atış yapıyorsunuz, oysa 70'ler çoktan değişti, 80'ler değişti, 90'lar değişti, potanın yeri çoktan değişti.

Bakın çok yakın bir örnek, Tayyip Erdoğan'la Beşar Esad kardeş kardeş hatta gözü kapalı sevişirken Amerikan potayı başka yere taşıdı ve şimdi ajanvari Suriye'yle nükleer tehdit ihtimallerini dahi bize konuşturuyorlar.

Biz artık bu yaratıklara 'insan mı değil mi' diye sormuyoruz. Çünkü ahlak yoksa insan olunamaz... Bir şeyi eksik görebiliriz, çapraşık tuzaklı görebiliriz, yani beynimiz gözümüz pekala aldanabilir, hatta bir hastalık sonucu yamuk saçma hayaller sanrılar görebiliriz, peki bu durumda insan olmaktan çıkar mıyız?

Asla.

Doktor hastasına 'peki kucağımda maymun olduğunu gördüğün halde niçin senin kucağında bir maymun var diye iddia etmiyorsun' der.

Hasta: 'içimden bir ses diyor ki, bu adam koskoca bir bilim adamı, işi gücü yok da kucağına bir maymunu niye alsın' diyorum, yani, 'sizin kucağınıza bir maymun yakıştıramıyorum' der.

Ajanlı tertipli cemaat ve Amerikan oyunlarını birbirimize çoktandır yakıştırır olduk.

Bu yazıyı kaleme alışımın birinci sebebi işte bu, son KCK tutuklamaları, bir çok bilim adamı ve yazarı içeri aldılar, KCK'nın ne

olduğunu az buçuk bilsek de 'az buçukla' olmaz bu işler, bilim adamı ve yazarlara şiddeti terör örgütünü asla yakıştıramayız. Bizlerin görevi kör boşlukları sahici delillerle doldurabilmeyi başarmaktır.

İkinci sebebi, kendimle ilgili. Yazarlığa başladığım günden beri kendimi bir 19. yüzyıl yazarı gibi gördüm. Etkisi çok güçlü hayal kuranların kelimeler ülkesinde yaşadım.

Kelimelerimin coşkusunda bir ömür yuvarlanıp karıncalanmış esrik beynim bütün boşluklarımı kapatsın istedim.

Çoğu yazardan çok daha iddialı cümleler kurdum, kelimelerim gerçekten daha gerçek ve nabzı duyulacak kadar canlı olsun, istedim.

Kitaplarımın ülkemin sert trajedisinin beynime çarpmasıyla oluştuğuna inandım. Kelimelerin akıntısıyla uçurumlara sürüklenmekten asla korkmadım.

Sonuç, kahvede arkadaşlar arası bir laflamayı dahi korkudan yapamaz hale geldik. Kahvede ilk gençlik yıllarından beri yaptığımız küfürlü konuşmalarımızın haysiyetini dahi çoktan aramaya başladık.

Gün itibariyle skor:

Kör boşluklarını sosyal ve siyasi eşitliklerin estetize edilmiş hayalleriyle dolduranlar: 0.

Kör boşlukları, polis cemaat Amerikan yalanlarıyla dolduran beyinsizler: 10.

BİR TELİNİ ÇEKSEN KIRK YAMASI ÇÖZÜLÜR

Din, her inananı göklere yükseltme iddiası taşır, cennet ya da cehenneme. Bu kadar yükseldikten sonra istersen cehennem olsun, insan bu, yüksekliğe çıkmak ister. Budistler yükselmek için daha dolaylı bir yol izler, yeniden başka canlıda dirilmeye inanırlar, zaman sonsuz, bir gün sıra nasılsa kuş olmaya da gelecektir.

Hepimiz kuş sürüleri gibi eşitçe bir arada uçsak sorun yok, her dinin uçma hiyerarşisi var, önce peygamberler sonra havariler azizler evliyalar. Ülkemiz medyasında gördüğümüz, bu hiyerarşiyi fazlasıyla karıştıran yazarlar peydah oldu, uçmada ilk sırayı zorluyorlar. Vecdle vahiyle cinnet çığlıklarını çorba edip fazlasıyla karıştırıyorlar. Hatta kimi açıkgözler sonsuz uçmaya destur almak için önce Pensilvanya'ya uçuyorlar.

Amerikan demokrasisini beğenin beğenmeyin ama çok özendiğiniz aşikar, söyler misiniz on yıllardan beri her akşam ABD TV'lerinde Jon Stewart, Conan, Joy hatta David Letterman neden 'siyasi mizah yapıyor'. Hatta Stewart'ın Bush döneminde Bush için 'kan emici sülük' dediğini hatırlıyorum. Biz de ise yıllardır siyasi

mizaha dair tek cümleyi TV'lerde bulamazsınız. Atatürk diktatör demek kolay sorun Tayyip diktatördür diyebilmek, üstelik Atatürk'ün sofrasında yüzüne karşı dahi söylendi, aradan seksen sene geçti hadi biri Tayyip'in sofrasında yüzüne karşı demokrasiyi biraz ilerletebilsin, görelim.

Ancak siyaset yapmadıkları için uçak sahibi olma sayısıyla dünyayla yarışan bir şovmen mizahçı kadrosuna sahibiz, yani bir şekilde uçmayı becerirler. Tatlıya tuzluya karışmayan her TV'cu bilin ki AKP'nin hissedarları gibidir. Geçtik siyaseti kokain aleminden grup seks alemlerine kadar herkesin gözü önündeki rezillikleri tek satır yazabilecek tek yazarınız yok, değil yazmak, ima etmeye dahi korkan yüzlerce yazar, TV'cu. Bu suskunluk neyin işareti? Çok eski dinlerdeki 'karanlık' en popüler kavram oldu. Avrupa'nın çeyrek filozofu Zizek'in ağzına doladığı ünlü psikiyatrist Lacan'ın gerçeği idrakte meşhur aşaması: önce sembolik, sonra hayal, sonra gerçek.

TV'lerin bu suskunluğu AKP iktidarının ilk günleri sembolikti, gözlerinizin önünde hayal olduğunu gördünüz, tam anlamıyla gerçek olup ülkeyi kararttığında ise zaten o karanlıkta hiçbir şey göremez olacaksınız.

Leonardo Vinci insanları üçe ayırır, görenler, gösterilince görenler, göremeyenler. Peki yıllardır gösterilen ne, içerde yatan namuslu tertemiz gazetecilerin dart tahtasına dönüştürülmüş sahipsiz sırtları, darbalar fikir özgürlüğü ileri demokrasi için, yürüyün kim tutar sizi.

Kimsecikler ekonomik ve siyasi analizlere artık bakamaz değerlendiremez oldu.Muhafazakarlar oldum olası grafiklere değil 'huzura' bakarlar, muhafazakarların huzurdan anladığı sindirilmiş bastırılmış diktatöryel bir sessizliktir. Bu süreçte kim konuşursa 'ortam gerginleştiren' deli muamelesi görür. Aslında bizleri dışlamaya çalışan siyasi iktidardan çok bu sessizlikte ceplerini dolduran mizahçılar sanatçılar aydınlardır.

Çünkü ancak bu mum ışığı karanlığında cüce boyları ekran duvarlarında kocaman görünür.

Bizler konuştukça bu hissedarların hisseleri değer kaybeder, bizi düşmanca görmelerinin sebebi bu kadar basittir ve isimlerini yazarak karşımıza asla çıkacak yürekleri olmadıkları için fare sürülerini üstümüze sürmekten başka çareleri yoktur.

...

Bir futbolcuda aranan en önemli özellik kondüsyon, güçlü becerikli kas yapısı, hızı seriliği çevikliği. velhasıl sportif üstün yeteneklerdir. İnsan bedeni bu marifetleri beş-on yıllık disiplinli antrenman programıyla edinebilir.

Bugünlerde bir futbolcuda aranan en büyük özellik ise çok başka bir yetenek: OYUNU ANLAMA YETENEĞİ.

Çünkü, oyunu iyi anlayan futbolcu, nerde durması, nereye baskı yapması, enerjisini hangi yönde harcamasını, ayağındaki topu ekonomik ve çabuk nasıl kullanabileceğini iyi bilir ve kas ve çalım becerisi çok yüksek oyuncular karşısında sırf zekasıyla üstünlük sağlar.

Köylüm olduğu için söylemiyorum, Yeniçağ Gazetesi'nden yazar Arslan Bulut'u kardeşim gibi severim. Arslan Bulut diğer köşe yazarları gibi yazmıyor, yıllardır usanmadan sadece Büyük Siyasi Oyun'u yazıyor. Konumuz 'büyük oyunu' anlayanlar ve anlamak istemeyenler üzerine.

Arslan Bulut geçen günlerde yazdı, bir cemaatçi gencin 'Amerikan ordusunda gizli Müslüman generaller varmış' fikrine iman eder gibi inandığını.

Bu denli uçuk bir düşünce olabilir mi demeyin, Anadolu'nun dünyalar güzeli köy ve kasabalarından toplanmış binlerce tertemiz evladının beyinleri, siyasetleriyle ne kadar acıklı ters hallere düştüğünü bu dünya gözlerimizle görerek, şaşırarak çaresizlik içinde seyrediyoruz işte. Irak İşgali günlerinde cemaatten bir genç 'Amerikan ordusuna asker yazıldığını' bana söyledi, doğru yalan bilemem, aklım kafam çekiçle dövülmüş gibi neye uğradığımı şaşırdım, yıllar sonra bu genci tekrar gördüğümde hainliğine rasyonel bir açıklama getirmeye çalışır gibi: 'Nihat ağbi kanser has-

tasıydım Amerikan Ordusu'na yazılarak tedavi masraflarımı Amerika'ya ödetmek istedim' dedi.

Hastalığına da tedavi masrafından kurtulmak için düşündüğü kurnazlıklarına da inanıp inanmamak umurumda değil. Çocuğa: doğru ya da yanlış kurduğun cümleler içinde Amerika'ya asker yazılmak diyorsun, senin gibi tertemiz bir Anadolu çocuğu bu cümleleri kurduğunda Nihat Genç olarak ben deliriyorum.

Aradan çok zaman geçti artık alıştık Anadolu çocuklarının Amerikancılığına, ama hala inanmak istemiyorum.

Çünkü yüzlercesini tanıyorum, mutlak bir idealizmle dünyaya bir iyilik yapmak için hayatlarını feda etmişler.

Cemaatin tavanındaki (en üstteki) ABD işbirlikçilerine kızıp zemindeki (aşağıdaki) bu dünya temizi çocukların saf gayretlerini hiç karıştırmadım. Çünkü aynı sokak aynı daire aynı mahallelerde onlarca yıldan beri birbirimizi iyi tanıyorduk.

Uzun yıllar içinde bir çok gözlemim oldu, en önemlisi, Irak İşgali yıllarında onbinlerce çocuğun 'bizimkiler Amerikayla mı işbirliği yapıyor' deyip şoka girmesi... Ve sonra yaşanan bu şok'u kendilerine ne tür bir düşünceyle izah etmeye çalıştıklarına şahit oldum.

Bilimsel deney gibi müthiş bir örnek vermek istiyorum, Irak İşgali'nin ilk aylarında yazar arkadaşlarla Ürdün'deydik. Sabah gazeteleri elimize aldığımızda neye uğradığımızı şaşırdık çünkü Müslüman bir Arap ülkesinde işkence sahneleri üstelik pornografinin ötesinde ve manşete kare kare yerleştirilmişti. Sadece cinsel bölgeler mozaikleştirilmiş ancak korkunç sahneler ayan beyan ortada, insanın kalemi dili varmıyor, Arap Müslüman kadın yerde ve kolları bağlı önünde Amerikan askeri pantolonunu indirmiş, mahkûm kadının ağzına... Otel lobisinde bayan arkadaşlar da vardı gazete benim elimde olduğu için yanıma üşüştüler, herkes bir ne ya deyip utanıp korkup kaçışırken... Amerikan'ın Irak'a özgürlük için girdiği iddiasıyla yazılar yazmış bir bayan arkadaşımız, 'ne var burada ben göremiyorum.' dedi.

Hepimiz hayretle arkadaşımızın yüzüne nasıl göremezsin diye baktık, arkadaşımız, ısrar etti, hayır göremiyorum, arada mahremiyet var bu kadar aşikar görüntüleri parmağımızla şurası şöyle diye izah etmek sosyal terbiyeye sığmaz, gazeteyi fırlattım ve bayan arkadaşıma, 'sahiden bir şey görmediniz mi, dedim.

'Hayır, görmedim' dedi, işte o an deliye döndüm ve gazetedeki aleni fotoğrafı bir insan nasıl göremez diye çok kitap okudum, çok düşündüm, bu bir inkar hastalığı başlangıcına benziyordu. Bir de 'ihmal hastalığına' bir örnek vermek istiyorum, Irak İşgali'nin ilk günü dünyada bütün TV'ler canlı yayınla verirken o günlerde Türkiye'de en çok izlenen haber bültenlerinin başında Kanal 7 geliyordu. Haberler başladı ve Irak İşgali'nden tek satır bahsedilmedi, sunucu, İstanbul Üniversitesi rektörüyle laik bir kavgayı yarım saat kadar sürdürdü ve haber bülteni kapanırken, haa bir de der gibi, bugün Irak İşgal edildi haberini kenarından verdiler.

Ve devam eden aylarda Irak işgali pekiştirilmedi, hatırlatılmadı, insanlarımızın duygu vadisine çekilmedi, tekrarlanmadı, Müslüman kadınlara tecavüzler tekrarlanmadı ve netice Irak İşgali kasıtlı şekilde ihmal edilerek insanlarımızda Irak İşgali 'duygusu' derinleştirmedi. Dile kolay bir milyon üstünde insan öldürüldü ve TV'ler sadece Irak bombalanırken Amerikan'ın isteğiyle tüm dünya görsün korksun diye canlı yayın görüntülerini yayınladılar, bu kadar.

Bu örnekler kısaca inkar ve ihmal hastalığına giden yolun ilk yol taşlarıydı, bir yandan kitleler uyutuldu ama diğer yandan binlerce genç işbirliğinin farkındaydı ve neye uğradıklarını şaşırdılar.

...

Mesela o günlerde bu şok'u fark eden Müslüman dergi yöneticileri kitlelerini ayakta tutabilmek için dergileri için benden yazı üstüne yazı demeç üstüne demeç alıyordu. Anti-emperyalist duyarlılığı ayakta tutmak, işbirlikçileri kınamak için. Bu arkadaşlar bugün çoktan yandaş medyanın internet sitesi sahipleri oldular ve bana yazdığım bir yazı için alçak şerefsiz Nihat Genç başlıklarını kolayca atabilir hale geldiler.

Oysa asıl gerçek, bu şok, binlercesini sessizliğe gömdü ve onbinlerce genç o gün bugün ' büyük oyunu okuyamaz' hale geldi.

Mesela sizler kaç tane sessizlik tanırsınız, diktatörlüğün getirdiği sessizlik'i iyi bilirsiniz. Ancak 'dikte' edenler yani iktidar sürenler bu cemaatin Amerikan ve AKP işbirliği siyasetleri olduğu halde, bu onbinlerce genci 'sessizliğe' sürükleyen şey ne olabilir?

Hareketlerini aşırı denetim kontrol altında bastırdıkları bir ahlaki terbiye yüzünden asla değil. Suskunluklarının sebebi: 'tutarlılık ölçülerini kaybetmeye' başlamış olmalarıdır. Her insan evladı öğrendiği inandığı fikirlerle yapılanlar arasındaki ölçüsüzlüğü görünce, bu yaman çelişkilere verdiği ilk tepki: sessizleşir, içe kapanır.

Sessizliklerini koruyan binlerce çocuğun hayal kırıklıklarını iyi bildiğim için bu kurbanlara karşı çok dikkatli bir dil kullanırım, çünkü aynı sessizlik bir kuluçka bir dinleme, neyin ne olduğunu anlama dönemidir. Allah büyük oyunu anlamaları için yardımcıları olur inşallah, unutmayın bizler arkadaşlar arası iyi tanırız, ülkemizin en uç ateist ve anarşistleri bu sıkıştırılmış deliklerden türemiştir.

Ancak Amerika ve AKP'nin işbirliğiyle sessizliğini bozup saldırgan hatta gaddar hatta tarihte görülmemiş bir zalimlikle, gestapo SS subayları gibi konuşanları da hergün ibretle izliyoruz.

İşte konumuz dünün sessiz bugünün alikıran başkeseni bu çocuklarının aşırı saldırganlığını anlamaya çalışmaktır.

Saldırganların bir kısmını felç hastalarının yaşadığı İNKAR VE İHMAL HASTALIĞI'yla anlamaya çalışıyorum.

Saldırganların diğer kısmını 'bazen meseleleri saptırmak inkar etmekten daha kolaydır' diye izah eden düşünceyle kendime izah ediyorum.

Bir 'yalan, unutma, inkar, ihmal, reddetme' hastalığı beynin solob'unda yaşanan bir hastalık, özellikle sol kol ve sol ayağını kullanamayan felç hastalarında görülür.

Hatta hasta saçının solunu taramaz, hatta yüzünün soluna maky

yapmaz, hatta yolda giderken solda yanan binaları solda kaza yapmış arabaları hatta yemek yerken tabağının solundaki yiyemez.

Mesela hastaya alkış yap diyorsun tek eliyle alkış yaptığını sanıyor, mesela hastaya ayakkabılarını bağla diyorsun tek elle bağcıklarına düğüm attığını sanıyor, hani neden yapmadın deyince: 'Yaptım ya, alkışladım ya, bağladım ya...' diye sizleri çok şaşırtan bir cevap veriyor.

Halk arasında kötürüm ya da inme denilen felç hastalarında 'beyin' çalışmayan iptal tarafını tamamen 'yok sayıyor'. Hatta hastadan bir papatya çizmesi isteniyor, hasta, papatyanın sol yaprakları tamamen soyulmuş bir papatya çiziyor.

İnsan aynaya baktığında sağını sol, solunu sağ gördüğü için yani ayna hileli bir yanılsama gösterdiği için ihmal hastalarına çoğunlukla ayna testleri yapılır. Mesela hastanın yok saydığı felçli sol eline bir yüzük takılır ve aynada hastaya bu yüzük gösterilir, doktor, hadi bana yüzüğünü çıkar ver dediğinde, hasta, inanılır gibi değil, sağ eliyle sol elindeki yüzüğü değil, aynanın içine ya da aynanın arkasına doğru uzanıyor.

Yani beyin öyle mutlak şekilde sol elini inkar ediyor ki hasta olsa olsa bu yüzük ya aynanın içinde ya arkasında diye tepki veriyor.

Irak İşgali'nde Anadolu'nun bir cemaate mensubiyet sağlamış tertemiz çocukları tam bir travma yaşadılar. Her travma gibi beyinleri düşünceleri alt üst oldu, kendilerine bir açıklayan izah eden ise hiç çıkmadı.

Ve devreye yani liderliğe hastalığın ikinci grubunda baş rolleri oynayan 'meseleleri saptırma kolaylığıyla' yazılar döşeyip konuşmalar yapanlar çıkıverdi.

Meseleleri saptıran saldırganlar beynine felç inmiş cemaat çocuklarının hastalığını sömürmeye başladı. Çünkü, solunu inkar eden hastalarda bir başka bozukluk ortaya çıkar, bu sefer sağ gözleri fazlasıyla çok detaylı en ince ayrıntıların zerresini dahi açıklıkla görmeye başlar.

Ergenekon davaları başladığı günden beri 'meseleleri aşırı şekilde saptırmak ve olmayacak gereksiz ayrıntılara gözleri çevirmek' üzerine binlerce makale okuduk, binlerce gazete manşetine şahit olduk.

Hatta bunlar insan olamaz diye bizler de bu tuhaflığı satırlarımızda haykırdık. Hayır onlar da insan, ama artık kabul edelim gerçek bir Beyin Felciyle karşı karşıyayız.

Bundan seksen sene önce Atatürk'ün bir konuşmasından ya da bir ODA TV yöneticisinin özel telefon konuşmasından ya da bir sıradan subayın not defterinden öyle büyük öyle dehşetli ayrıntılı fotoğraflara, ne zamandır hepimizi, hatta hukuku hatta insanlığı inandırmaya çalışıyorlar.

İnkar ve ihmal hastalığının asıl tezahürü hastanın kendisine yalan söylemesi, çok çarpıcı bir örnek: maymun muzlarını yaprakların arasına saklar, arkadaşı muzları aradığında arkadaşına yalan söyler, muzlar, der, derenin taa ötesinde.

İnsanlar gibi hayvanların da yalan söyleyip söylemediklerini yüz mimikleri ele verir, bu yüzden maymunlar dahi yalan söylediğinde kendi yalanına sahiden inanmak zorunda.

Muzları arayan arkadaşıyla birlikte derenin ötesine giderler ve muzları birlikte aramaya başlarlar, öyle ki muzları saklayan maymun artık muz sakladığını, nereye sakladığını dahi hatırlayamaz, muzların yerlerini muzların varlığını dahi unutmuştur. Basitleyerek anlatırsak:

Kocakarı ninelerimizin çocuklar çar çur etmesin diye parasını çok gizli yerlere saklaması ve para istediğinde çok inandırıcı şekilde kendini acındırarak ağlaması ve sonra paranın yerini kendisinin dahi unutması gibi.

Muzların saklandığı yeri Okyanus ötesi Pensilvanya'yı gösterenlere sesleniyorum, muzların asıl saklandığı yer Anadolu'nun her mevsim sağanak yağmurlarla sonsuzlukla yıkanan topraklarında saklı, korkarım, muzların gizlendiği yeri giderek tek tek sonunda hepiniz unuttunuz, mavi sedirlerle süslü kendi köylerinize birgün

olur ya geri döndüğünüzde, korkarım, arkanızda bıraktığınız ülkeyi yerinde bulamayacaksınız.

Sonunda ihmal ve inkar hastalığına karşı doktorlar mucizevi bir tedavi yöntemi bulurlar. Hastanın sol kulağına su fışkırtıldığında hasta tekrar hatırlamaya başlıyor. Yani inkar kaybolup, kabulleniyor, diye, uzun uzun deneylerini anlatıyor Beyindeki Hayaletler kitabının yazarı, ancak geçici bir süre.

Suyun kulakla ilişkisi çok çarpıcı, bilinçaltının derinliklerinde saklanmış her şeyi bir fırtınaya tabi tutuyor yani gün ışığına çıkartıyor.

İslam alimleri bu mucizeyle yakından ilgileniyor olmalı, çünkü namaz kılanlar günde beş vakit kulak meme ve içlerini suyla ovmak zorunda. Şaka değil, suyla kulak içinin teması eskiden önceden çok gerilerden ne varsa ortaya çıkartıyor. Ve müminin Allah'la namazla muhasebesinde kendi günahlarını itiraf edip yüzleşmesi ve çok derinden yakarışlarla tövbe ve af dualarına eşlik ediyor.

Bu bilimsel deneylere bakıp dini bütün bir Müslüman istediği kadar bastırsın yok saysın inkar etsin, günde üç beş vakit kulağıyla suyun temasından bir çok şeyi kendiliğinden hatırlar diyebilirsiniz. Ancak içimizde sonsuzlukla insanlıkla dertleşen o abdestleri alan kaldı mı? Pensilvanya çeşmelerinden, Rocky Dağları'nın kar sularından abdest alanlar, geçmişi, köyünü, yoksul halkımızı, cumhuriyetini, bağımsızlık savaşını bilmem bir daha hatırlar mı? Bu günlerde okuma yazma bilen herkes, gereksiz ayrıntılara gereğinden çok fazla yoğunlaşmak, ya da inkar ve ihmal ya da meseleleri saptırma kolaylığının ne olduğunu, bilimsel bir ders gibi az buçuk öğrenmiş oldu.

İşte mesela gündemden bugünden tek bir örnek, kendi kanallarının sunucusu türkücü grup sekste resmi polis kayıtlarına geçti, tıss yok, örttüler, aynı gün İsrail Gazze'ye giden yardım gemilerini bastı, tıss yok, aynı gün bir küçük çocuğa onlarca adam tecavüz etti, tıss yok.Ne katil Amerikalılar'a bir kez şerefsiz alçak diyebilecek gücü iradeyi gösterebildiler, ne grup sekscilere, ne Üzmez'ler'e ne

de sapık şeyhlerin polis kayıtlarına girmiş pornografik görüntülerine şerefsiz alçak diyebildiler ne de enkazın altında kalan yüzlerce yoksul sahipsiz insanın cesedlerine rağmen müteahhitlere alçaksız şerefsiz diyebildiler. Peki aynı gün kime şerefsiz alçak manşeti attılar?

ODA TV'ye tadından yenmez dünya güzeli bir yazı yazdım, lezzet, fikir, tad, her şey kıvamında. Anında manşete çektiler: Alçak şerefsiz Nihat Genç.

Nihat Genç'in şerefini siz mi tayın edeceksiniz? Bizim onurumuzu yazarların özgürlük mücadelesi için içerde yatan gazeteci yazar arkadaşlarımız tayin ediyor.

...

Çalıştığım yazdığım konuştuğum her yere polis baskını yaptınız patronları ya içeri attınız ya da vergi cezalarıyla korkutup beni işten arttırdınız.

Artık benim patronum yok ki sizden korkup beni işten atsın.

Çalıştığım şirket yok ki vergi cezasıyla korkutup işten attırın.

Devlet memuru değilim ki mahkeme disiplin cezası bir sonuca varın.

Nihat Genç adını gazeteleriniz meşhur etmedi ki şimdi şöhretimi geri alın.

Yazarlığıma sizin eleştirmenleriniz yazarlarınız karar vermedi ki.

Ya da cemaat başbakan övgüsü tayiniyle maaşlı yazarlarınızdan hiç olmadım, Cumhurbaşkanı sofralarında Kültür Bakanlığı ödüllerinde hiç bulunmadım, ya da Orhan Pamuklar gibi sessiz Elif Şafaklar gibi şeyhlere dostum güzellemeleri yazmadım.

Sizlerin savcıları, sizlerin zorba bir iktidarı, sizlerin neyle kazandıkları bilinmeyen cemaat zenginlikleri, sizlerin kırk çeşit TV kırk çeşit gazetesi, sizlerin rötatifleri var, sizlerin arkasında Amerika var...

Benim de Irak Savaşı günlerinde yazdığım bir kitabım var: Amerikan Köpekleri.

Zulmünüzden gaddarlığınızdan bu halk ağlamak için dahi ağzını açamaz oldu. Atın manşetlerinizi Nihat Genç alçak şerefsiz diye.

Nihat Genç durmaksızın yazacak: bağımsızlık o en soylu ruhani enerjinin kaynağıdır ve tek mal varlığımız tek haysiyetimiz Anadolu'nın bağımsızlık savaşından beri bu kaynağın hala gürül gürül akıyor oluşudur.

SİZİN KÖYDE BÖYLE Mİ İTTİRİYORLAR SALİM EFENDİ

(Dün TBMM tarihinde bir ilk yaşandı ve kürsüde konuşmakta olan Kamer Genç, meclis amiri AKP'li Salim Uslu tarafından itek-lenerek uzaklaştırıldı. Meclis TV yayını kesti ve meclis başkanı görüşmelere beş dakika ara verdi. Kamer Genç çok vahim bir hastalıktan yeni çıkmış ve yaşı seksene ilerleyen Türkiye'de hemen herkesin tanıdığı bir isim. Üstelik yedi yıl meclisi başkanlık kürsüsünden yönetmiş bir milletvekili.

Bilmeyenler olabilir sahip olduğu üç beş evin kira gelirlerini tamamıyla öğrencilere burs olarak verir. AKP'lilerin Kamer Genç'ten nefret etmesinin sebebi meclis tüzüğünü çok iyi bildiği için kürsüye her fırsatta çıkıp AKP'ye az mı yersin çok mu yersin diye yükleniyor. Son günlerde de elinde deniz feneriyle kürsüye çık-ması AKP'leri hepten deliye çevirdi. Kamer Genç'i susturamaya-caklarını anlayan AKP'liler bu sefer cebir (zor) kullanarak onu kürsüden uzaklaştırdılar.)

Salim Uslu daha düne kadar Hak-İş Sendikası'nın genel başkanıydı, bugün AKP milletvekili ve meclis amiri.

Hak-İş için halk arasında, medyada hiç gündeme gelmemiş bir dedikodu yıllardır sahipsizce dile getirilir: "Dünyanın en zengin sendikası" diye. Ben araştırmacı gazeteci değilim ama Salim Uslu Efendi pekâlâ Hak-İş'in tarihimizin en zengin sendikası olup olmadığını halkın ve bizim engin hayal gücüne bırakmaması gerekir, grev yok ve tabii ki ülkemizin tek jop yemeyen sendikası... Polis ve savcılar TV'leri bastı sendika başkanlarını içeri aldılar ve biz iktidarız diyerek işçilerin gözünü korkutarak sendikalarına kapmak için yıllardır ayranı hör hör içtiler.

Ayrıca Salim Uslu Efendi'nin Soros Vakfı'nda çalıştığı ve de AB'ye girmeliyiz düşüncesini savunduğunu biliyoruz. Bilmiyorum AB'ye de böyle ittire ittire mi gireceğiz?

Soros Vakfı'nın düşüncelerini de artık Türkiye halkı biliyor, arpaya katsan at yemez kepeğe katsan it yemez zırvaların hepsini Türkiye halkı yemedi, sonunda AKP'de yiyemedi bu zırvaları. Ve Sorosçular ekranlarda yumurtladıkça yumurtladı, açılımlara boşu boşuna sekiz sene israf edildikten sonra yarı yolda tıkanıp kaldılar, Soros'tan kim yumurta almış da sarısını içinde bulmuş, ama belasını biz çekiyoruz.

Ne diyelim acemi öküz kağnı devirir, devrilen kağnı olsa keşke, bir ülke...

Eskilerin lafıdır yorgun öküze ohaa nafile... Sekiz sene manşetlerde ajanvari raporlarla kendi kendilerini yordular, şimdi liberallerin veresiye atını attılar hepten çamura battılar.

Liberaller de fazla azıtmıştı hem ineği sağacaklar hem de sağdıkları ineğe binecekler, ne demiş atalarımız sağılan inekten olmaz binek.

Kamer Genç'in de yaptığı "aptalca" (deniz feneriyle) körün gözüne meşale tutuyor. Gerçi bizler de on yıl kadar önce bu efendiler hak hukuk deyince bir şey sanıp o günlerde adam gibi karşı duramadık, nasıl affettirelim kendimizi sevgili halkım, şöyle: Eşeğin bile küçüğü sevilir, küçükken yılan yavrusu dahi sevilir. O küçükler çoktan büyüdü bir sırım delikanlı sormayın, dağdan şimdi

indi yandaş köşelerine birbirine merdane yüzlerce Ayıboğan... Salim Efendi, sizin köyde de böyle mi ittiriyorlardı, bak sana söyleyeyim, Avrupalılar böyle ittirenleri sevmez.

Aslında Avrupalılar batı dışı topraklarda laiklik, genel seçim, halkın yönetimi, demokrasi hiç sevmez. Gerçekte Avrupalılar, batı dışı toplumlarda tek adam olsun isterler ve bu tek adamlar'ın devir daimine bizler 'demokrasi' deriz; tek adamın etrafına adamlarını toplamasına da bizler meclis deriz.

Salim Efendi, bakın, Avrupa'dan laf açılınca aklıma geldi, şu Darvin var ya, evrimci... Diyor ki insan böcekten hayvandan dönüşerek gelişerek bugüne geldi, doğrudur yanlıştır. Ancak şu iten tokatlayan parçalayan çalan pençeden ellerimiz kollarımız var ya, mesela son yüz bin yıldır hiç evrimleşmedi.

Mesela beş yüz yıl önce de Fatihler'in aynı kaşı burnu vardı. Şu arkadan daldığınız karaciğer pankreas böbrek var ya onlar da çok uzun yüzyıllardır hiç değişmedi, aynı formda duruyor. Şu tekmeleyen kovalayan döven vuran ayaklarımız var ya mesela şu vahşi ilkel cinsel organlarımız var ya onlar da yüzyıllar var ki hiç evrimleşmedi.

Ama son beş yüzyılda bir şeyler değişti, o da 'beyinde' değişti. Beyin 'et parçası' değil. Son beş yüzyıl Avrupa'da olup bitenler insan beynini çok değiştirdi, reformlar, Rönesans, Fransız ihtilalı, anayasalar insan beynini evrimleştirdi.

Şöyle bir evrim, boğalar aslında renkkörüdür çünkü tek saldırdığı kırmızıdır, diğer renkleri ayırt edemez, oysa hayatta kahve, mavi, gri, pembe gibi renkler de var, her birine saldıramayız.

Bakın boğaların boynuzlarına bugün renklere duyarlı 'sensör' takabilseydik o vahşi matador kapışmasına kurban olmayacaklardı.

Meclis amirlerine de farklı renkleri ayırt edebilen sensörler takılmalı demiyorum, sorun renkten çok ışık sorunu, fotoğrafçılık ilk ders: ışık olmadan renk görülmez

İnsan beyni için en büyük sorun: 'ışık sorunu'dur. Kamer Genç'in elindeki neydi, bir ışık kaynağı deniz feneri... Dere balık-

ları mesela sazanlar 'fenerle' avlanır, çünkü feneri gören balıkların zıplama özellikleri içgüdüseldir, zavallı hayvanlar ne yapsın.

Bakın boğanın kırmızı gördüğü an, ya da sazanın ışık gördüğü an, o an beyninin içinde neler oluyor, işte sinirbilimciler bunu açıklamaya çalışıyor, şöyle bir şey oluyor: boğa kırmızı gördüğü o an kafatasına çekiçle vurulmuş gibi yıldızları sahiden gerçekmiş gibi saymaya başlıyor.

Sanırım kürsüde Deniz Feneri'ni görünce kafatasınızda bir zınlama duymuş olmalısınız. Burada ilk yapacağınız şey sese doğru hücuma geçmeyin, yapacağınız şey ışığı ayırt etmek, ışığı anlamak, çünkü Allah bütün farklılıkları tek tek seçebilecek bir beyin verdi hepimize.

Yine de kendinizi ışığa karşı tutamıyor meclis sıralarından zıp zıp zıplamaya devam ediyorsanız, anlaşıldı, size de Hac Yolu farz oldu, ancak dikkatli olun Kabe'nin etrafı da çok kalabalık, bir izdiham ki sormayın. Olsun ittire ittire yedi defa hayırlısıyla... Kurban olduğum Allah hepimize başımız dönmeden dönmeler nasip eder inşallah.

İKİ CEVAP

Onbinlerce yıldır canlılığını sürdüren halk kültürünü çok iyi okumak maharet ister, şu şu masallar şu şu türküler şu şu atasözlerini ayıklayıp kitaplaştırmak yetmez, hangi anlatıların hangi çağlardaki dinlerin izlerini taşıdığını öğrenmek çok daha zaman alacak.

Mesela 'kadının biri hiç misafir sevmezmiş, kocası eve misafir getirdiği zaman dır dır edermiş, bir gün ölmüşler, kocası mezara da misafir getirmiş, mezardan bir yılan çıkıp kadının diline konmuş... ' diye hala canlı canlı bugün dahi anlatılan bu hikaye taa Zerdüştlük günlerinden kalmadır.

Daha canlı bir örnek, sanatçı Metin Akpınar'ın skeçlerinin birinde cehennem tasviri yapılırken 'diliniz ensenizden kerpetenle çekilecek' ifadeleri de aynen Zerdüşlükten kalmadır. Şunun için bu örnekleri verdim, halk kültürümüzün içinde birbirinin üstüne binmiş katmanlar var ve bu katmanlar hangi kültürün mirası diye ayıklamak pek zahmetlidir.

İslamiyet ortaya çıktığında Hristiyanlar Yahudiler ve Mecusiler'le çok ciddi ve uzun bir savaşa girişti, Hristiyanlık ve Yahudilik 'tek Tanrılı', Mecusilik ise çift tanrılıydı, çift de denilmez, iki büyük melek anlamı taşıyor. Hayır ve şer'i yaratan iki ayrı ilah

insanın sağ ve sol omzundaydı, çünkü Zerdüştlüğe göre Tanrı kötülüğü yaratmaz, kötülük ayrı bir Tanrı'dır. Bu 'ikilik' İslam inancına göre Tanrı'ya eş koşmak yani şirk koşmaktı. İslamiyet Mecusiler'e karşı çok sert kavramlarla mücadele etti, mesela İran coğrafyasındaki Mecusiler'e karşı 'zındık' tabiri bir büyük suçlama küfür olarak bugüne kadar geldi.

'Zındık' kelimesinin büyük şöhreti, binlerce yıl Anadolu topraklarındaki en sert en mahvedici küfürlerin başında geliyor oluşudur.

Sadece'zındık' kelimesinin düz sözlük tarifine bakarsınız 'tanrıya inanmayan' anlamı çıkar, halk bilimcisi için bu kafi değildir, 'zındık' kelimesini kimlere karşı kullanıldı daha önemli bir sorudur.

Mecusiler'e karşı kullanılması 'zındık' tabirinin içine başka anlamlar da gizlemeye başladı. Şöyle, Mecusiler soy'un ırk'ın temizliği için ya da soylu ailelerin soyu bozulmasın diye bir çok gerekçeyle aile içi evliliklere izin veriyordu, kardeşler arası ya da kız ve oğulla evlilik aristokratlar için dini bir haktı. Zındık denirken sadece Allah'a inanmayan değil, aile düzeni tanımayan sapık bir suçlamayı da ima eder.

Yani tek bir Tanrı'ya inanmayan anlamıyla zındık tabiri giderek hem Allahsız hem de aile düzeni tanımayan sapık anlamı ima edip yüzlerce yıl halkın diline belleğine yerleşti.

Bir yazar olarak kelimelerin üstüne binmiş tarihin dinlerin kültürlerin gölgelerini ayıklamak anlamak gibi işlerle de zaman zaman uğraşırız, neyse.

...

Kocasıyla birlikte çocuk pornosunu öven ya da destekleyen yazılarıyla şöhretini perçinlemiş cemaatin göz bebeği liberal yazarlardan Bugün Gazetesi yazarı Gülay Göktürk hanımefendi, geçenlerde Nagehan Alçı'ya destek veren bir yazısında: '.ama sen kadın olduğun için onlara pezevenk diyemezsin...' diyen bir yazı yazdı. Bir isim verecek cesaretleri hiçbir zaman olmadı ama işte ortaya sallıyor, beni mi kastetti, değil, ama Nagehan Alçı'nın diktatör suçlamalarına cevap veren herkesi kastettiği açık.

Pezevenk kelimesini yirmibeş kitabı aşan hayatımda saldırı küfür içinde dahi kullandığımı hatırlamıyorum, ancak atasözleri, deyim içinde, belki birkaç sefer olabilir, bilmiyorum. Bilinen anlamı kadın satanlara denir. Söyleyen açısından 'kudurmuşluk' ifade eder, acısını yarasını bastıracak derli toplu birkaç cümle ya da mizahi bir karşılık bulamaz, işte o an makyajı dökülür ve leş kokusuna dönüşmüş ruhu deşifre olup kendini ele verir.

Ancak daha pis bir küfür vardır: gavat. Gavat kelimesi kendi karısını satanlara denir.

Gavat kelimesinden daha pis ve daha ürpertici bir küfür kelimesi daha var, onu da daha önce söyledik: 'zındık'. Tekrar edelim, Tanrı'ya inanmayan anlamı taşır, ancak, kelimenin yoğun kullanıldığı zaman ve yer İran'da Sasanilerle süren Mecusi dönemine dayanır. Son yüzyılda 'zındık' kelimesi kullanımdan gittikçe düştü ancak doğu bölgesinde halk dilinde hala canlılığını korur.

'Zındık' demek Tanrı'ya inanmamanın ötesinde bir Mecusi adeti olan kendi kızı ya da kendi kız kardeşiyle yani aile içi evlenenleri de ima eder. Tekrar tekrar tekrar edelim, Zerdüşt'ün kurduğu din Aristokrat ailelerinin soyunu sürdürmesi için aile evliliği bir zorunluluk görür, ayrıca aile içi evliliği soylulara verilen bir hak kabul eder, bugün geçerliliğini tamamen yitirmiş o yüzyılların anlayışı olarak 'ırk'ın başka kavimlerle karışıp bozulmaması anlayışı hakimdi.

İslamiyet'in ortaya çıkışından sonra aynı coğrafyada hristiyanlar ve Yahudiler kendi din ve kültürlerini sayıları azalsa da binlerce yıl tutmayı başardı. Yok olup tarihe karışan Zerdüşlük (Mecusilik) oldu. Hristiyan ve Yahudi ve sonra Müslümanların aile düzeni tam anlamıyla Zerdüşlüğü-Mecusiliği 'imha' edip tarihten sildi.

Halk dilinde pezevenklik, gavatlık ve zındıklık tarihten gelen en pis küfürler, üzerlerinde çok ciddi etimolojik çalışmaları gerektiriyor, biz daha sosyal suçlama ve küfürlere dönelim, peki vatanını toprağını satana ne denir, vatan haini, işbirlikçi.

Dikkat ederseniz vatan haini kelimesinin sertliği zındık ve gavat

kelimesi kadar parçalayıcı değil, çünkü vatan haini kelimesini bu topraklar zındık, gavat, pezevenk kelimeleri kadar tarihler boyu yoğurmadı çok kullanmadı, nerden bakarsan yüzelli yıllık bir geçmişi var.

Çünkü, bu küfür kelimelerinin yanında dinden çıkmış anlamıyla 'mürted', Allah'a şirk koşma anlamıyla 'müşrik' kelimeleri tarih içinde 'vatan haini' imasını da doğrudan taşıyordu. Yani bundan ikiyüz yıl önce mürted ya da müşrik demek bugün 'vatan haini' imasını da içinde saklıyordu.

Biz yazarlar tarih okurken kelime ve kavramların sosyolojik hayatlarına mutlaka dikkat etmeliyiz, mesela başka yönüyle bakalım, mürted, müşrik gibi suçlamalar kesinlikle mahkeme edilirdi, buna rağmen müşrik, mürted gibi suçlamaların kontrol edilemeyen 'linç'e sürüklendiği çok vaka olmuştur. Gavat ve zındık tabirleri gibi çok vahimdir, parlayıcılığı ve alevi anında ortamı tutuşturur, bu küfürlerin mahkemeye gelecek kadar sabrı olmamıştır, halk anında kararını verir ve 'linç' bir nevi meşru bir hak haline gelir.

Bu yüzden şu ciddi bir sorudur, neden 'vatan haini' suçlaması, beklentileri tatmin edemez ve Soğuk savaş yıllarında vatan haini küfründen çok 'gomünist' suçlaması yapılırdı. Çünkü halkın hafızasında 'vatan hain'liğinden çok mürted, müşrik, gavat, zındık gibi kelimelere halkın düşünsel yakınlığı daha açıktır. Ve gomünist suçlaması vatan hainliğinden çok, işte bu linç geçmişi ve halkın belleğinde ölümüne düşmanca bir karşılığı olan kelimelere 'tercüme edildi'.

Şöyle ilerleyelim, bir tarafta müşrik, mürted, gavatlık ve zındıklık, diğer tarafta gomünistlik ya da vatan hainliği. Dikkat ederseniz gomünistlik ve vatan hainliği tabirleri mürtedlik, müşriklik, 'zındıklık' 'gavatlık' kadar sert canlı ve iğrenç görünmüyor.

Bu yüzden soğuk savaş yıllarında yine memleketimizde gomünistlere 'bunlar gavat karılarını satıyor' 'bunlar zındık, kızları karıları karışık, aile yok bunlarda' suçlamaları çok kara bir karşı propaganda olarak çok iş gördü.

Güncel siyasi küfürler kültürel geçmişi olan daha karanlık arkaik bir ortaçağ diline hemen tercüme edilerek henüz bilinmeyen 'solculuk', çok iyi bilinen 'zındık'la eş tutulup kitleler tahrik edildi.

Solcu komünist yerine 'gavat' ve 'zındık' kelimeleri monte edilmesi sadece koyu yobaz bir karşı propaganda için değil, solcu, gomünist kelimeleri gavat ve zındık kelimelerine tercüme edilerek halkın linç ve galeyanına kültürel bir devamlılık ve meşruluk sağlandı. İşte kendimize sorduğumuz ilk büyük soru bu olmalı, ülkemizde anti-emperyalist kuşağın son altmış yılda maçı hep kaybetmekte oluşunun bir sebebi de, vatan toprağının, madenlerin, ürünlerin, fabrikaların, değerlerin, ona buna satılmasının gavatlıktan zındıklıktan mürtedlikten müşriklikten daha şeytani olduğunu halkımıza anlatamadık.

Ülkenin halkın en değerli hazinelerini sorgusuz sualsiz ona buna satanlara 'vatan haini' dediğimizde, gavat zındık müşrik kelimeleri kadar etkili ve halkın içine işleyecek delici bir dil kuramadık.

Çok çalışmalıydık çok yazmalıydık ve halkımıza çok anlatmalıydık, vatan toprağını satmak, hazinelerini, madenlerini, fabrikalarını ona buna peşkeş çekenlere el ayak olmak zındıklıktan gavatlıktan müşriklikten beterdir.

Üzerinde devrim ya da reformlar ya da büyük zihniyet değişimleri yapma iddiasında bulunduğunuz halkın belleğini, kullandığı dil'i iyi bilmeden bu halka derdinizi anlatamazsınız. Bu yüzden bunlar 'gomünist' diyenler hala yüzde elli oy alır, 'bu toprakların madenleri bu topraklar üzerinde yaşayanlarındır' diyenler hala Allahsız dinsiz kafirler gibi bir seri polisiye ve siyasi muameleye linçe ve insanlık dışı işkencelere tabii tutulur.

Bir yazar olarak bu halkın özbeöz dilini kullanıyorum, yazar olduğum ilk günden beri kendime bir ideolojiyi uygun görmekten çok, önce, işte bu dil'in inşasına çalıştım. Ve dönüp bakın yazarlığıma, bu halka er ya da geç, vatan hainliğinin zındıklık gavatlık müşriklik mürtedlik kadar kötü hatta daha da beter olduğunu anlatmaya çalışıyorum, çalışacağım.

Bir memleket maddi ve manevi değerleriyle tam anlamıyla alt üst yaşarken halkın hala gık'ı çıkmıyor sessiz kalıyorsa, bunun en büyük sebeplerinden biri, gavat, zındık, alçak, pezevenk, mürted, müşrik gibi kelimelerin işbirlikçiler tarafından hala ortaçağ anlamlarıyla kullanıyor oluşudur. Siyaseti, kurumları, yasaları her şeyi ama her şeyi değiştirme anlayışında olanlar, dikkat edin, ortaçağ'dan zırnık bir adım ileri atmıyor, ortaçağların dilini ilk anlamlarıyla kullanıyorlar.

...

İkinci cevabım Vatan Gazetesi'nden Reha Muhtar'a, o da aynı konuyu işlemiş, eğlence olur, olsun, cevabı hak ediyor.

Belki genç kuşak bilmez, 28 Şubat Dönemi'nde Show TV'de ana haber bülteninde tam yarım saat maymun belgeseli oynatan bir adamdan bahsediyoruz. Yani haberleri açtığınızda karşınıza üç-beş dakika değil her gün yarım saat maymunlar tilkiler belgeseli geliyordu, bu maymun belgesellerinden kazandığı paralarla da Boğaz'da kendine anasının sütü kadar helal paralar kazanmış mış mış, işte bu adam bugün laf söyleyecek kadar normal bir adam olmuş.

Peki ana haber bülteninde maymun belgeselinden önce hangi haberler vardı, yine gençler hatırlamayabilir, anlatalım, 28 Şubat'ta korkunç general Çevik Bir öncülüğünde İslamcılar'a karşı bir hareket işte medya üzerinden düzenleniyordu ve Reha Muhtar yönetimindeki Show Haber İstanbul Çarşamba semtine kameralarını göndermiş sarıklı cübbeli insanları çekiyor ve onların polis tarafından toplanması derdest edilmesinin güzellikleri üzerine haberler yapıyordu.

Daha neler neler, mesela Hacı Bayram Camii'nin avlusunda satılan diyelim meşhur Timurtaş hoca gibi hocaların vaaz kasetlerini almış döndüre döndüre yayın yapıyordu. Yani 28 Şubat'ın tam içinde göbeğinde duran Reha Muhtar, bugün, ey felek, bu ne çalımdır, tam tersi bir pozisyona hokus pokus girivermiş.

Heyhat, Çarşamba semtinden sıradan insanları topladıkları o günlerde işte bizler Reha Muhtar'a bu insanlık mıdır diye az mı

yersin çok mu yersin diye yazılar yazdık (üstelik İslamcılar'ın tümü korkudan susarken) söylemediğimizi bırakmadık, şimdi, bugüne bakın, Reha Muhtar nasıl olduysa, sarıklılar'ın yanında bir pozisyona geçti ve bu sefer bu taraftan alınan kuva kalpaklılara karşı dün sarıklılar'a karşı aldığı tavrı pişkinlikle sürdürüyor.

Bunların hepsi geçtiğimiz on beş yıl içinde oldu, Türkiye halkı her şeyi gördü izledi ve kimlerin hangi hamurdan nasıl bir maya taşıdığı kararını yüzünü ekşitip yuh olsun deyip acıyla çoktan verdi.

Bu kadar ani ve sert değişimin bu 'birdenbire' pozisyon yenilemenin sebebi sizce ne olabilir? Ne kadar gizleseler saklasalar üstünü örtmeye çalışsalar da o günleri hiç görmemiş yeni nesil bu insanların suratlarına bakınca bir bokluk olduğunu zaten hemen anlayıverir. Bu insan türleri için fikir namus haysiyetin anlamı, koca değiştirdikçe halı koltuk ve döşeme parke karoları değiştirmek kadar renkli eğlenceli bir oyundur. Mutlu azınlık demek mutlu iktidar demektir, her dönem bir şekilde o mutlu azınlığın içinde yer almak bu insanlar için her şeydir. Kelimeler ise bu insanlara yalanları süslemenin aracıdır. Keşke kelimeleri ruhunun karanlıklarını irdelemek için kullanabilme becerisine sahip olabilseydi, halkımıza ana haber bülteninde her akşam yarım saat izlettiği hayvanlar alemi belgeseli kadar ilkel çocuksu ve oyuncak bir beynin sahibi olmazdı.

Kendi içine işlemeyen tek bir kelimeyi altmış yıllık hayatlarında bulamayan bu insanların halkın içine işleyecek tek bir kelime bulamaması hiçte garip değildir.

Bu insanlara vatan haini işbirlikçi gibi suçlamalar dahi lüks fazla gelir, benim bu tür insanlara bulduğum tabir 'renksizliğin fanatik milliyetçileri'.

Biraz açalım, mesela günümüzde pezevenk, gavat, zındık, gomünist gibi kelimelerden daha sert daha parçalayıcı bir suçlayıcı kelime vardır, adı: 'Çok Sıkıcı'.Günlük kullanımda 'bayıyor' 'geriyor' diye de kullanılır.

Sıkıcı kelimesi 'zulmün' günümüze çevirisidir ve Bayburt Bayburt olalı böyle zulm görmedi gibi sıradan hepimizin bildiği bir

fıkra, boyundan çok büyüyerek bize aslında başka bir şey anlatmak istiyor.

Günümüz Türkiyesi'nin Tiyatro, sinema, gazete yazısı, roman, TV kültürü bize 'can sıkıntısının' yüzlerce tarifiyle tanıştırdı.

Mesela, 1) sallıyor anlamıyla 'sıkıyor', 2) vaktimi alıyor, eğlenceli, zeki, buluşçu, hareketli değil anlamıyla 'sıkıcı'. 3) 'itici', 'sevimli değil' anlamıyla sıkıcı. 4) Meraklandırmadı heyecanlandırmadı, dikkatimi veremedim, bir türlü ısınamadım, sevemedim, anlamıyla sıkıcı. 5) Kupkuru, verimsiz, bomboş, hiçbir şey anlatmıyor, şekliyle 'sıkıcı'. 6) aklım yatmadı, tutmadım, anlamıyla sıkıcı.

Bu 'sıkıcı' tariflerini çalışarak sonsuza kadar çoğaltırız, bu kadar örnek bugün için kafi. Mesela biz yazarlar için 'sıkıcı' olmak ölmek yok olmakla eşdeğerdir, bu yüzden metinlerimizi estetiğin çarpıcı, buluşçu, masalsı, büyüleyici, bilinmedik renkli oyunlarıyla mutlaka süsleyerek neden-sonuç ilişkisini kurmaya çalışırız.

Eğer mesleğiniz gazetecilik ya da televizyonculuksa insanları bir şekilde meşgul edeceksiniz demektir, fikirle düşünceyle buluşla eğlenceyle, ama bunların hiçbirini becerecek yetenekleriniz olmamışsa, tarifsiz bir cehalet uçurumuyla karşı karşıyayız demektir.

Eğer hayatı yaşayan yani acıları çeken kanı dökülen aç kalan siz iseniz, çığlığınız ağıtınız türkünüz metniniz senaryonuz da içinizdeki o sesin bir ifadesi olur. Diyelim Anadolu'nun türkü ve ağıtları, çok derin keder ve acıları dillendirir ama dikkat edin melodileri müzikalite olarak iniş çıkışları pürüzsüzlüğü katlana katlana derinleşir halkalanır püsküllenir süslenir serileşir...

Yani bu örneklere bakıp sıkıcılığı aşmada bir yazarın öğreneceği ilk ders, 'seriliğin estetiğini' öğrenmektir.

Büyük şairlerin mısraları birbirini tekrarlamadan coşkuyla şelale gibi dökülür. Büyük mimari yapılar yüzlerce kapı ve pencereyi peşpeşe orantılayıp dizerek sizi hayranlığa sürükler, hatta bir bulmaca çözerken birbiri ardı sıra teklemeden boşluklarını doldurduğunuzca içinizde büyük bir gücün sarhoşluğu oluşur, hatta bir darbukanın tempotik sesleri hipnotize edip ritmini bedeninize taşıy-

acak kadar sizi içine alır. Ya da bir fasıl içinde zincirlenmiş yedi sekiz kısa şarkının dinmeksizin sürmesi sizi ayağa kaldırıp delicesine bir iştahla oynatır hale getirir.

Serilik insanı hayran bırakır kendinden geçirir ve sanat eseri izleyici ya da dinleyiciyi kendi halesi içine çekip alır, artık, dışarısı ya da biraz önceki hayatınız unutulur.

Evet, serilik, devamlılık, süreklilik dizilerde mimari yapılarda müzikte bir zincir gibi uzayarak kendini izleyene kabul ettirir...

Benim gördüğüm ise şu, birileri bu ülkede cehaleti seriye takmış, peşi sıra on yıllar boyu saçmalayanlar püskül püskül kıvrım kıvrım uzayıp gidiyor.

Yani sıradan değil kasıtlı şekilde planlanmış bir sanat eseri gibi tasarlanmış ölümcül bir sıkıcılığı bu ülkenin kaderi yapmaya çalışanlar var.

Diyelim, ülkemizin sıradan bir organizayonu dahi başaramayışının sebebi, işte bu cehalet döngüsünün, Türkiye'yi ev ev sokak sokak döne döne herkesi boynundan kıskıvrak tasmalayıp hepimizi aynı maymun belgeselinin kahramanları haline getirmiş olmasıdır. Şayet bir yazar kendi içinden gelenleri değil, başkalarının eline verdiği metinleri, oyunu, projeyi konuşuyorsa, başkalarının heyecanı başkalarının kurgusu, başkalarının keyiflerini düşünüyor demektir.

Unutmayın kendinizin olmayan hiçbir şey sizi heyecanlandırmaz.

Unutmayın hala masumsunuz, çünkü başkalarının elinize verdiği oyunu projeyi oynarken kendinizi içten veremiyorsunuz, ölümcül sıkıcılığınızın sebebi de bu.

Sıkıcı kelimesi günümüzde öyle anlamlara dönüştü ki cehennem tarifi bile 'yanılan yer' olmaktan çıktı, 'cehennem gibi sıkıcı' tabiri dilimize çoktan oturdu.

Keşke dışarıdan ellerine verilen metinlere ruhlarını katabilecek kadar bir aktör coşkusu taşıyabilseydiler, belki o zaman vatan haini,

işbirlikçi yakıştırması yapabilirdik ama hiç değilse modern dünyanın daha korkunç bir küfrü 'cehennem gibi sıkıcı' benzetmesi yapmazdık.

Şimdi soralım, kısaca Reha Muhtar gibi bir sürü 'sıkıcı'yı ülkemize kimler armağan etti, şunlar: bir zamanlar bu çocukların da içinde ham heyecanlar ham duygular ham madenler vardı, ve birileri o ham duyguları şöhret ve para karşılığı ellerinden aldı.

Şimdi, şöhret ve para, çok şeyleri var ama cehennem gibi sıkıcı da olsa 'kimlikleri' yok.

Çünkü buluşçu, zeki, masalsı, yaratıcı, büyüleyici, irdeleyici, eğlendirici kelime bulamayan insanları bir nükleer radyasyon gibi 'sıkıcılık' imha eder, tarihten silip yok eder.

Reha Muhtar bey yazısında bana çokta ağza alınmadık şeyler söylemiyor, anladığım, kendini artık öldürmekte olan sıkıcılığını aşmak için son bir hamle yapmak istemiş, boş duvarlara karşı konuşmaktan yorulmuş, ben de cevap vererek hiç değilse bugününü kurtaracak kadar renkli boyalarla sıvamaya çalıştım, ancak ben bugününü kurtardım, yarın ne boklar yiyecek, saygılarla.

YANDAŞ OĞLANLARA MİZAH DERSLERİ

Bir ülke edebiyatının en dip en zifir karanlık gününü nasıl anlayabiliriz, şöyle, gazeteci Reha Muhtar geçtiğimiz aylarda dünya şiirinin büyük ustası Baudelaire'i anlatan bir yazı yazdı, işte böyle günlerde.

Ya da şöyle, hükümetin bakan tayini gibi köşe yazarlığına atanan Radikal Gazetesi yazarlarından Akif Beki, kaç zaman var ki 'mizah üzerine' yazılar yazıyor, işte bir de böyle günlerde.

Ya da Madımak'ta aydınların yakılmasından zerre utanç ve sorumluluk duymayanların bir günde Dersim acılarından üstelik bugünlerde beş-on yıllık tutukluluk sürelerinin üstüne politik dürüm yapıp hapur şapur yemeye başlamaları...

Mizah ölmüşse, artık, sirklerde hem jilet yiyip hem de süs hayvanlarıyla akrobatik hatta cinsel gösteriler yapan tuhaf şov yetenekleri olan insanlara 'ne yapıyorsunuz?' diye kim soracak?

Bir ülkenin bittiği, öldüğü, yok olduğu, tarihten silindiği, dediğimiz, o meşum günleri nasıl anlayabiliriz, şöyle, hayatlarında

hiçbir şey üretememiş, eser sahiplerini anlayamamış, ülkeye bir kuruşluk artı değer katma ihtimalleri hiç olmayan insanlar, yaşadığımız günlere bir değer bir renk bir güzellik bir coşku getiren soylu insanlara 'saldırmaya' başlarsa.

İşte bu günlerdeyiz, yöntem tıpkı illuzyon gösterileri gibi çalışır, 'ne oldu?' 'nasıl oldu?' birbirine karıştırılır, eskilerin kervan ters dönerse uyuz eşek başa geçer, dedikleri.

Otuz yıl aralıksız, ekranlardan ve gazetelerden, bürokrasi hantal, devlet küflü, elinde ayağında ne varsa satalım, propagandasını yapıp her şeyi sattılar, güya verimlilik artacaktı, güya istihdam büyüyecekti, güya yepyeni yeni kaynaklar bulacaktık, hiçbiri olmadı. Dağlar ovalar yaylalar madenler çarçur edildi, elinizde tarihten başka satacak bir şeyiniz kalmadı.

Otuz yıl 'satalım' diyenler, bugün, devlet şirketlerinin kimlere satıldığını ve utanç dolu sonuçlarına bir satırcık olsun dönüp bakmıyor.

Halkı eğitmeden politika yapanlar her zaman kazanır, tıpkı, halkı eğitmeden halkı eğlendirmek isteyen mizahçıların uçak sahibi trilyoner olması gibi.

...

Gülleri papatyaları yaseminleri yapraklarıyla oynaşan ağaçları saymazsak canlılar içinde yalnız insanlar güler.

İnsanların neye ve niçin güldüğü bilim adamlarınca henüz tam anlaşılmış değil. Benim aklıma en yakın teoriler 'korkunun sönümlenmesi' başlığını taşıyor.

Şöyle: Bebekle şakalaşırken kocaman elleriniz bebeğe uzanır ve çocuk bunun tehdit mi değil mi olduğunu anlayamaz ve sonunda kocaman elleriniz bebeğin karnını gıdıklamaya başlar ve bebek güler, çünkü bebekte tehdit algısı yani 'korku' sönmüştür.

Vahşi ormandan ayrılıp kendimize güvenli evler inşa etsek de bedenimiz her an tehdit altında yaşadığımız tekinsiz günlerin korkularını barındırıyor.

Bedenimiz aslında 'eski korkularıyla' eğleniyor. Kediler köpekler ve vahşi hayvanlarda bu tehditler hala eskimeyip sürdüğü yani gerçek tehdit canlı canlı yaşadığı için, gülemezler.

Bir günlüğüne olsun vahşi ormana dönebilsek, bugün güldüğümüz hiçbir şeye gülemeyiz, yanımızda şaka yapan espri fıkra anlatan ya da eğlenen arkadaşa ilk tepkimiz: 'gülme lan durum ciddi.' deriz.

Durum çok ciddi beyler, tehdit algısı gerçek korkular canlı, kimsede gülecek hal yok, işte böyle günler, esirleştiğimiz ya da hayvanlaştığımızı bize hatırlatır, bu insanlık halinden yavaş yavaş çıktığımızı bize gösterir.

...

Gülme üzerine aklıma en yatkın bir diğer teori ise malum şu 'düşme' vakası. İnsanlar birbirlerinin düşmesine çok güler. Neden?

İnsanın omurgası egosu gibidir yani sağlam ve kişiliğin çelikten imarı. Düşüldüğünde güleriz çünkü en olmayacak en güvenilen yapı 'sallanır', bir şartla.

Aslında başına ölümcül bir kaza gelmediği için güleriz, düşen, kaldırım taşına kafatasını çarpar ya da bir yerini kırarsa, gülmeyiz, çünkü endişe kaygı ve korkuyla gülme, kapı komşusu.

Bir kazayı sıyrıksız atlatmanın sevinci mi bizi güldürür, yani ölümle burun buruna gelip kurtulup korkunun sönümlenmesi mi bizi güldürür, hayır, o halde, trafikte ucuz kurtulanların hepsinin gülmekten baygınlık geçirmesi lazım.

Şöyle toparlayalım, sonradan gerçek gibi yaşanan örneklem hikayede güleriz, misal, askerlikte başınıza gelip yırttığınız disiplin olaylarına o an gülemezsiniz ancak olaydan yıllar sonra anlatıp anlatıp gülersiniz.

Yani tehlike geçtikten sonra rahat güvenli ortamlarda gülersiniz, çoğu zaman yazar çizerler en güvenli dergi gazete sahne gibi yerlerde o anları estetize edip kurgulayıp yaşatarak sizi güldürür.

...

Dikkat edin eşek şakalarının hemen hepsi sert arkaik korkularla ilgilidir, gece nöbette beyaz çarşafla yapılan hortlak şakası gibi. Biraz sonra hortlak değil arkadaşın örtündüğü çarşaf olduğunu öğrenip rahatlıyorsunuz, peki hortlak olabilir mi, böyle saçma şeyden niye korkalım, çok eskiden beynimizin derinliklerinde kalmış işte.

Mesela eskiden yobaz tehlikesini çizerler hortlak ucube heyula zombi canavar korkunç suratlı çizerlerdi, sonra birgün yobaz tehlikesi iktidar oldu, mizahçılar artık hortlak gibi değil mesela Başbakanımızı 'kedi' olarak çizmeye başladı. Kedi, böcek, solucan gibi zararsız hatta sevimli oyuncak gibi çizilmesinin sebebi, mizahçılar topluma şöyle bir mesaj gönderiyor: tehlike tehdit korkulacak bir şey yok, o evcil bir kedi... Daha önceleri ucube çizmelerinin sebebi de 'bir tehdit yaklaşıyor dikkat' uyarısı içindi.

Karikatürün aşırı korkunç abartılı çizimleri dikkat edin insanı ve nesneleri 'canavarlaştırır' 'zombileştirir'. Karikatürcünün beyninin diplerinde hala o eski canavarların korkuları vardır ve o eski canavarlardan kurtulmanın tek yolu, canavarı çizgiyle çocuksulaştırır, evcilleştirir, zararsız hale getirir ya da onu tehdit olmaktan çıkartır, unutmayın, 'abartı' korkunun formudur... Abartan insanlar çok korkmuş ya da korkularıyla her daim yüzleşen insanlardır, bir şekilde o korkuları sıradanlaştırmadan rahat edemezler.

...

Yazımıza girdik bile, bu satırlara şimdi dersimi okumak isteyen yandaş oğlanlara bir uyarıyla başlamalıyım.

Her 'beynin' evet her insan beyninin bir 'patikası' vardır. Biz buna lümpen dilde 'hayata nasıl nerden bakıyoruz' diye açıklarız. Ancak daha derin bir sorudur, içimizden 'siz hangi patikadan gidiyorsunuz kardeş' diye sorarız.

Bizimle aynı patikada olmayanları, gülme gibi, en küçük beceriksizlikte kendini rezil rüsva edecek insanları asla okumaz ciddiye almayız. İnsan evladının beynini acıklı kaza anında görmek istemeyiz. Yere düşme anında güvendiğimiz omurgamızın hasar

görüp bizi utandırmasını kimse istemez. Ancak gülme eğlenme işinde aynı patikayı asla paylaşmadığımız insanları mutlaka yazılarımızla dolaylı olarak gizlice ön eğitime almalıyız.

Çeşitli söz ve çizgi oyunları kurgulayarak, onlar değilse de çocukları bir gün normal insan beyninin patikasında mutlaka yürüyecektir şiarı, hepimizin Donkişot ülküsüdür.

İktidarın izinden yolundan peşinden patikasından gidenlere ne anlatılacak lafımız ne de onların neler olup bittiğini anlayacak bir beyinleri var.

Mesela onlar gülelim diye bazen bizlerin bazı metinlerini ellerine alıyor (burunlarıyla soluyup koklayıp puflayıp) ve bunun neresi komik diye hayıflandıkları çok oluyor. Doğrudur, yanıldıkları şudur, ellerindeki metin 'mizah' değil onlar için 'ön eğitim' metinleridir.

Çok gülmek istiyorlarsa Cem Uzan gibi parayı basıp ünlü şovmenleri iftar sofralarına davet edebilirler, ya da sünnet düğünlerine davet edecekleri elinde tef dümbelek hokkabaz sayısı hala azımsanmayacak bollukta ülkemizde.

Bilmedikleri, ne zaman var ki ülkemizde mizah 'kahkahadan' çoktan çıkmış 'mizah eğitimine' dönüşmüştür. Ki kısa çarpıcı kolay anlaşılır hikaye anlatımının mizahımızda çoğalması buna en güzel örnektir.

Buluşçu çarpıcı sarsıcı şaşırtıcı kısa hikayelerle verilen mizah eğitimi, beynin damarlarının tıkanıklıklarının aşılmasını hazırlar.

Ve insanı rahatlatıp gevşeterek sonuca ulaşır. Bu da ciddi bir hizmettir, çünkü mizahı anlayabilecek bir düzeye erişmesini sağlar. Ülkemiz gençleri çoğunlukla mizahı anlama eğitimi işine ortaokul çağlarında başlar. Şaka matrak söz ve çizgilerle ilk karşılaştıkları o ergen yıllar hayatlarının en müthiş kahkahalarını atarlar ve 'tuhaflıklarla' tanışıp karıştıkça sonra sonra daha derin daha filozofi anlamların peşine düşerler.

Ancak içimizde elli yaşına gelmiş bir çok insan, tuhaflıklarla hayatlarında ilk kez karşılaşan o ergen çocuklar gibi, hala kaynana zırıltısı zincirleme kahkahalar bulamadığından şikayetçiler.

Bu arkadaşlar çok geç kaldılar, aslında ergenlik yıllarını yaşamadıklarını itiraf ediyorlar, bu tipler için elimizde mal kalmadı, çok istiyorlarsa .ötlerini pekala iktidar yanlısı şovmen keçilere yalatıp gülmekten çanak çömlek kırabilirler.

Daha derine inelim, şöyle, yaşadığımız hayatta bir yığın tuhaf acayip aklın almadığı işler olur. Birçok insan özellikle ergenler bunların ne anlama geldiğini anlayamaz, işte mizahçılar her hafta bu ergenlerin 'tıkanıklarını aşacak' zekice buluş ve uyarılarda bulunur.

Neden 'güleriz' sorusunun en mantıklı kabul görmüş asıl gerçek teorisi işte budur: beyin anlayamadığı şeylerden kurtulursa rahatlar gevşer ve yüzünde tebessüm oluşur. Ancak beyninizi abur cubur başka şeylerle tıka basa doldurmuşsanız, boru döşenecek hattınız gülmek için şansınız kalmamış demektir.

Mizahçılar tıpkı paçavralarla tıkanmış lağım kanallarını açan kanalizasyon işçileri gibidir. Beynin toprağını deşer, boruların içindeki kirli çaputları çıkarır ve kanal normal akışına döner ve tüm mahalleli huzur içinde helasına gitmenin sevincini yaşar.

Beynin damarlarını kilitleyen kirli çaputlar ön yargılardır, ideolojik bakıştır, fanatizmdir, dünyaya ben merkezci yaklaşımdır, vs.

Beynin en ince damarlarını açma gibi bir hizmete rağmen hiç kimse lağımcılar'a 'Sokrates' muamelesi yapmaz. Oysa beynin hangi damarları açılmalı, beynin neresi tıkalı sorusuyla uğraşan mizahçılar'a samimiyetle söylüyorum günümüzde her ülkede filozofca yaklaşılır.

Tam tersine mizahçıları aşağılayacak karalayacak bir şeyi bir bahaneyle hemen bulurlar. Mesela bir İslamcı genel yayın yönetmeni, suçlayıp küçümseyerek, yahu bu mizahçıları ekrana çıkarttım hiç konuşamıyorlar dedi.

O arkadaşa, Messi dünya futbolunun harikası o konuşabiliyor mu? Ya da Picasso'nun seri nutuklar attığı nerde görülmüş, konuşan eserdir, eserdeki hünerdir.

Velhasıl eserin ne olduğu bilinmeyen ülkemizde mizahçıların işi gerçekten zordur, eğitimle çevreyle aileyle ideolojiyle medyanın

manipülasyonuyla alınmış bu kadar kiri pası, bok parçalarını, baca kurumunu, şeyh tükrüğünü temizlemek hiç de kolay iş değildir.

Şüphesiz gerçek hayatta 'sorun' yani kanalı tıkayan çaput yerinde durur, mizahın kanalları açması 'sembolüktür'.

Velhasıl hükümetin yasaların devletin sorumluların yapamadığını yapar mizah, sosyalleşmenin kanallarını açar mizah, sözün özü, ülkemizde gerçek 'yürütme' makamı: Mizah Dergileri'dir.

Mizahçılar belki sizi döver belki sizi çok sert eleştirir belki size ağza alınmayacak laflar eder ama sonunda suyu şırıl şırıl deresinden insanlık zekasının deryasına ulaştırmayı başarır.

Bu yüzden bizim gittiğimiz patika yandaş oğlanlardan çok farklıdır.

Şöyle: hayatı anlamak, açıklamaya çalışmak, ters giden aklın almadığı şeyleri kendimizce rayına koymak, tıkanıklıkları gidermek, abartıları daha sert abartılarla işaret etmek. Gaddarlığı çelimsiz çocuk ellerimizle teneke kutular gibi ezip büzmek, canavarların leşini çıkartmak, iktidarı, kibri, gücü taç edinenlerin başına don geçirmek, altta kalan yoksul çaresiz avukatsız insanların gururunu hatırlatmak ve savunmak, yasaklanan gizlenen tabulaştırılan kutsalların yerlerini değiştirmek gibi.

Yaşayan soluk alan tek başına insan'dan başka yüksek değer tanımayan, aklı almayanın anarşist ya bunlar dediği ama gerçekte:

Karların yağmurların normal mevsimlerinde yağdığı, derelerin ilkbaharda coşup kayaları yuvarladığı, hepimizin coşkuyla sevdiği o aşık olduğumuz kainatın, engellenmemiş örtülmemiş karartılmamış pırıl pırıl uyumunu arayan bir düşüncenin peşinden koşuyoruz. Örnek mi istiyorsunuz, mesela bu ülkenin en büyük tabusu cinselliği yıkan mizahçılarımızdır, kaç milyon genç ergenin utançla baskıyla hatta sapkınlıkla suçlanmış tıkanmış kanalları bu dergiler sayesinde açıldı.

Bu düşüncelere sahip değilseniz bu ülkede her hafta mizah dergilerinden internet sayfalarına kadar harıl harıl dönmekte kaynamakta olan 'mizahı' hiçbir zaman anlayamazsınız.

Kendinizi zorlamayın sinirlenmeyin, yapacağınız tek şey patikanızı değiştirmek, ki sizin için olasılık dahilinde değil, çünkü sizin patikanızı iktidarın rayları döşedi, üstelik bu pahalı rayların parasını halkın cebinden soyup alarak.

Yine de birlikte yaşadığımız bu ülkenin hatırına sizlere mizahın a, b, c'si birkaç şey anlatabiliriz, nihayet kanallar temizlenmişse düşünmeye şurdan başlayabilirsiniz:

Bakın günümüz TV'lerinde sabahtan akşama kadar 'reklam' yapan sanatçıların 'karakterlerine':

Şahan ya da Şafak Sezer karakteri ve benzeri sanatçılara metin yazarları hangi tip'i oynatıyor.

'Şebek' 'kaba' 'anlamaz' 'cahil', halkın kabaca 'göt la bu' dediği ya da 'maymun, şebek' mizahı diye tabir edilen bir mizah kurgusuyla kitlelerin karşısına çıkartıyor metin yazarları.

Niçin zeki, uyanık, cevval, kül yutmaz bir mizah karakteri değil, neden bu reklamlarda oynanan karakterlerin hepsi aynı maymun şebek rolünü oynuyor, diye, yandaş oğlanlarca ya da iktidar tarafından neden hiç sorgulanmıyorlar, üstelik destek taltif övgü görüyor milyon dolarlar kazanıyorlar.

Üstelik dünya teknolojisinin son model marka icadlarını bize hergün defalarca bu şebek karakteri tanıtıyor.

Şunu mu demek istiyorlar, halk ancak bu maymun şebekler'in aptallaştırılmış dilinden anlar?

Yani yüzde ellisi iktidara oy vermiş bu halka 'aptallığın daniskası' karakterlerle mi insanlık mucizesi teknolojik harikalarını anlatıyoruz?

Asıl halkı aptal yerine koyan işte bu 'şebek' mizahıdır.

Devam edelim, mesela Amerika gibi yerde otuz kırk elli yıldır her akşam TV'lerin en çok izlendiği saatlerde siyasi mizahçılar Amerika'nın en şöhretli insanlarıdır.

Neden ülkemizde TV'lerin icad olduğu günden beri tek bir siyasi mizahçı ekranlarda yaşamayı başaramadı?

Ya da en meşhur en çok para kazanan dediğimiz şovmen mizahçılarımız neden 'siyasi espri' üretemez.

Şüphesiz bunun ülkemizin siyasi kültürüyle yani üçüncü dünyanın kahraman diktatörlük yapısıyla çok sıkı göbekten bir ilişkisi vardır.

İktidarlarımız sağolsun sayelerinde şebek mizahının ülkemizde üretim fazlası vardır.

Bugün hangi bakkala ya da eski pasaja girseniz önünüze beş-on tane Kadir Çöpdemir mizahı yapan aile içi yeteneklerden menzul miktarda bulabilirsiniz. Hatta AKP'ye oy veren yüzde ellinin ellisi de Kadir Çöpdemir şakaları yaptığından hepimiz eminiz.

Derelerimiz kurbağa, ırmaklarımız sazan, denizlerimiz kefallerle dolu, bilmem daha niye mideniz mizah fesatından muzdarip...

Örnekleyerek gidelim, mesela ekranlarımızda döne döne tekrarları yayınlanan Çok Güzel Hareketler Bunlar adlı komedi skeçleri dizisini hatırlayalım, genç sanatçıları olağanüstü yetenekleri sıra dışı zekalarıyla izledik.

Hayran kalmamak mümkün değil, ancak siyasi mizah yapamadıkları için birkaç yıl içinde 'sönümlenip' gidecekler.

Oysa otuz yıl öncesinden Metin Akpınar Zeki Alasyalar'ın Levent Kırcalar'ın Ferhan Şensoylar'ın videolarının siyasi mizahı hala unutulmuş değil.

Üstelik bugünkü gençler daha ince 'zeka' barındırdığı halde, neden hala Metin Akpınar videoları baş tacı hatta eşsiz eserler olarak dönüp duruyor.

Çünkü Anadolu Kültürü'nün en esaslı karakteri muhalif zekadır. Nasreddin Hoca'dan Nefi'ye Süleyman Nazifler'e, Karagözler'e Aziz Nesinler'e kadar, nicesi.

Yetsin be, şebekoğlan şalakoğlan rolünden bıkmadınız mı, hala çalakalem, gestapo polisler ve savcılarla saldırdığınız 'muhalifler'in nasıl bir karakter taşıdığını güya anlamazlıktan gelmeye çalışıyorsunuz.

Bu sanatçılar, boyun eğen, sinen, tırsan ya da parayla hokkabazlık soytarılık yapan mizahı bu ülkeden kovmaya yemin etmiş sanatçılardır. Yerine hakkını arayan, hesap soran, asla susmayan, kül yutmayan, insan haklarını her şeyleri yapmış bir mizah üretmeye çalışıyorlar. Ama sizler karanlık plazalarımızda ne zaman husye kebabı yapacak güneş bulamazsanız, savcılarınıza tutuklayın bunları emirleri sallıyorsunuz.

İşte onlarca iktidarın dinmeyen bu sansürü yüzünden, 'siyasi mizah' ülkemizde 'altın' değerindedir.

Onlarca yıldır yüzlerce genç sanatçı (bir karikatür çerçevesini, bir, sayarsak) elinize almaya korkacağınız sertlikte ama yılmadan milli kütüphaneyle yarışır şekilde üç-beş milyon 'çizgi metni, karesi' oluşturmuş ve Türkiye'de okuma yazma bilen herkes bu karikatürler'e on yıllarca müptela olmuştur.

Penguen, Uykusuz ve Leman gibi dergiler işte bu yüzden bu ülkenin altın hazinesi değerindedir.

Siyasi iktidarların baskısı kırılmış olsaydı, bu dergilerin yüzlerce sanatçısını hala 'kağıttan' değil, ekranlardan da geniş kitleler en azından yüzde elliler de tanımış sevmiş olabilirdi.

Bu muhteşem sanatçı neslinin 'kağıttan' 'ekrana' (cam'a) geçemeyişinin tek sebebi kuşkusuz iktidarların bitmeyen baskıcı yasaklayıcı sansürcü politikalarıdır.

Bu acımasız yok saymalara rağmen bu sanatçılar her hafta kesintisiz işlerini yaparlar. Tuhaf gelebilir, sizin hiçbir zaman anlayamayacağınız bir gizli ahlak, bu eşsiz sanatçıları çok da övmemizi engeller.

Şekspir'in lafıdır 'altını süslemek israftır', daha ötesi, altın gibi bir madeni işleyip süslemek çok tehlikelidir. Öyle süslemelisiniz ki 'altın' daha değerli olmalı. Süsün kıvrımlarında en küçük bir abartı sizi 'şarlatanlığa' düşürür. Bu yüzden bir mizah dehasını övmek siyasileri övmek kadar ucuz sıradan olamaz.

Mizahçıyı övmek için sanatçıların sanatçısı olmanız gerekir, örnekleyerek gidelim, mesela 'eleştirmenliğe soyunan' insan

'sanatçıların sanatçısı'na yakışır yüksek bir zeka taşımalı. Aksine hem iktidarın baskılarını gizlice örtüp destekleyen hem de iktidarın 'soytarılığına' 'palyaçoluğuna' soyunmuş şebeklerin ağzından zaman zaman bu arkadaşlarımıza karşı vahşi saldırılara şahit oluyoruz.

Maalesef bu soylu sanatçılar sadece iktidarların kutsal bildikleri tabulara dokundukları zaman ancak isimleri gündeme gelebiliyor, kardeşlerim, yani bu soylu sanatçıların isimleri yalnız içeri tıkılacakları dövülecekleri ya da imha edilecekleri zaman 'anılıyor'.

İşte böyle melun bir hikaye.

...

Otuz yıl ekranda ve köşelerinde bu ülkenin bütün madenlerini satanlara bir defacık sorabilsek, sizler bu ülkenin hangi madenleri satıldı biliyor musunuz?

Ona buna patrona yabancıya peşkeş çektikleri çarçur ettikleri bu ülkenin maden kaynaklarının isimlerini dahi bilmezler. Yani bu ülkede hangi madenler vardır ve camda çelikte boyada kimyada ne gibi işe yararlar diye sorun, biz işte altmış yaşına geldik bu şamatacı beylerin hiçbirinden bir küçük cevabı bugüne kadar alamadık... Madenleri tanımak için madenci hatta sarraf olmalısınız, iktidarların yüzlerce yalaka aydını tam otuz yıl bu ülkenin en değerli madenlerine 'çakıl taşı' muamelesi dahi yapmadı, karaladı, kirletti, pisletti, yok saydı, küçümsedi, aşağıladı...

Ülkemiz en değerli madenlerini kaybetmekle kalmadı, bu yandaş yazarların eline bir güç geçti, her şeyden anlarız gücü, her şeyin kıymetini değerini biz veririz küstahlığı, yerin göğün her şeyin babası patronu yaratanı biziz, cehaleti.

Bıkmadan usanmadan utanmadan hala hergün köşelerinde en değerli hazinelerimizi harcaya harcaya maaşlarını almayı sürdürüyorlar.

Hangi yazarımız size oturup Eskişehir'in kıymetli süs taşlarından Elazığ'ın kromuna, ülkemizin demirine bakırına seramiğin kiline çamuruna kadar teknolojinin her alanında ana temel malzeme olmuş

madenlerimizin değerlerini dünya ticaretinde büyüklüğünü tek bir gün anlattı. Hiçbir gün.

Şimdi madenler ovalar yaylalar ormanlar fabrikalar belediyeler bitmiş tükenmiş, sıra 'eser' üreten sanatçılara hızla gelmiş.

Mesela ülkemizin 'kağıt' mizahında, Behiç Pek, Can Barslan, Ahmet Yılmaz, Metin Üstündağ, Bahadır Boysal, Baruter, Vedat Özdemir ve son beş-altı yıl içinde Penguen ve Uykusuz dergisinde bir çok genç dahiyle tanıştık, Selçuk, Erdil, Ersin, Kaan, Yılmaz, Yiğit, nicesi. ya da işte Hürriyet gibi gazetede Latif Demirci tek başına bir mizah dergisi gibi, ele avuca sığmaları, susmaları mümkün değil, bu sanatçılar hangi düşünceyi savunuyorsa savunsunlar şeksiz şüphesiz başımızın tacıdırlar.

Bu siyasi karanlıkta gerçek bir altın hazinesi olan bu onlarca sanatçıyı görecek anlayacak takip edecek gülecek övünecek zamanımız olmayabilir, tam tersine, iktidarların el alışkanlığından olsa gerek, güya karalamak, güya yok saymak, hatta gestapo polislere ve savcılara ihbar etmeye kadar varıyor iş... Ve kahkahalar atarak saldırıyorlar ve kapatma davalarını üstelik sivil örgütlerle bütün mahalle galeyanıyla şaha kalkarak hücuma geçiyorlar.

Bizleri susturmak bu böcek sürüsünün boyunu aşar.

Şurdan aşar, yirmi yıla yakın bu mizah çevresinde bu sanatçıların bir yarısını çok içerden tanıyacak kadar aile içinden bir hayatım oldu, onlardan çok şey öğrendim, bir tanesi dikkatinizi çekebilir.

Nasıl polisin bayıltan mermi gibi gaz bombası gibi hergün teknolojinin yeni bir marifeti yok edici silahları varsa, işte bu sanatçıların da bin fantom gücünde gizli bir silahları var.

Tam yirmi yıl bu silah nasıl yapılır nerde ne zaman kullanılır, öğrenmeye çalıştım. Bu silah Godzilla'nın dev gökdelen ticaret binalarını yalayan ateşi gibidir.

Bu silah şöyle çalışır: bir siyasetçi ya da köşe yazarı kimi hedef alırsa, bir cümle ya da bir kaç çizgiyle, ömür boyu sakat bırakır. Ağzınız burnunuz yamulur ve ömür boyu iş göremez hale gelirsiniz.

Örnek mi istiyorsunuz, bakın Aydın Doğanlar, Ertuğrul Özkökler'e Reha Muhtarlar'ın suratlarına, iş göremez malul hale gelmişlerdir, ülkenin en ciddi gazete ve haber bültenlerini yirmi yılı aşkın yönettikleri halde, bir sorun o ağızları burunları gözleri niye yamuk, kim şişirdi diye, bir sorun zırnık 'saygınlıkları' niçin kalmadı diye.

Sizlere bu yamuk çarpıtılmış bozulmuş suratlardan bir büyük müzeyi oda oda gezdirip tane tane gösterebilirim, yine de 'mizahı' anlamamış iseniz, sadece bir örnek göstermek için sizin patikaya uygun bir dil kullanmalıyım.

Bu günlerde İslamcı liberal yandaş oğlanları daha iyi anlamak için Köpekler'i okuyorum, mesela neden köpekler sahiplerine köpeklik yapar, uzun süre acı çekmiş olmaları mı yoksa patronsuz kaldıklarında acı çekmeyi ebediyen sürdürecek korkusu mu?

Bazı köpekleri görünce tiplerini görüp kafam karışıyor, oysa karışmamalı, bazı köpek ırkları o kadar karıştırılmış ki 'kuşkulu ırklar' ortaya çıkmış, sebebi sahipleri aşırı süslü ve aşırı ilginç yavrular elde etmek için.

Ancak bu karıştırma 'ucube' sonuçlar da vermiş, süslü köpek elde etmek için ırkları karıştırılınca bacakları çok kısa gövdesi çok hantal köpekler elde edilmiş, benim için bir mahsuru yok, ancak köpek medya şöhretiyle elde ettiği ağır gövdesini taşıyacak kadar güçlü ayaklara sahip değil, bu yüzden 'disk' kayması oluşur ve disk kaymasına bizler yanlışlıkla ne çabuk fikirleri değişti, yani yamuldu, deriz. Patronları için köpekler stres azaltma tedavisi görür, ayrıca malikanelerine yabancıların girmesini önler, ancak kapı köpekliği yapmak için o kadar başvuru olur ki sıraya girmeniz imtihana girmeniz dahi yetmez, çok çok yırtınarak havlıyor olmalısınız.

Köpekler 'kurt' soyundan gelir, insan evladı aya çıktım yazıyı icad ettim diye boşuna sevinedursun, tarihin en büyük 'ilerlemesini' 'değişimini' 'buluşunu' yapan köpeklerdir, çünkü düşman oldukları 'evlerin' içine sızmayı başarmış ve ekmek elden su gölden bedava bir hayatı ilk önce köpekler keşfetti.

Büyük buluşları sadece 'ev'in yani düşmanın içine girmeyi başarmak değil, artık tehlikede olmadıkları için ve güvenli bir bölgede yaşadıkları için ev içinde 'şekerleme' yapacakları zamanı bulmuşlardır. Yani köpekler bilindiği gibi midelerini doldurmak için değil yan gelip yatacakları, şekerleme'yi huzur içinde taddıkları için tabiatın refahına en erken eren canlılarıdır.

Bilindiği üzere köpek yarışmaları iki kategoride yapılır, birinci 'saf ırk' yarışması, ikincisi 'güzellik' yarışması, dinimiz ırkçılığı yasakladığı için ülkemizde sadece 'güzellik' yarışmaları yapılır. Ve özellikle TV'den edebiyattan gelen 'köpekler' bu en birinci ben güzelim yarışmasına katılır. Ki, burada da Allah kahretsin torpil söz konusu, herkes cemaatin gözdesi güzeli olamaz, yarışmacılar buna da cin gibi bir çözüm buldu ve cemaatin akrabası hısımı kişilerle yakın evlilik bağları kurarak kitaplarını çok sattırmayı başardılar.

Güzellik yarışmasını kaybeden köşe yazarları artık 'av köpekliği' hizmetinde bulunur. Gündelik mesaileri şöyledir, koklar, arar, bulur, havlar ve sahibinin savcılarına yakalaması için yardımcı olur.

Sahibi uçan kuşu vurmuş ise, bu sefer 'tutup getirme' vazifesi görürler. Ancak medyada gözlemlediğimiz bir çok köpek bulup getirirken sahibinin gözüne daha hızlı girebilmek için tutup getirmekte olduğu kuş'un iç organlarını bağırsaklarını çıkartır deşer kameralara ve hukukumuza ve halkımıza bu ne pis canavar kuşmuş iyi ki vurulmuş diye göstererek hizmet ederler.

Ancak günümüzde 'av köpekleri' çok demode kaldı, günümüz teknolojisine en uygun 'polis köpekleri' gazete köşelerine istihdam edildi ve koklama bulma bavul taşıma uydurma karalama maharetleriyle hepimizi özgürleştiren başarıların sahibi oldular.

Bir de çok özel yetiştirilmiş kızak çeken köpek sürüsü vardır, bunlar iktidara çok ama çok yakın temas halindedirler, bunlara kısaca 'kızak çeken liberal köpek sürüsü' deriz, iktidara kim gelirse kızağını çekerler, karşılığında bir ömür lüks lokantalarda somon karides yiyerek ödüllendirilirler, geçenlerde kraliçeyle tanışma şerefiyle de ödüllendirildiler.

Bazı köpekler ise sahte maske 'asil görünümleriyle' iktidar zenginlerine güçlü yüksek bir statü katarlar. Gerçekte bunlar da 'şov' hayvanıdırlar ama akşam yemeği, kokteyl gibi toplantılarda iktidar zenginlerinin yanlarında bulunarak onların güçlerine rokoko bir süs katarlar. Ancak ödülleri İngiliz Fransızlar'ın en yüksek soylu onur nişanlarından daha değerlidir, gazetelerin baş köşeleriyle ödüllendirilirler.

Bir de 'makam arabalarının peşinden koşan' köpekler vardır ki, bunlar bir türlü 'hizmet köpeği' olmayı başaramış ve 'hadımlaştırılarak' işleri bitirilmiş. Ancak yine de son bir şans nerde bir makam arabası görseler çeket düğmelerini ilikleyip ağlamaklı bir suratla peşlerinden hazin hazin bakarlar.

İşte en çok bu türlerine 'içim gidiyor', bunlara sokakta kalmış kabul görmemiş köpekler de diyebiliriz, debdebeden nasiplerini alamadıkları için son bir şans mütevazi mütedeyyin bir gülümsemeyi iman gibi yüzlerinden eksik etmezler, iktidarın bir kap yemeğini yiyebilmek için kapı kapı dolaşırlar, ne diyelim Allah versin.

Evcil süs köpekleri bazen evde canları sıkılır ve eski hür özgür yabani sokak hayatını özlemeye başlarlar. Ve bizim gibi hayatı boyunca hiç tasma takmamış sahip bilmemiş gerçek kurt soyundan Kızılderili köpeklerle oynaşmak isterler. Ancak Apaçi köpekleri'ni elli metreden görür görmez kuyruklarını bacakları arasına sıkıştırıp hemen evlerine kaçarlar. (Bu durumdan en çok ben muzdaribim, yolda önüme çıkan yandaşlara daha bir merhaba demeden beni görür görmez hemen toz olmalarına çok üzülüyorum, çok.)

Ancak köpek ırkı çalışmalarına iyice baktığınızda korkup kaçan bu türlerin 'kurt soyundan' değil 'çakal' ırkından türediği artık ispatlanmıştır.

Yine de kafam çok karışık, çünkü Asya Kurtları yağmacı görünse de yağmacılıkları 'örgütsel bir hiyerarşi içindedir' ve aralarında 'etkin bir işbirliği vardır', oysa çakaldan türeyen köpekler hep kendine çalar kendi kapar ana baba arkadaş dahi tanımaz, olsun, hangisi kurt hangisi çakal öğrenecek daha zamanımız var.

Kafamı karıştıran bir başka gerçek, hadım edilen köpekler eskiden husyeleri iki sopa arasına alınıp burularak hadım edilirdi ve hayvan işkence acıları çekerek bu hadım anını hayatı boyunca unutamazdı yani boynu düşer sinmeye başlardı.

Günümüzde ise hadım işi iğneyle yapılıyor, ne güzel acısız yani demeyin, iğneyle hadım edilenler hadım edildiklerini bilmedikleri hatırlamadıkları için ona buna hiç hadım edilmemiş gibi saldırabiliyor. Bu durum bir çok kazaya da sebep olabiliyor, bu yüzden köpek sahiplerine bir önerim var, iğneyle hadım edilmişlerin burunlarına bir halka takın, ki, köpek bu halkayla, hadım edilmişliğini unutmasın...

Ya da saldıran köpeğin hadım mı değil mi biz mağdurların önceden bilip tedbir alması gerekir, buruna halka olmasa da, hiç değilse boynuna bir tanıtıcı tabela asabiliriz, şöyle: 'kuçu kuçu' diye, kuçu kuçu artık bir tehdit yok korkmayın anlamı da taşır. Bizim şikayet edeceğimiz polis savcı kalmadı, elimizde birkaç belediye var, onlara buradan sesleniyorum, kuçu kuçu tabelası takmayan köpekleri sokağa çıkartmayın.

Bazı köpeklerin kürkleri desenli, çizgili olanı var benekli olanı var, renkli olanı, gerçek bir inceleme konusudur. Sahipleri buradan uyarıyorum, biliyorum çiftleştirirken tanınsın kaybolmasın diye köpek derisine bir işaret marka olarak seçtiğiniz işaretler bazen çok karışıyor, bizim de aklımız karışıyor.

Deri üstünde çizgi ya da benekler köpekler'in doğal marka baskıları, flama, bayrak gibi. İşte tarihin ilk matbuu (hurufat, kurşun, harf) basın tarihi köpeklerin üstündeki bu işaretlerden başlar, öyle bir basın hizmetidir ki on bin yıldır aynı gazete aynı köpek derisinden yayınlanır. Sanayi çağı sadece büyük şehirleri ve birey'i ortaya çıkarmadı, sanayi çağı 'köpekseverliğin de' moda olmaya başladığı tarihtir. Köpekler sürülerinden koparılıp, özel malikane ve fabrika kapılarını korumak için özelleştirildi. Sanayi çağı cemaatten bireye değil aynı zamanda sürüden bireye de bir geçiştir, dikkat edin özel malikane köpekleri asla 'ulumaz'. Uluma yalnızlıktır ailesine uzaktaki arkadaşlarına çağrıdır, sanayi çağı köpekleri

sadece burada bir tehlike var ikazı olan taklit şirinsi havlamasını yapar.

Aslında 'havlama' üzerine çokta bilimsel çalışmalar yapılmadı, havlama işine ilk ayılan şaşıracaksınız yine FBI...

Çünkü hayvanların havlamasını horultu ve hırıltılarla karıştıranlar var... Horultu ve hırıltı saldırı öncesi sessiz tehditi hazırlar. FBI Orta-Doğu'dan yüzlerce köpeği toplayıp, koluna deri yastık bağlanmış polisler tarafından kamçılanıp şartlandırma eğitiminden geçirdi.

Bu yüzden FBI eğitimi almış köpeklerden, fabrikalar madenler satılırken, insanlar beş-on yıl hiçbir belge gösterilmeden içeri atılırken hiç ama hiç horultu hırıltı duyulmaz.

Ne zaman milli bağımsız kelimelerini duyarlar işte gong çalmış gibi hepsi birden harekete geçerler.

Köpek uzmanı Desmond Morris'ten, köpekler ne zaman kuyruk sallar diye daha çok şey öğrendim, başka yazıya...

VE,

Tüm evcil, süs, av, kızak köpekleri, hepinize sesleniyorum, bir daha polis ve savcılarınıza güvenip Apaçi Toprakları'na adım atmayın.

Bu topraklar bizlere zincir ve tasmalarınızın bir lütfu değil, hiçbir şekilde hiç kimseye boyun eğmeyen atalarımın emaneti, hatırlatırım. SAYGILARIMLA...

CANAVAR HAYRANLIĞI

SKY'da yüzün üstünde haftalık program yaptım, dünya iyisi editörüm Serdar Akinan benim kendi programım dışında başka programlara da fiilen katılmamı rica etti, istemedim, ART'de her biri iki saate varan elli iki program yaptım ve ART yönetimi de diğer programlara yardımcı olmamı istedi, kabul etmedim.

Ayrıca Türkiye'nin en önde gelen en şöhretli programlarından biri (isteyene isimlerini söyleyebilirim) defalarca tartışmacı olarak beni programlarına davet etti, karşıma malum isimleri koyuyorlardı, midem kaldırmadı. Bu davetler çeşitli farklı irili ufaklı yayın organlarınca yıllarca sürdü, katılmadım. Yine bir başka Türkiye'nin en şöhretli programın editörü iki yıl boyunca her hafta kapıma kadar gelerek dil döktü iknaya çalıştı, samimiyetlerine inanmadım.

Yine Türkiye'nin bugünlerde en meşhur bir programcısı peşime asistanını taktı ve yıllarca iknaya çalıştı, sinsiliklerine olan inancımı giderecek samimi cümlelerini göremedim. Yine bugünlerde ortaya çıkan bir başka TV'nin patronu benim için fevkalade sayılacak bir parayla programına davet etti, ana avrat küfrettiğim insanların TV'sine çıkmam dedim.

Bu örnekleri çoğaltabilirim, çok önceleri bir çok gazeteden davet aldım, oturduk konuştuk, sansür konusunda inandırıcı laflarını bulamadım, mesela Star Gazetesi çıkarken şahsıma 'rüyanda göremeyeceğiniz kadar para' teklifini ret ettim ve Ankara Kızılay'da işportacılık yapıp Leman Dergisi'nde bağımsız yazmayı sürdürdüm.

Salaklık işte, bunlardan sadece birini kabul etseydim para sıkıntısını hiç değilse beş on yıllığına çözmüş olurduk. Bugün bir yazar olarak bağımsızlığımın sağlığını koruyorsam, bu, herkesi birbiriyle tokuşturan çatıştıran şerefsiz alçak bağırışlarıyla programlarına zirve yaptıran yani tam anlamıyla yazar harcama programlarına çıkmayı ret edişimdir. Dikkatli davranarak, medyanın bu tuzaklarına 'görünmek' ya da 'para uğruna' düşmedim.

Asıl önemlisi bu medyanın her gün ama her gün kendilerinin de bir cevabı olmadığı ama bıkmadan zehirli gaz gibi sordukları Kürt Sorunu, Laiklik gibi sorulara 'aceleci' 'şaşkın' 'gürültücü' 'geçiştirici' cevaplar vererek fikir sağlığımın çarpıtılmasına izin vermedim.

Kendimi bu Deliler Matinesi'ne kurban etmediğim için iftihar ediyorum. Sonuç, bu sütunlardaki yazılarımdan para almıyorum ama yazdığım her yazı tüm ülke içinde en çok okunan yazılardan oluyor hayret bunca uzunluklarına rağmen.

Ve onlarca gazete ve internet sitesi, sizinle dalga geçemediği, sizi yıpratamadığı, sizinle ortada sıçan oynayamadığı, size dil uzatacak malzeme bulamadığı için üstelik kalleşler gibi adlarını gizleyerek bin çeşit iftiralar atıyorlar.

Her üç-dört senede yeni bir kuşak geliyor, yani üç-dört sene önce 13-14 yaşında olan milyonlarca çocuk bugün medyadan dünyaya çok şeyden habersiz bakıyorlar, bu yüzden, bizler de üç-dört senede bir yazarlığımıza dair kısa bir öz geçmişi hatırlatmak zorundayız.

Son yirmi sene hem Susurluk hem 28 Şubat hem de Ergenekon süreci, yazarlığım işte bu kasırganın tam da gözüne denk geldi. Bu süreçteki yazılarımın hepsi kitapçı vitrinlerindedir, bu ülkede geçmiş yazılarının tek bir satırına dokunmadan üstelik utanılacak

tashih hatalarına rağmen üstünde oynanmış izlenimi vermemek için asla düzeltmeden korkusuz alnı açık gizlemeden yayınlayan, tek yazarım.

Paranın sıcacık ateşiyle avuçlarımızı ısıtmak için yazar olmadık, Sadi'nin dediği gibi kafa kafaya vermiş usul usul yanan iki odun gibi ülkemizle yoksulluğumuzla kafa kafaya usul usul usul tutuşa tutuşa yazar olduk, avuçlarımızı ısıtmak için değil ateşin yalımlarını okşamak için yazar olduk, memleketimin çıplak amansız kayalarının bedeni yazarlığımın hikayesidir: Karadeniz dağlarında kuzey rüzgarlarının nemleyip çimlediği kaya kırıkları vardır, yarasına tütün basar gibi, granit kaya çimlendikçe solumaya, sonra hayatı tatmanın sevinciyle o dev kayalar sızıl sızıl ağlamaya başlar.

Yazarlığımızı bilmeyen yeni yetişen gençlerin kulaklarına ne kuru iftiralar attılar ne katildir, delidir, şucudur bucudur dediler, hepsine hayatımın her anı üşenmeden boş geçmeden cevap vermeyi bir eğlence olarak kabul ettim ve aşkın metinlerimde yazarlığımı bir gösteri sporuna çevirdim.

Görmezden gelmeden boş geçmeden yok saymadan her manyak soruya içinizde sadece ben cevap verebilirim, adam 'deli' diyorsa, bırak desin değil, bu değme akıl'ları ortaya alıp evire çevire dövüp okuyucularımı eğlendirerek bu sütunlarda yazarlığıma 'kariyer' yaptırıyorum, ki, benim cümle tekniğimin bir kısmını eskilerden Safiye Ayla, bir bölümünü bugünlerde Çin Akrobasi grupları dahi taklit ediyor.

'Deli' kelimesi, mecazi kullanımıyla dünyada tüm yazarların en çok sevdiği ve en yüksek nişan madalyonu gibi boyunlarına takarak sanatlarını zenginleştirdiği bir kelimedir.

Ancak bu günlerde kodese atmayı başaramadıkları yazarları bir 'dışlama,' 'tecrit' 'dili olarak' kullanıma sokmaya çalışıyorlar.

Hani meşhur Ortaçağ'ın 'Deliler Gemisi' vardır, Avrupalılar akıl hastası ilan ettiklerini bir gemiye doldurup okyanusa salıyorlardı.

Aslında kim akıl hastasıdır kim değildir sorusu tarihin en büyük sorularından biridir, bugün dahi sağlıklı insan kime denir pek çok

çalışmanın konusudur, ancak Budistler en kestirme cevabı vermiştir, bir insan boru kıvamında sıçabiliyorsa akıl sağlığı yerindedir, derler, şaşıracaksınız çağımızın en büyük bilim adamlarının başında gelen Lacan'ın deliliğe verdiği cevap aşağı yukarı aynıdır.

Ancak sağlıklı insan kimdir tanımını açıklığa kavuşturan Marksizm'dir. Çünkü yeryüzü kültürlerinde 'akıl sağlığı' analizleri ve tedavileri diyalektik Marksist dünya görüşüne göre bir ilerleme sağlamıştır.

Şöyle, bildiğiniz gibi akıl hastalığı tedavilerini başlatan insanlığın yardımseverlik ya da bilim adamı gayretlerinin zorunlu sonucu olmadı, şüphesiz bu etkenler de var, ama asıl, akıl hastalığı tedavilerini zorunlu kılan ve gelişmesini sağlayan şuydu:

Mülkiyet sorunu.

Veraset sorunu.

Reşit mi değil mi sorunu.

Çünkü mülkiyeti ele geçirmek isteyenler annesi babası kardeşi akrabası hatta kralı hatta aristokratları 'delilikle' suçlayarak 'mallarını topraklarını ele geçirmesi' ortaçağların en büyük siyasal sosyal sorunuydu. Degişen bir şey yok bugünlerde de cumhuriyeti ağızlarıyla parçalayan çakallar taraftarlarına aynı ortaçağ propagandalarını yapıyorlar.

Ve ortaçağ sürecinde dava üstüne davalar açılmaya başlandı ve yüzlerce yıl Avrupa mahkemeleri en çok 'deli mi değil mi reşit mi değil mi' sorularına muhatap oldu.

Bir soluk alma arası verelim ve cemaat sitelerine ve yazarlarına da öğretici bir cevap olur niyetiyle güzel bir filozoftan bir hikaye anlatalım.

Ortaçağda deliler mahkumlar genellikle aynı hapishanelere aynı tımarhanelere kapatılırdı, hatta körler sağırlar iş göremez mücrimler dahi bu topluca kodese tımarhaneye tıkılmadan nasibini alırdı.

Sonra sonra kör, sağır, deli, mahkum, 'ayırt edilmeye' başlandı, bu büyük bir sorundu ve şaşıracaksanız 'akıl hastası' kimdir 'aptal

(idiot)' kimdir ayrımını ilk yapan filozof Locke'dir. Locke 'delilik' ile 'aptallığı' şöyle sınıflandırır, der ki, deli: 'yanlış önermeler yanlış fikirler ileri sürerek buradan akıllı sonuçlar elde etmeye çalışandır.'

'Aptal ise hiçbir fikir hiçbir önerme ileri sürmez, fikri ve önerisi yoktur'.

...

Cemaatin site ve yazarlarının Locke'nin bu cümlelerini anlaması mümkün değil, ayrıntıları süsleyerek devam edelim:

Bu yüzden ortaçağ boyunca tarlalarını beleşten sürdürmek için zenginler 'aptalları' satın alırdı, kaçırırdı, karın tokluğuna kandırırdı. Çünkü tuhaf sorular soran delilere hiyerarşik bir kölelik içinde tarla sürdürmek imkansızdı.

Ancak mülk sahipleri delilik ile aptallığı ayırt edemedikleri için pratik bir tecrübeleri vardı, mülk sahiplerinin delilik ile aptallık arasındaki ayrımı şöyleydi:

Hareketliler, konuşanlar, şiddete başvuranlar, yerinde durmayanlar, delidir. Aptalların ismi ise: 'hareketsiz delilerdir'...

Hareketsiz delilerin halk arasındaki adı: zararsızlar. Bu temel tasnif, Avrupa Ortaçağı'ndan bizim Mazhar Osman'a kadar gelmiştir, şöyle, hareketliler 'zincire vurulur, sopalarla dövülür, hücreye kapatılır.'.

Hareketsiz deliler ise bugün dahi tımarhane içinde her yere çıkmaları gezip dolaşmaları serbesttir.

Hareketsiz deliler zararsızdır ancak gelin görün ki Akıl Hastalığı Tedavisi'nde asıl büyük sorun burada başlar, çünkü hareketsiz delilerin bir diğer adı: tedavi edilemezler, eğitilemezler.

Tedavi edilemez hareketsiz delilerin yeri sadece tımarhaneler değildi, sorun, tedavi edilemez oluşu teşhis edildikten sonra dışarı bırakılmalarıyla başlar, çünkü kendilerine zihinlerine hakim olamayan bu insanları dışarıda kullanmayı bekleyen illegal oluşumlar çoktu. Hareketsiz delileri kendi illegal kirli amaçları için kullanmayan yoktu. Özellikle 'dilencilikte' kullanılırdı, hareketsiz

delilerin organları kesilip 'ucubeye' çevrilip sokağa bırakılırdı, ki, bizler de gençliğimizde makasla satırla organları kesilip ucubeyi çevrilmiş bir çok dilenciyi bu dünya gözlerimizle her köşe başında korka çekine çokça görmüşüzdür..

Gelelim yazımızın başlığına, özellikle Amerika'da 1940'lı yıllara kadar 'sirklerde' hareketsiz deliler sakatlanıp ucubeleştirilerek 'gösteri amaçlı' kullanıldı. Sirkler, hareketsiz delileri ya kaçırıyor ya satın alıyor ve 'gösteri amaçlı' kullanıyordu.

Bugün Türkiye Televizyonları'nın yaptığı aynı şeydir, akıl sağlıkları parçalanıp ucubeleştirilmiş, ona buna saldıran, onu bunu öcü gibi korkutan tehdit eden, insanlık organları parçalanıp canavarlaştırılmış bir çok yazar soytarısını ekranlara taşıyorlar. Ve ona buna tuhaf görünmez çarpık kollarıyla her akşam saldırırken ekranları başında halkımızda artık bir 'canavar hayranlığı' oluşturdular, batılılar buna 'ucube hayranlığı' der.

Ucube ve canavar hayranlığı, eski sirklerin en çok gelir getiren temaşa zenginliğiydi.

Hareketli yerinde duramayan deliler ise itaat edinceye kadar hücrelerinde sopalarla öldürülürdü.

Yine Marksist iddiaya dönelim, ancak akıl hastaneleri ve sirkler insanların karınlarını doyurduğu yerlerdi, bu yüzden çocuklarını besleyip büyütemeyeceklerini anlayan onbinlerce Amerikan ailesi, sırf karınları doysun diye çocuklarını yalandan 'akıl hastasıdır' teşhisiyle tımarhanelere kapatılmasını kendileri isterdi, yani gerçekte akıl hastası değil, 'açtılar'...

Bilmem cemaatin siteleri ve yazarları içinde bu Marksist tezlerden bir sonuç çıkartacak denli gelişmiş olanları var mı?

Velhasıl akıl hastalığı analizleri ve teşhisi yaparken tarihin bu büyük tecrübesinden yararlanmalıyız, hastaya önce kimin mülküsün ve sonra 'aç mısın?' sorusunu sormadan tedaviye başlamak mümkün değildir.

YOLUN SONU GÖRÜNMÜYOR

Patır patır gazeteciler içeri tıkılıyor. Oydu buydu şuydu fark etmiyor. Bu topraklarda saldıracak yok edecek kökünü kazıyacak 'gazetecilikten' 'yazarlıktan' başka bir kötülük yok mu? Ne bu meslekten üç kuruş kazanıp karnımızı doyurabildik ne birkaç saat tadını çıkarabildik.

Dünyayı eşyayı metafiziği, yani tarihin ebedi sorularına merak sardığımız için girdiğimiz yol bizi nerelere sürükledi, savaş cephelerine sığınaklara, ateş kusan helikopter seslerinin tam ortasına...

Dünyayı gözleyecek, eşya, teknoloji, davranışlar, ahlak, modernizm vs. nerelere eviriliyor diye, iki kelam edecek zamanımız olmuyor. Her gün yasak, her gün tutuklama, her gün mezar, her gün savaş, her gün hapishane, her gün Beşiktaş Adliyesi...

Kardeşim, savaşlarda dahi ölüleri gömmek için karşılıklı ara verilirdi, bari bir kısa gün ara verin de hiç değilse izlenimlerimizi yazacak, ileri geri soyutlamalar yapacak vaktimiz olsun. AKP, iktidar olduğu günden beri hepimiz yazarlığın büyük sorularını unuttuk. Bir kısmımız poşu takıyor, bir kısmımız kuva kalpağı, artık hepimiz her gün cephede, hepimiz artık, yazar değil NÖBETÇİYİZ, yazar

değil 'zanlıyız', yazar değil 'tutukluyuz'. Hiçbirimiz yazar değiliz sadece 'iddialar var efendim, iddialar var efendim...'

Nöbetçi rahat olamaz tetiktedir, nöbetçi her parlak ışığı tehlike ya da düşman sayar, nöbetçi rüzgarın tıkırtısına dahi tetik doğrultur, nöbetçi yağmurun sesine, nöbetçi genleşen kuru ağaçların çıtırtılarına, nöbetçi artık 'fizik dünyayı' topyekun komplo, tuzak, CIA, ajan vs. diye görmeye başlar.

Şimdi bu klavye başına otururken arkamda raflarda dizili yedi bini aşkın kitap, süzüp süzüp okumuşum, anlamışım anlamamışım, kavramışım kavramamışım, uçmuşum sıçmışım, bunca okumaya rağmen cehalet üstüne cehalet sergilemişim, ama bir şey oluyordu, ileri geri temize çeke çeke, düzelte düzelte kazmayı daha derinlere vurmaya başlıyorduk.

Ama şimdi, yanlışlardan beceriksizliklerden cehaletlerden öte daha zalim bir şey oluyor: 'hayat duruyor.'. Hapishane hücresi gibi içerde dışarıda her yerde 'hayat durdu.'

Gazetecilerin sabah sabah karga tulumba evlerinden toplanması artık hiç de 'olağanüstü bir olay' değil. Oysa hepimiz yazarlığa, kapılarımızı ve pencerelerimizi ardına kadar açmak çırılçıplak soyunmak için, itiraflarımızla arınmak, deşifrasyonla soyunmak, içimizdeki sayısız sapkınlıkların resimlerine aleniyat kazandırıp ağırlığından kurtulmak için başlamıştık.

Şimdi nerdeyiz, kamera kayıtlarını ve telefon konuşmalarını eline alıp yırtına yırtına şarkılarını söylüyor cellatlar korosu: iddialar var efendim, iddialar.

...

(Bir Uzunca Not: Belki yeri saati değil ama KCK tutuklamaları çerçevesinde içeri tıkılan arkadaşlara da içim yanarak bir şeyler söylemek istiyorum, 1990'lu yılların ortasıydı, bugünkü gibi tabakhaneye bok yetiştirir gibi harıl harıl aşkın şehvetli yazılar yazıyorduk ve Güneydoğu'da olup bitenler hepimiz için 'insan hakları sorunuydu', siyasal ve sosyal eşitlikler sorunuydu. Doksanların sonuna doğru ne olduysa büyük bir kazık yedim, siyasal ve sosyal

eşitlikler ve insan hakları sorunu, birkaç gün içinde birden 'etnik milliyetçiliğe' dönüştü ve arkadaşlarımızla aramız önce soğumaya sonra dalaşmaya bıraktı.

Ve sonra etrafımdaki arkadaşların dilinde kaleminde tuhaf değişiklikler olmaya başladı, heceleme vurgusuna dikkat ederek Pe Ke Ke demeye başladılar, gerilla demeye başladılar, her yazılarında Kürt, Kürtler gibi Türk-Kürt gibi etnik milliyetçiliği harlayan kasıtla ideolojiyle kotarılmış kelime ve kavramları kullanmaya başladılar.

Siyasal ve sosyal eşitlikler ve insan hakları sorunu birkaç yıl içinde birden etnik milliyetçilik rüzgarına dönünce, yollarımız ayrıldı, beni artık düşman görmeye başladılar, kaç sefer yazdık, kaç sefer yüzlerine söyledim, toplantılarda panellerde söyledim, özgürlüklerle etnik milliyetçiliğin hiçbir alakası yoktur, hiçbir ülke etnik milliyetçiliğe izin vermedi, veremez, olmadı, NTV gibi cici ekranlar buldular, Radikal 2 gibi cici ek'ler buldular, doldular büyüdüler Avrupa'yı arkalarına aldılar, her cümlelerine özgürlük diye başlayıp etnik milliyetçiliği çıkışsız bir tünele getirip Türkiye'yi içine tıktılar.

Sadece bu arkadaşları değil çok sonra bu arkadaşların gazına gelip çemberine düşen AKP'ye de, açın tv konuşmalarımızı, çıldırır gibi bağırdık, etnik milliyetçilik tuzaktır, beladır, iç savaştan başka şansı yoktur, diye.

Olmadı, ifade özgürlükleri alelacele öyle yasalaştı ki dağda elinde silahlı teröriste dahi kimlik soramaz hale geldi güvenlik güçleri. 'İşte ne güzel her şeyi tartışıyoruz' aptallığından özgürlük bayrağı yapıp yıllarca ekranlardan sabahlara kadar kuru sıkı salladılar.

Ve dahası 'etnik milliyetçiliği' diline dolayan arkadaşlarımız Irak işgali Kuzey Irak'taki oluşumun işine geldiği için Amerikan işgaline tek satırcık karşı yazı yazamadılar, hatta Felluce'de öldürülen on binlerce Türkmen'den on yıl geçti hala tek satırcık söz edemediler.

Bu asla bir hesaplaşma yazısı değil, şunu bir daha hepimiz birbirimize tekrar edelim, bizler yazarız, bu topraklardaki tek göre-

vimiz, siyasal ve sosyal eşitlikleri hayatın her alanında hatta her canlı her nefes alan hatta derelerimizi bekleyen biçimli biçimsiz kayalarımız için her şey için istemeli, savunabilmeliyiz. Etnik milliyetçilik suni takma protez bir kol'du, Avrupa, ABD ve AKP kendi siyasi hesaplarınca bu kol'u geçici bir süre size uydurup taktılar, şimdi, taktıkları yerden yeniden kırıyorlar, yarın bir gün bir daha takar tekrar kırarlar.

Yolumuz çoktan ayrılmış nerdeyse düşmanlaştığımız, etnik milliyetçiliği sosyalizmin en temel meselesi haline getirmeyi hokkabazca başarmış kardeşlerim, bugünleri hissedip sizleri üzecek kıracak kadar sert küfürlü bağırıp çağırmalarım için her şey için bir anlamı olur mu bilmem ama bugün için olsun özür dilemek istiyorum, çünkü bugün hepimiz 'içeri tıkılan' her insan evladının yanında olmak istiyoruz ve yine, çünkü elinizde NTV ve Radikal 2 Ek'leri kalmadı ve sizler de bizim gibi kodeste, mağdur ve savunmasızsınız.

Yine eski günlerdeki gibi kardeşiz yani. İsterdim ki bizleri 'mağduriyetlerimiz' değil, dünyayı ayağa kaldıran ve değiştiren siyasal ve sosyal eşitlik fikirlerimiz 'kardeşleyebilseydi'.

Sizlerin ne büyük bir 'örgüt' ve ağır bir 'ağbilik' baskısı altında olduğunu biliyorum, hiç değilse sizden sonraki kuşak için usanmadan bir daha söylüyorum, siyasal ve sosyal eşitliklerin bu büyük kavgasını getirip etnik milliyetçiliğe düğümlemenin hepimiz için ne büyük felaket olduğunu görelim artık)

SAKATLANAN TÜRKİYE

1) ABD'nin Irak'tan çekilmesiyle yeni çok daha kanlı bir dönem başladı. Yeni dönemin açılışı çok sert törenlerle kutlandı, şii-sünni çatışması, bir günde yetmiş ölü. Yeni dönem hepimize hayırlı olsun, adı beklenen büyük korku: Sünni-şii iç savaşı.

Barzani'ye gelince. bu çatışmada tek şansı Türkiye'ye sığınmak. ABD Irak'a girerken Barzani Efendi Türkiye'ye karşı kabadayı savaş naraları atıyordu. Yedi-sekiz yıl geçti geçmedi, gık'ı çıkmaz oldu, buradan Barzani Efendi'ye sesleniyorum, Barzani efendi özledik o savaş naralarınızı, hayrola, ABD babanız güvenliğinizin hamili senedini Türkiye'ye mi 'ciro' etti, ve bu yüzden mi özbeöz kardeşleriniz kendi topraklarınızda yok edilirken sessizliğe bürünüyorsunuz. Tarihte örneği çoktur, yabancı, dışarıdan gelen 'hami'lere sığınanlar bu topraklarda beş-on hatta yirmi-otuz yıl keyfini sürer, ancak birgün yabancılar ya mağlup olur ya yorulur gider, ve artık yapılacak tek şey kalır, 'hamilerini' kendi bölgenden seçmek zorunda kalırsın. Şurda Gürcistan örneği, hamileri uzaklardan gelip onları kurtarıncaya kadar ülkesi çoktan dağıldı.

...

Amerikalılar bir çok kültürel alışkanlıklarını da bırakıp gittiler, kovboy şapkası gibi, beyzbol gibi. Biz çocukken sporcuların

dağlarda tepelerde uzun nefes açma koşularına 'kros' denirdi, İngilizce'den kalma. Son yıllarda da dilimize yerleşti halkın sabah koşusuna 'jogging' demesi ve nerdeyse ezberledik iple uçurumdan atlama sporuna 'jumping' demeyi..

Bu kısa açıklamayı şimdi anlatacağım fıkraya giriş olsun diye yaptım, Irak siyasetini anlatmak için, Kurt tepede, tilki derede, horoz ağaçta, birbirlerine sesleniyorlar. Kurt demiş ki 'kardeşler gelin jogging' yapalım, Horoz demiş ki ben aşağı inersem beni yersiniz, siz ağaca çıkın hep birlikte 'jumping' yapalım, tilki cevap vermiş, 'bu gavur adetleri yüzünden birbirinizi yemeyin kardeşler' 'gelin hep birlikte cemaatle namaz kılalım.' Sizce, dün Amerikalılarla kah jogging kah jumping yapıp şimdi 'cemaatle' namaza davet eden lider kim olabilir?

2) Ameliyat oldu olalı sayın Başbakanımız Suriye'ye savaş naraları atamaz oldu. Başbakanımızın gözünü karartmış Suriye'ye karşı savaş tamtamları çalması niyeyse birden kesiliverdi. Bence başbakanımız 'karakışın' geçmesini bekliyor olmalı, Rusya ve İran bizim meteoroloji haberlerini bizden çok merakla bekliyor, şöyle bir yarım metre kar yağdığında, sırf Türkiye'yi cezalandırmak için bir haftalığına doğalgaz'ı kesmek için. Keserler mi kesmezler mi bilemem ama bir güç gösterme Türkiye'ye haddini bildirme hesapları olduğu kesin.

Biz yine de tarihin savaşlarından ders çıkartıp Tayyip Erdoğan bey'e hak verelim, koskoca tarih karakışa teslim olmamış bir kahramanı daha doğurmadı. Cemre bir toprağa bir havaya düşsün, kuşlar civcivlesin yapraklar tomurcuklasın, siz o zaman görün büyük Türk dünya liderini.

3) Ortaçağlar boyunca zindanlar ve tımarhaneler 'sosyal çöplük' vazifesi görürdü, yani, uyumsuzluk gösteren herkes içeri tıkılırdı, hatta topluma yük olan körler topallar dahi zindana atılırdı. Ülkemizde Mamak Çöplüğü görevini artık Beşiktaş Adliyesi yapıyor, kendi siyasetlerine göre kim 'uyumsuz' içeri tıkıyorlar. Yazarlar çizerler askerler hatta sporcuları dahi çelik dişli öğütücü çöp kamyonlarına doldurup Silivri'ye Metris'e boşaltıyorlar. Bu yüzden Cübbeli

Ahmet Hoca'nın içeri tıkılmasına hiç şaşırmadım, bu gidişat bir şekilde durdurulamazsa, siz asıl gelecek yılları düşünün. Ben kulaklarımla duydum tahminim de odur, birkaç yıla kalmaz başta Sezen Aksu, popçuların sülalesini öğütücü çöp kamyonlarına atmaya başlarlarsa şaşırmayın. Daha sonra da bugün adlarına 'özgürlükçü liberaller' denenler birkaç gün içinde adları 'liberal kafirler'e dönüştürülüp öğütücü çöp kamyonlarına doldurulmaya başlanırsa sizleri bilmem bizler hiç şaşırmayacağız.

4) Avrupa Birliği diye bir bakanlığımız varmış başında Egemen Bağış varmış, bütçesi herhalde birkaç milyar dolardır, ayrıca yirmiotuz yıldır ekmek elden su gölden hazır para yiyen danışmanları vakıfları saymayalım. Ne yapmış bu bakanlık, bir Leanardo espirisi patlatmış. Tarihimizin en pahalıya patlayan esprisi. Yirmi yıl onlarca vakıf yüzlerce danışman ve sonunda koskoca bir bakanlık örgütünün yaptığı tek şey, bir kötü espri. Espriyi bırakın bu esprinin 'maliyetine' bakın.

Bir de bizler siyasal iktidar 'mizahtan' korkuyor sansürlüyor diye korku çığlıkları atıyoruz, tam tersi, siyasal iktidar bir espri uğruna koskoca bir bakanlık kuruyor milyar dolarlar harcıyor.

5) Starbucks ismi Moby Dick romanında II. Kaptanın adı, çoktandır merkez cadde ve ana sokaklarımızda çoğaldılar, düşünün, son on yılda 54 ülkede 16 bin mağaza, 100 bin çalışan. Şaşırtıcı olan 'büyüme hikayesi' bize çok tanıdık, çünkü 'cemaatin' dershanelerle büyümesiyle aynı şekilde. Şöyle, bir şubesinde bir yıllık olsun tezgahtarlık tecrübesi olan gençleri yeni açılan şubeye müdür diye atıyorlar ve oraya alınan beş-altı tezgahtar yine bir yıl geçmeden yeni şubelere 'müdür' tayin ediliyor.

Çünkü 'sistem kurulmuş', tıpkı askerlikteki 'çavuşluk' gibi, askeri eğitim iki ayda çavuş yetiştirir ve çavuşlar bölükleri iki ayda yetiştirir ve bölüğün hepsi çavuş olur onlar da bölükleri yetiştirir böyle böyle 'milyonları' yönetecek bir 'ağ' oluşur.

İşte CHP, daha önce kendileriyle çokça konuşmuştuk nihayet yoksul çocuklara düşük ücretli dershane açacağını beyan etti, aynı

şekilde bir çok sol eğilimli sendika da düşük ücretli dershaneler zinciri başlatmayı düşünüyor.

Malumunuz Starbucks gibi kahveler mağaza içinde mağaza gibi, şube içinde başka ürünlere tezgah açarlar (diyelim pasta çeşitleri, hediyelik eşyalar vs. gibi), tıpkı cemaatler gibi, dershaneye gelen çocukları kendi siyasetlerinin dergi ve gazeteleri ve örgütsel çalışmalarına yönlendirirler.

CHP ve sol sendikaların dershane içinde başka amaçlar için tezgah açmaları gerekmiyor, çünkü her insan evladına eğitim sürecinde 'bağımsızlık' 'ülke sevgisi' 'birey olmayı' öğretmek en temel meseledir.

Yine de dünyanın bütün en büyük şehirlerinin en büyük ana caddelerinde hızla çoğalan bu kahve şirketini takdir etmek gerekiyor, neden, düşünün şimdi bizler, dünyanın en büyük şehirlerinde geleneklerine tamı tamına uyarak birer Türk Hamamları zinciri açmaya başlasak, inanın harcayacağımız su miktarı, Starbucks kahvelerinden fazla olmaz.

İnsan aklının almadığı ticari mucize budur, bir kahve şubesi, hamam kadar su sarfiyatı yapabiliyor.

6) Eski toplumlar suçlunun cezasını halkın gözü önünde çekmesini istiyordu, biraz halkın gözünü korkutmak ama asıl önemlisi halkın suçun infazı konusunda ikna edilmesiydi.Darağaçları ya da teşhir direkleri halkın etrafında halkalanarak temaşa ettiği yerlerdi. Bugün teşhir direği görevini 'medyamız' yerine getiriyor.Bir farkla, henüz 'yargı' verilmeden yani hakimler bir nihai hüküm vermeden insanlar haber bültenlerinin teşhir direklerine asılıyor günlerce sallandırılıyor.

Çünkü halkın yargısı belgeli kanıtlı ispatlı olmak zorunda değil, halkın yargısı 'göz kararı'dır, bu adam kadın tüccarlığını yapıyor diye bir iftira atarsınız yanına bir iki kamera görüntüsü, halkımız izler ve 'haaa buymuş...' diye göz kararı bir 'yargı' verir. Mesleğinde zirveye çıkmış yüzlerce insan artık ülkemizde 'göz kararı' asılıp yok ediliyor.

7) Göz Kararı içeri atılmayan ekranlarda teşhir direğine bağlanıp asılmayan beş-on isim kaldı, bunun sebebi, yani hayatta kalmak için tek şansımız var: AYILAR'ın MİDELERİ DOLU... TRT'sinden HES'lere madenlere belediyelere kadar şu anda tıka basa yemek yiyorlar ve mideleri çok şişkin. Yeni bir operasyon dalgası artık sürpriz değil, sadece 'sindirme' için makul bir biyolojik zamana ihtiyaçları var.

Çok eskiden bir film miydi nerden kaldı aklımızda: Tanzanya Canavarı. Canavarlara 'tapınılan' canavarlara 'biat edilip önünde diz çökülen' bu siyasi arenayı kim kimler nasıl hazırladı?

8) Geçtiğimiz beş sene içinde adalet kurumlarına yerleştirilen yüksek yargı ve savcılar hayatlarında cemaat odalarından çıkmamış, TV seyretmeleri yasak, kitap roman okumaları yasak, cemaat dışı gazeteleri takip etmeleri yasak, 30-40 yaşlarında genç'lerden oluşuyor.

Adliye, yargı, hukuk, görgüsüz bilgisiz kültürsüz ve yüzde doksan sağlam kuşkuyla muhtemel ki sınav soruları çalınarak gözünüzün önünde bir cemaatin eline geçti.

Şimdi, sıra hastanelerde. Doktorluk 'deneyimle' gelişen bir şey, ne çok ameliyat ne çok teşhis ne çok hastalıkla karşılaşmışsan o denli uzmansın demektir. Evet yeni yasayla bütün hastaneleriniz 30-40 yaşlarında yine muhtemel ki çalınmış sınav sorularıyla mezun olmuş ve bilgi ve becerileri çok zayıf deneyimsiz insanlara bırakılıyor.

Adliye dedik Hastaneler dedik, sırada, medya. Bakın devlet imkanlarıyla açılmış yüzlerce yandaş TV, raiting soruşturmaları doğrudur yanlışdır bilemeyiz, ama yapılmak istenen, işte deneyimsiz beceriksiz onbinlerce yandaş medya çalışanını besleyecek yeni parasal imkanlar bulmak. En küçük bir TV'nin yıllık masrafı 4-5 milyondan aşağı değildir, ki onlarcasının maliyeti 50 milyon yüz milyon dolar.

Üniversitelerin işi zaten bitirilmişti, sonra adliye sonra hastane sonra medya, korkulacak bir şey yok, arkamız Amerika kadar sağlam.

9) Aman sıkılmayın diye arada küçük hikayeler de anlatmalıyım, ortaokulda din dersi vardı bilirsiniz, namaz kılma sözlü değil pratik şekilde uygulanırdı, şöyle, hoca, sabah namazı nasıl kılınır diye bizi tahtaya kaldırır yani kürsünün üstüne çıkar sınıfın huzurunda tek başımıza namazımızı kılardık.

Ancak ciddi sorunlar vardı, çoğu arkadaşın çorapları yamalıydı ve gülüşmeler olurdu, bilirsiniz ortaokul insan evladının en acımasız çağıdır, alaya alınırsınız. Benim çoraplar ise yamalıdan öte bayağı yırtık sökük patlamış ayak parmakları dal daşşak dışarıda. İçimizde baklavalı desenli çoraplar giyen şehirli çocuklar ya da yine motifli işlemeli yün çoraplar giyen köylü çocukları çoktu. Ve hoca hadi kürsüye dediklerinde namazı bilmedikleri için sıfır alırlardı.

Bense namazın sabahını da akşamını da ezanını da kunutunu da iyi biliyordum, hadi gel de bu pörtlemiş çoraplarla kürsüye çık, hoca kürsüye davet ettiğinde, 'bilmiyorum hocam' deyip sıfır alacaktım ki... Hoca, 'Nihat evladım derslerde biliyordun sen, eksiksiz tam okuyordun' deyince, arkadaşlar benim adıma biraz da alaylı cevap verdi hocaya: 'hocam onun duaları tam da çorapları eksik'.

O gün bugün baklava desenli çoraplara karşı hep bir ezikliğim olmuştur, çok sonra ülkemizde tekstil gelişti, artık Amerikan kolej takımları gibi parlak ve tam teçhizat sportif giyiniyor herkes, ama içimde kaldı o baklava desenli çoraplar.

Ulan diyorum içimden, o yaşta o ortaokul ikide sınıfta kaldığım sene, bende olacaktı o çoraplar, sınıfın huzurunda huşuyla vecdle ne namaz kılardım, ve peşinden ne subhanakeli subhanallahlı dualar yuvarlardım, diye.

Bugün de durum değişmedi, namazı da duayı da iyi biliyorum ama yine çorap yok, baklava desenli çorap giyenlere, hadi siz kılın diyorum, yargıdan korkan hapisten korkan iktidardan korkan tırsıyor kaçıyor, bir edebiyatçı arıyorum ülkenin bu halinde ortaya çıkıp konuşacak, cesaretiyle düzgün Allah'ın tek kulu kılan yok.

Bu gerçeği kabul ettim artık, anlaşıldı ahir ömrümüzde o baklava desenli çorapları giyemeyeceğiz o kürsüye de çıkamayacağız.

Güzel Allah'ım sen gücüne göre isteyensin, benim gücüm bu kadar. Namazını kılamadım ama abdestim sağlamdır. Ey büyük Allah'ım, bu cümlelerimi namazdan duadan sayacak kadar büyüksün. Namazdan sınıfta kaldık cezasını çekeriz ama edebiyattan sınıfta kalmanın günahını kaldıramam.

10) Hadi buradan gidelim biraz, 16-17 yaşları rüzgarla fırtınayla sokak arasında top çeviriyor günde üç defa maç yapıyorduk. Küçücük eciş bücüş dar sahada ayaklarımdan topu kimse alamazdı. Ben olmadan takım kurulmaz, benim olmadığım takımın kazanma şansı yoktu. Havam çalımım mahallede dört dörtlük. Sonra büyük sahada top oynamaya başladık.

Büyük futbol sahasına ilk çıkışım, topu orta göbekten aldım hızla ceza sahasına indim, ki ne göreyim, dizlerim kendiliğinden kırıldı ve yere çöktüm, kaldım. Kalkayım istiyorum bir türlü doğrulacak gücü bulamıyorum.

Mahallede adam yerine koymadığım iri iri oğlanların hepsi ise sahayı dört dönüyor yorulmuyor. Benimse tek bir depar atmakla işim bitmişti. Rezil oldum alaya alındım, küçük sahaların çalım kralı büyük sahada maymun olmuştu.

Çok düşündüm, bu fizik güç eksikliğini.

Trabzon gibi etin yağın bol olduğu ülkede dayadılar bize Vita Yağı'nı dayadılar bize margarin Sana Yağını. Okulda Amerikan yardımı minicik balıkgözü gibi balıkyağı hapları içirirlerdi ve Amerikan Süt Toz'u yardımlarını çimento torbalarıyla verirlerdi.

Oysa arkadaşlarımın aileleri mühendis mimar ya da zengin çocukları, lukur lukur tek solukta içiyorlar meyve sularını, kıra kıra yiyorlar köy tavuklarını... Bize bakar mısın, vita yağı sana yağı, nereye kadar.

O yıllarda da bugün gibi yediğimiz içtiğimiz hepsi sahte hepsi yalanmış. Sonra Ankara'ya geldim 19 yaşında, eksi otuz derece Ankara'nın soğuk taş evlerinde soğuk korkusundan odadan çıkıp helaya kadar gidemiyorsun. Açıyorum günlük gazetelerin spor sayfalarını... Arkadaşlarımdan biri bir milyon dolara transfer olmuş

diğeri şöyle diğeri böyle. Ben ise yarım ekmek içi döner bulup yiyemiyorum, arkadaşlarımın milyon transferlerini görüp hırsımdan ağlıyorum...

Peki sonra bu kadar kitabı toplayıp yazarlığımın bugününe nasıl geldik. Ben de bilmiyorum.

Hikayenin hepsini anlatmadım, evet vita yağı sana yağı Amerikan balıkyağı hapları Amerikan süt tozları hepsi sahte. Ama bugün olmayan başka bir şey vardı.

Her maçtan sonra mahalle camisinin çeşmelerine koşardık, bir sıra bakır çeşme ve en baştaki 'Baş Çeşme'. Yarışır gibi koşardık çünkü hepimiz neşeli cümbüşlü şarkılar gibi akan Baş Çeşme'ye ağzımızı dayamak isterdik. Baş Çeşme adı bile havalı: başçeşme, diğer çeşmelerin yüzüne bakan olmaz, arkadaşlar bir tespihe dizilir gibi arkamda sıra olurdu, çabuk oğlum çabuk biz de yüzümüzü başçeşme'den yıkayacağız, diye.

İçtiğimiz su muydu yoksa su renginde dualarla bize giydirilen o eski Anadolu hırkası mıydı?

İçtiğimiz su muydu yoksa Anadolu türbelerinde hala yanan mumların alevi miydi?

Yüzümüzü yıkadığımız çeşme suyu muydu yoksa edep meclisinin hayırlı uğurlu dilekleriyle duaları okunmuş dem suyu muydu?

Nasıl bir çeşme suyudur bu, rakibim aşık kalmadı.

İstediğiniz kadar büyük sahalarda topları oynayın oynatın, o sularla biz kırbamızı (deriden su torbası) daha çocukken doldurduk.

Başçeşmeden içtiğimiz kaynak suyuydu ama kim inanır bilmem, hepsi dağların taşların ağaçların gecelerin içinde okunmuş sulardı, Fatih'in annesi Gülbahar Hatun Camii şadırvanı ve çeşmeleri, bilmem sizler de HES'lerden nasibinizi aldınız mı?

Tereyağını tavuğunu kalkanını dil balıklarını yiyemedik ama suyu sağlamdı. Kana kana sarhoş olur gibi içerdik. O sular, melekleri emziren anne sütü gibiydi. Çocukluğun bir saadeti çocukluğun

da bir hazinesi varsa o da, koşturmalar sonrası içilen bu sulardı, hadi her şeyine isyan her şeyine gücenirsin ama bir şey vardır 'canım dünya' dersin, o sulardandı.

Öyle bir su içtik ki ömrü billah bir daha ne karın tokluğu ne huzur kaygısı, artık tek bir derdi kalıyor insanın bu alemde o da: aşk, onun da hatası günahı olmaz diyor erenler.

11) Cüneyt Özdemir bu zor günlerde ilaç gibi haber programları yapıyor. Çalışmasını gayretini takdirle tebrikle anıyorum. Rahatsızlık duyduğum şeyler varsa da bu günler sitem günleri değil.

Ancak geçen günlerde Şeb-i Aruz törenleri sebebiyle Mevlana Hazretleri'nin son kuşak ailesiyle Esin Çelebi'yle röportaj yaparken, hanımefendiye, Elif Şafak'ın Aşk romanını beğenip beğenmediğini sordu. Hanımefendi soylu nezaketiyle incitmeden kırmadan Aşk romanının cehalet ürünü olduğunu ve aydınların bu denli düzeysiz eserleri gündeme taşımaması mealinde bir görüş belirtti.

Ancak hiçbir medya kurumu ya da yazar Elif Şafak'a karşı yapılan bu 'cahil' tanımlamasını diline dolamadı, bahsetmedi, görmezden geldi. Cahil sözcüğünü büyütmeyen gizleyen bir isim de Cüneyt Özdemir'di. Mesela bizler için ya da başkası için 'cahil' tanımı kullanılmış olsaydı yandaş medya manşete çeker göbek atardı. Cüneyt'e şunu sormak istiyorum, mesela bu cahil lafı Fazıl Say'a söylenmiş olsaydı, herhalde döne döne flaş flaş göbek ata ata kullanılırdı.

Cüneyt'i yine de kınayamam ama cehaleti bu denli profesyonelce örtme girişimlerini de söylemesem kudururum, cehaleti bu incelikli gayretlerle saklama girişimleri cehaleti siyasette edebiyatta böyle böyle iktidar yapıverdi.

12) Aydın Menderes öldü, Allah rahmet eylesin. 12 Eylül'ün hemen sonrası Dergah kitabevi önce Onur Çarşısı'ndaydı sonra Sakarya mevkiinde Türk-İş pasajına taşındı ve uzun uzun yıllar her cumartesi Ankara'nın ileri gelen akademisyen ve aydınlarının sedirlerine dizilip gün boyu konuşup tartıştığı entelektüel bir mekanıydı.

Türk muhafazakar sağcı hayatının bütün isimleri eksiksiz tam kadro gelir sıkı münazaralara girişirlerdi. Tarihten felsefeye adını dünyanın dört bir tarafındaki konferanslarla duyurmuş onlarca yazarı bilim adamını burada tanıdım. Hatta istihbarat dahi Türk Sağı'ndaki gelişmeleri birebir izlediği canlı hareketli ve fikir olarak çok bereketli yerdi, dükkanın sahibi çayları ve güler yüzüyle tartışmalarımızı besleyen dünya iyisi Fatih ağbiydi.

Aydın Menderes'le işte bu mekanda yıllarca ve defalarca konuşma tanıma şansına sahip oldum, ben 25'li yaşları çoktan aşmış o 35'ini yeni deviriyordu. 90'lı yılların başında 'değişim' partisini kurduğunda etrafımdaki çok arkadaş partisine katıldı.

80'li yılların ortalarında benim tanıdığım tartıştığım yıllarda Aydın bey, bir tşört ve kot pantolon giyen, uzun boylu, yakışıklı, seri okuyan ve konuşması tatlı ve arkadaşça bir adamdı.

Bunları şimdi onu ekranlardan siyasetten tanıyan gençler için yazıyorum, benzetmek gibi olmasın o yıllarda Aydın Bey bugünkü bir sol partinin başkanlığına namzet biri gibi çok rahat çok geniş çok sosyal biriydi, sonra parti kurdu sonra Erbakan'ın partisine katıldı. Derken hayatın siyasetin değirmenine giriverdi, belki kitleler Aydın Menderes'i çok sevdi, ekranlardan ben de izledim devlet adamı makamından ağır, soğuk, kararlı konuşmaya başladı, belki muhafazakarlar onu başbakan adayı olarak bağrına bastı ama o otuzbeş yaşların Aydın Menderes'i değildi artık.

Nerden nereye, capcanlı diri bir gençlik karakterinden benim için kasvetli bir haleti ruhiyeye geçişine şahit odum, bir hayat tecrübesi işte, anladım ki bir insanın en hayırlı makamı otuzbeşli yaşlar olmalı, ya da otuzbeşli yaşlarını tozlandırmadan altmışına sürükleyenler olmalı.

Kader işte, insan idam edilmiş bir başbakanın oğlu olunca otuzbeş yaşının coşkusunu büsbütün kapatıp hayatını gözünü kırpmadan rehin bırakıyor.

Bir roman bir hikaye gibi yazmaya kalksam şu ana fikirden hareketle bir biyografi yazardım: 'sağcılık, muhafazakarlık denen

şeyde insanı çok genç yaşta ihtiyarlatan bir şeyler var.' 28 Şubat'ta (genel başkanı) Erbakan askerlerin teklifini kabul etmeli deyince, bir günde, evet bir günde siyasi hayatı sona erdi, kitleler onu ölüme mahküm etti, bir daha doğrulamadı.

13) I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı topraklarında büyük sayısal Ermeni ölümleri 'tehçir' sırasında nakil işlemlerinde yani nakliye tahliye sırasında yaşandı, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın sponsoru ve fişfişçisi Almanya'ydı, askerin üniformasından tren ray ve vagonlarına her türlü lojistik desteği hatta tepeden uçak göndermek gibi üstelik çok bol malzemeyle destekleyen Almanya'nın nakil işlemlerine hiç yardımcı olmadığı konusunda sessizliğini çok da dillendiren hala yok...

14) Bütün dünya ölen Kuzey Kore lideri ardından fazlasıyla abartılı ağlayan Kuzey Koreliler'in görüntülerine şaşkınlığını dillendiriyor. Burada şaşılacak bir şey yok, Kuzey Kore'de sivillerin kamera taşıması yasak, kamera demek 'senaryo, kurgu' demek ve kamera demek 'propaganda' için yapılan gösteri demek.

Mesela İran'da Türk Televizyonlarının 'televole' programları Türkiye'den daha çok izlenirdi, on yıl kadar önce İran Ankara Elçisi, biz Türkiye'yi 'televole' programlarından tanıyoruz, Türkiye'ye tayin olunca sokaklarda bütün kadınların 'bikiniyle' gezdiğini sanıyorduk, Ankara'ya geldiğimde ilk şaşırdığım bu oldu, sokakta caddede bikini giyen kadın göremedim.

15) Eski toplum yapısında engelli dediğimiz sakat yurttaşlarımız işini bir şekilde yapabilirdi, diyelim halı kilim tezgahını diyelim kuyumculuk mesleğini diyelim tarla ekim işini kendi organ eksikliğine rağmen düzenleyebilirdi, yani 'engelli' oluşunu bugünkü modern toplum kadar derinden ve acımasız hissetmezdi.

Bugün trafik, apartman, otomobil yani modernizmin bütün teknolojik hizmetleri insan organlarını eksiksiz tam bütün kabul edip düzenlemiş ve 'engellilere' toplumsal bir 'dışlama' uygulamıştır. Yani 'engelliyi' engelli yapan ilk büyük suçlu: modern teknolojidir.

Arabasını köprüsünü kaldırımını bütün yetileri yerinde insanlar için ayarlayan modern toplum 'zulmün' kendisidir.

Düşünün Üniversite birinci sınıfta 'taylorizm'i okuyarak hayata başlıyorsunuz, nedir bu, seri üretim yapan fabrikaların 'akan bant' sistemi, bu sisteme göre çalışan bütün işçilerin her organı tam ve eksiksiz olmalı. Fabrikanın dişlileri yeti yitimi olan insanların arasına girmesini hem izin vermiyor hem de aşırı tehlikeli bir hale sokuyor.

'Akan bant' sistemi iş'in 'standartlaştırılmasıdır', bu standartlaşma modern dünyamızda hayatımızın her alanını 'esir almıştır. Tipleştirme, kılıfına sokma, uydurma derken neye göre uydurma, şüphesiz bir ön örneğe 'protip'e göre. Bunun adı 'modelleştirme' ve modelin kökü 'kalıplaştırmadır'.

Giysiden kalıbını döktüğümüz modelini çıkarttığımız her şey tam bütün fiziksel kusuru hiç olmayan insanlar için 'üretilen' bir çağda yaşıyoruz.

Öyle ki arazi sakatı engeli yeti yitimi olan insanları artık 'teknoloji ve ürünleri'nin yok sayması bireyden saymaması gibi, artık her birimiz insan denen varlığı, fiziksel eksikliği asla olmayanlar için düşünmeye başladık.

Yani sanayi toplumu hepimizin beynini yıkadı ve bizlere 'fiziksel kusursuzluğu' 'estetik kusursuzluğu' öğreterek fiziksel eksiklikleri olan insanlara bakışımızı değiştirdi. Eski toplumlarda olduğu gibi hala ya merhametle acıyarak bakıyoruz ya da onların toplumsal değerleri yükseltecek dehavari işler çıkartabileceğine inanmıyoruz.

Modern toplumun en acımasız yanı engelli insanları 'insanlıktan çıkarıp atmasıdır'. Oysa teknoloji çok ama çok gelişti ve bu teknoloji tam tersine engelli insanları hem hayatın içine hem toplumsal ve bireysel kimliklerini sağlamlaştırmada kullanmalıydı.

Düşünün 19 yüzyıla kadar 'epilepsi' hastalığı dahi ecinli diye delilikten sayılmıştır. Bundan yüzyıl öncesine sakat çocuk doğuran kadınlar geçmiş günahları yüzünden sakat doğurduğu algısıyla sosyal bir cezalandırma olarak dışlanırdı. Beyinlerimizde yer etmiş bu zihniyetin kökü henüz değil hiç kazılmış değildir.

Tam beş sene Rehabilitasyon Hastanesi'nde çalıştım, deneyimim çoktur, engellilere hayatı zehir eden bu bela 'insanlığın suçu'dur, düşünün, bir doktor 'hastalığı' denetim altına almakla görevlidir, ancak şimdi yapılan tıpkı ortaçağlarda yapılanın aynısı, doktor hastayı, hastalık bahanesiyle 'karantina' altına alıyor.

Modern toplum engellilere vahşi bir 'karantina' uyguluyor, dışarı çıkmasınlar, işe güce gitmesinler, sınırlı yetileriyle toplumsal üretimi ya da sanatsal üretimlere katkıda hiç bulunmasınlar gibi.

Arada bir, el ayak parmakları olmadığı için ağzıyla tuttuğu fırçayla resim yapan engelli bir yurttaşımızın hikayesini ekrandan bir 'ucube' seyreder gibi yani 'sirk' hevesimizi eğlendirir gibi izleriz, bu kadar.

Engellilere reva gördüğümüz, sanki onların ihtiyacı sadece tekerlekli sandalye ya da takma çıkartma 'protez'lermiş gibi, protez yardımıyla işin bittiğini sanırız.

Asıl protez ihtiyacı beyinlerimizde, siyasetten belediyeye aileye sanata hepimiz beyinlerimizde yer etmiş 'sakatlık' imgesini çıkartıp atacak yepyeni bir eğitim hayatına ihtiyacımız var.

Çünkü bir engelli bu denli teknolojik zenginliğe rağmen hala dünyadan uzak yaşamak zorunda kalıyorsa, toplumsal bedenimiz beynimiz tam anlamıyla sakat demektir.

Belediyeler kaldırım çıkıntılarını engelliler için düzelttiğinde tamam yeter ne güzel diyor bitiriyoruz. Değil, soruyu şöyle soracaksın, becerileriyle zekasıyla ya da mesleğiyle dünya çapında ün yapmış kaç tane engellinin önünü açabildik, yardımseverlik ve merhamet ihtiyacımızı gidermek için birkaç kaldırım taşını düzelterek bu dışlamadan kurtulduğumuzu sanıyoruz.

Antik Yunan'da mesela Spartalılar sakat doğmuş çocukları öldürürdü, ilk çağ tapınaklarında insan kurbanları yoksa sakatlardan mı seçilip toplum güya temizleniyordu, bilinmiyor, çok kısa boylular tarih boyu hep eğlence amaçlı kullanılmıştır, akıl hastası kadınlara cadı teşhisi koyan ve yakarak infaz eden Batılılardı, ortaçağlar boyunca akıl hastalığı tedavisi olarak cinnet tedavisi hasta zincir-

lenip ağzından (mukus) bok gelinceye kadar dövülürdü, günümüzde değişen nedir?

Tüm ortaçağlar boyunca en makbul meslek 'dilencilikti', Dominiken ve Fransisken tarikatların müridleri çalışmadan dilenmeyi hayatın en ulvi amacı olarak görüyordu, değişen nedir? Ancak mesela 1700'li yıllardan itibaren Paris'te şehir sınırları içinde dilencilik yasaklandı(gerçi Türkiye'de sadece birkaç şehirde yasaklansa AKP iktidardan düşer), sebebi, çalışmadan yaşanılan hayat gözden toplumdan düştü ve çalışarak üretime katılan 'birey' batıda egemen olmaya başladı.

Engelliyi toplumdan üretimden dışlayıp aşağılamakla kalmıyoruz, sosyal alanda yeni ayrımcılık dışlama siyasetlerini üstelik akademisyen marifetleriyle sürdürüyoruz, modern toplumlar hala 'etnik sayım' yapıyor hala zeka testleri sınıflandırmaları anketleri yayınlıyor, ve bu çalışmaları bilim adamı kılıklı soytarı insanlar yapıyor, okullarımız bu zeka testlerine göre sınıflanıyor, ve yaptıkları bir marifetmiş gibi akşamları ekranlara geçip bir de ırkçı etnikçi sayımlarını döne döne tartışıyorlar. İşte bunlar toplumu insanlığı sakatlama girişimidir.

Irkın ana karnından temizlenip ayıklanması geçtiğimiz on yıllar boyunca mesela Fransa'da kadın doğum doktorlarının rezaletler içinde skandallarına konu oldu.

Sakatın ana karnında öldürülmesi hareketine 'öjeni' hareketi diyoruz, Nazizmin karakökü diye anlayın. Buna ana karnında devşirme usulü de diyebiliriz, delilik, akıl hastalığı, verem, yarık dudak, down sendromu, kalıtımsal olarak temizlenip güya sağlıklı bir ulus inşa etme amacı güdüyor.

Bir de şöyle düşünün sakatı ana karnında yok eden öjeni hareketi çok kısa sürede 'çirkini' ana karnında yok etmeye başlarsa ne diyeceksiniz, ya da ana karnında 'esmer'i dışlamaya 'sarışını' tercih etmeye başlarsak.

Öjeni hareketi öyle ileri gitti ki bazı etnik grupları düşük zekalı kabul edip ana karnında kısırlaştırılmalarını dahi talep etti.

Ve mesela sakatların suç ilişkileri onların aslında kusurlu bir sınıftan gelmeleriyle irtibatlandırıldı. Batılılar batı dışı toplumları Afrikalılar'ı Uzak Doğulular'a 'kusurlu sınıf' diye gördü, bugün Arap, Türk ve Müslüman imgesindeki teröristtir ön yargısının altında yeni bir 'kusurlu sınıf' yaratma çabaları vardır.

Bu da gerçek, Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı sonrası Anadolu köylerine uğrayanlar bir cüce bir kambur bir de köyün dört güzel küçük kızını almış bir hocayla karşılaşıyorlardı, sebebi, askere alınmamış kambur, cüce ve hoca ayakta kalanlar olmuştu, bu Avrupa köylerinde de böyleydi ve ulusun fiziksel kaslı güçlü inşası gerekiyordu.

Bu yüzden fiziksel olarak sağlam beden çalışmaları ulus inşasında baş tacı edilmiştir. Bugünkü gençler bilmiyor olabilir, Selim Sırrı Tarcan'ın jimnastik egzersizleri, öyle ki bu egzersizlerden milli marşlar dahi bestelenmiştir, şöyle anlatayım, idman için topluca sıra oluyorsunuz ve kollarını yukarı aşağı yana uzatıp 'Türk Yılmaz Türk Yılmaz Vatan da Yıkılsa Türk Yılmaz' söylüyordunuz. Çok sonra Beden Dersleri komediye dönüştü ve mesela okullarda voleybol yakan top jimnastik gibi çalışmalar tüm okulun sporu olmaktan çıkarılıp bir 'takım' sporu yani beş on kişinin uğraşı haline getirildi ve o gün bugün bu derslere devam eden mesela Ukraynalı kızlara özenerek gıpta ederek bakmaya başladık.

ABD'ye göç edenler 19. yüzyılda Ellis Adası'nda karantinadan geçerdi ve Ellis Adası'nın doktorları neleri kusurlu eksik görüp Amerika'ya gelenleri neden geri çeviriyordu bugün üzerine onlarca kitap yazılmıştır. Ellis Adası'na gelenleri doktorlar bir otomobili inceler gibi kontrol ederdi, bir parmağı eksik mi, hatta dalgın bakışlı olanlar dahi 'sakatlık' kategorisine alınırdı. Dikkatinizi çeker mi bilmem mesela Kuzey Batı Avrupa'dan gelenlere torpil yapılırken Kuzey Doğu Avrupa'dan gelenlere giriş yasağı konulurdu.

Ve hatta üst başlarına tebeşirle arızaları işaretlenirdi ve sorgu üstüne sorgu yapılarak çok incelikli bir elemeye tabii tutulurlardı, tırnak yiyen, tik'i olan, sebepsiz gülen, hatta şaka yapanlar dahi deliliğin bir alt kategorisine sokulup eleniyordu.

Sakat ilan edilenlerin haysiyetini hiç düşünmeyenler iflah olmaz sakatlardır. Bugün dahi insanları zekalarıyla sınıflarıyla etnik yapılarıyla giyimleriyle biçimleriyle sosyal bir suçmuş gibi saymak toplamak anket yapmak suçlamak dışlamak capcanlı örnekleriyle ve çok yaygın bir 'zihniyet' 'algı' manyaklığı olarak yaşıyor.

Modern toplum farkında olmadan hepimizi 'öjeni' hareketinin militanları haline getirdi, kaşımızı gözümüzü yaptırmayanımız kalmadı, kameralar hep kaşı gözü güzellerde, yani fiziksel estetiği hepimiz kabullendik ve hayatlarımızı 'fiziksel yani biçimsel' güzellik üzerine inşa etmeye başladık, üstelik fiziksel güzelliğimiz ön modelleri hep batılı kalıplardan alınıyor.

Irkçılık ayrımcılık tarih boyu hep bir toplumsal temizleme faaliyeti olarak görüldü. Çağımız ırksal temizliği sadece parfüm koku makyaj ve moda dergileriyle baş tacı etmiyor, çağımız medya ve siyasetiyle hepimizi sosyal ve siyasi bir temizliğin militanı haline getiriyor. Batılılar bir zaman ilkel toplumları bir zaman Afrikalılar'ı bir zaman Çinliler'i bir zaman

Meksikalılar'ı yani her zaman kendileri dışında olanları eleyecek aşağılayacak bir siyasi dil bulmayı hayata geçirmeyi becerdi. Ve bu yüzden dünya kültürüyle asla göbekten kaynaşacak bir siyasi dil kuramadı. Bu yüzden insan hakları hep 'siyasetin' 'diplomasının' silahları olarak iş gördü. Şöyle, ortaçağlardan beri günah ve suç da bir hastalık türü olarak zihinlerimizde varlığını koruyor, polisin dövdüğü öğrenci de toplumsal olarak sakat fikirler taşıdığı için dövülüyor. Miting kalabalığı da topluma ve iktidara aykırı kabul edilemez fikirler ileri sürüldüğü için toplumu sakatlayacak işleyemez hale getireceği düşünülüp gaz bombalarıyla bertaraf ediliyor.

Ortaçağlar boyunca insanlık kültürü utançla görüp yaşadı, siyasi iktidar dışında konuşup yazanlar asıldı kesildi yakıldı kafir ilan edildi çarmıha gerildi. Peki 'suç' sadece siyasi iktidarların ya da gaddar diktatörlerin mi?

Kralların ya da kilisenin binlerce insanı asması işkence etmesi için önce halkın zihniyetine bu ölüm ve işkenceleri 'hak ediyor'

yargısını yerleştirmesi gerekiyordu. Ki ev ev kilise kilise okul okul yapılan propaganda buydu, bugün yandaş medyanın yetmiş kanalı da her gün her ana bülteni ve tartışmalarında işte bunu kendi işkencelerini halkın algısıyla oynayarak yapıyor.

Bugün ülkemizde yüzlerce aydın gazeteci yazar sorgusuz sualsiz içeri atılıp ekranlarda teşhir direklerine bağlanıp rezil rüsvay suçlamalarla mahvedilirken, halkımızın hala siyasi iktidara yüzde elli oy vermesi, işte bu ortaçağ kurumlarının yandaş medya marifetiyle halkımızın zihninde zırnık değişmeden yaşatılıyor olmasıdır.

Oysa asıl tedavi edilmesi gereken 'halkın, hepimizin zihniyetidir', tam tersine insan evladının çok eski çağlardan diliyle davranışıyla hurafeleriyle getirdiği bu sakat bakışı kökünden değiştirmemiz gerekiyor.

Hatta İslamcı yayınlara bakıyorum 'oh olsun' 'ilahi adalet' gibi bir ilahi cezalandırma dalgası vur patlasın çal oynasın rahatlığıyla cümbür cemaat sürüyor.

Bağımsızlığa inanmış ya da bir şekilde iktidarı cemaati eleştirenler herkes ya içeri tıkılıyor. ya da 'zamanı doldu' 'çağ değişti' 'yeni Türkiye kuruldu' denilerek yani hepimiz güya 'malul' hale getirilmeye ekrandan medyadan sokaktan üniversiteden teker teker uzaklaştırılıyoruz.

Yani önce fikirlerimiz iş göremez (dergilerimiz TV'lerimiz polis baskınlarına uğruyor, dinleme iftira korku tehdit.) sonra haksız hukuksuzca cezalandırılmamıza halk nezdinde meşruluk sağlanmaya çalışılıyor.

Bize yapılan işkenceleri haksızlıkları vahşi cezalandırma yöntemlerini biz yazar çizerler bir şekilde anlamaya çalışıyoruz, ama bu vahşeti Halkın Zihniyle Oynayıp Halkımızı Sakatlayarak Yapanlar yarın çok büyük şaşkınlıklar yaşayabilir, siz de hasta olursunuz, sizin de engelleriniz olur, tıpkı Ecevit'in hastalanıp merdiven çıkamaması gibi, yani yüzde yirmiden yüzde bir oranına düşmesi gibi, sakatladığımız bu halk, yirmi santimlik bağırsak ameliyatı sonrası size de 'iş göremez' raporu verebilir, oysa doğrusu, iki bacağı iki

Tolu olmasa da pekala başımızın tacı başbakanlarımız vekillerimiz cumhurbaşkanlarımız tabii ki olmalı.

Bir büyük siyasi temizlik için önce tarihimizi sonra halkımızın zihnini algısını yargılama sağduyusunu sakatlıyorsunuz.

İnsan evladı yanlışlar yapabilir insan evladı suç işleyebilir insan evladının doğuştan ya da sonradan eksikleri olabilir insan evladı aykırı fikirler sahibi olabilir insan evladı başka türlü düşünebilir...

Halkımızın zihninde ortaçağlardan kalma acımasızlıkları besleyecek, bu cümlede kullandığımız 'yanlış' 'suçlu' 'kusurlu' 'eksik' 'aykırı' 'karşı' her şey siyasal iktidar tarafından en acımasız cezalarla yargılanıyor, beş on yıl tutukluluk süreleri ya da bir şike davasında dahi yüzlerce yıl ceza.

Aykırı eksik kusurlu yanlış olan her şey kafirdir yok edilmelidir soyu sopu temizlenmelidir düşüncesini size kimler hangi din hangi medeniyet öğretti?

Müslümanım mevlanayım yunusum demeyin tam bir beyaz adam batılı olmuşsunuz. Ve batının takıp kesip çıkartıp kolajlayıp montajlayıp uydurup yarattığı Frankeştayn.

BALIKLAR KENDİLERİNDEN KÜÇÜKLERİ YİYEREK YAŞAR

1) Milletvekillerinin emeklilik hakları fazlasıyla abartıyla tıpkı bir vurgun gibi meclisten hızla geçiverdi..

Meclis duvarına kocaman harflerle Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Milletindir yazıyor.. O duvara DOĞRUSUNU yazalım siz de kurtulun biz de: 2011 yılında da doğada hiçbir şey yine değişmedi, Balıklar hala kendilerinden küçükleri yiyerek yaşamaya devam ediyor..

2) Ankara bürokrasinin başkenti, şu bürokrasi lafından da vazgeçelim, burada insanlar iki günde hızla siyasi şöhret olabilir, hızla bakan genel müdür iş bile değil.. DOĞRUSUNU eskiler güzel söylemiş: 'Ankara'da İnsanları Ya Oturturlar ya Çok Hızlı Yürütürler'.

(1970'li yıllarda büyük gazeteler kuponla hediye dağıtırdı, hatta ucuza tapu dahi dağıtılırdı, öyle ki Gölbaşı tepeleri birkaç lira gibi evet yanlış duymadınız vurgulayarak yazalım birkaç ekmek alacak kadar parayla satılırdı.. Şimdi Gölbaşı'nın aynı alçak tepeleri tüm Türkiye'nin değil dünyanın en değerli emlak arazileri oldu, gözüne

kestirdiğin onbinlerce villadan her biri beşyüzbin dolardan bir milyon dolara kadar uzanıyor.. Tüm dünya tarihinde değeri otuz yıl içinde bir kuruştan yüz milyon dolarlara yükselen başka bir şey arasanız bulamazsınız, 'bürokrasi' tarihte eşi benzeri görülmemiş bu 'değer artışını' sağlayan beleş rüşvet ve rantların tarihi..)

3) Tayyip Erdoğan'a 'sayın başbakanım diyoruz', 'yürütmenin başı' diyoruz, yürütme yasama yargı diyoruz, neyse.. Bugünkü telefon dinleme dökümlerinin Abdülhamit dönemindeki karşılığı 'jurnallerdi'.. Jurnaller yüzlerce ayrı kitaplara konu oldu. Ancak jurnaller dikkatlice okunduğunda memlekette olup biten hayırlı her şeyin zatı şahanelerin muvaffakiyetiyle olduğunu görürsünüz, diyelim, saraya patates alınacak, 'sayei şahanenizle' alındı deniliyor, mesela sarayın baytarı saray beygirlerinin birinin hastalığını tedavi eder ve jurnal raporu şöyle kaleme alınır:

'Fayton beygirinin zatürre hastalığına mübtela olduğu.. sayei muvaffakiyetlerinizle kamilen şifa olmuş olduğunu arz ederim..'

Yani DOĞRUSUNU söyleyelim:

Sayei şahanenizle 'açılımların' muvaffakiyet sağladığı arz olunur efendim.

4) Tayyip Erdoğan beyin çılgın projeleri bir yana memleket için hayırlı eserler açılışında rekorlar kırıyor, bir defada yüzelli bir defada ikiyüz eser birden açtığını gazetelerce bolca duydunuz işittiniz.. Ve bu yüzelli eseri incelediğinizde başbakanımız üşenmemiş poliklinikler sağlık ocaklarının hatta istinad duvarlarının dahi kurdelalarını kameralar önünde kestiğini görürsünüz..

İstinad duvarları dahi eserden sayıldı ama Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet 'eser'den sayılmadı, DOĞRUSUNU söyleyelim siz de kurtulun biz de hatta Cumhuriyet Yunus'un deyimiyle bir 'kıylü kal imiş', (yani kuru laf boş sözmüş..)

5) Demokrat Parti döneminin ünlü yazarlarından Bedii Faik anlatır, bir bakan Kayseri'nin bir köyüne gider, birkaç gün tatil geçirmek ister, misafir kaldığı köylüye, canım sıkılır burada bana bir iş ver, der, köylü, kapıdaki odunları gösterir, bunları kırarsın, der.

Köylü akşam gelir ki ne görsün dağ gibi odunlar düzgün düzgün yarılmış kırılmış boy boy üst üste istiflenmiş... Neyse, ertesi gün köylü tekrar tarlaya giderken, Bakan bey, köylüye, bugün canım sıkılır bana bir iş ver eylenirim demiş.. Köylü tarladan yeni söktüğü patatesleri göstermiş, şu patatesleri çürük mü sağlam mı diye ayrı ayrı yerleştir, der..

Akşam olmuş köylü döndüğünde bakan beyin patatesleri hiç ayıklamadığını patates dağının önünde kara kara düşündüğünü görür, 'hayrola, niye ayıklamadın' der..

Bakan bey, 'odunları kırmak kolaydı ama çürük mü sağlam mı ayırmak bir karar vermeyi gerektirir, başbakanıma da telefonla ulaşamıyorum..'

Uludere'de otuzbeş insanımız öldürüldü, işin DOĞRUSUNU söyleyelim, 'kırmak' kolay da terörist mi masum köylü mü ayırmak zor...

6) İki Karadenizli dağlarda başıboş (yılkı) at bulur boyunlarına kement atıp üstüne binmeye çalışır, atlar yabanidir gemsiz eğersiz binmek imkansız gibidir, iki kafadarın ikisi de dört nala vahşi atların üstünde kumandasız kalırlar, derken bir kafadar attan düşer beli kırılır, at üstündeki diğer arkadaşı beli kırılıp acı acı haykıran arkadaşına bağırır: Sen düştün kurtuldun ya benim halim ne olacak...'

İşin DOĞRUSUNU söyleyelim, Soner Yalçın ifadesini verdi kurtuldu, ya senin benim bizim halimiz ne olacak..

7) Menderes dönemi muhalif yazarları söylemişti: Koyun ithal, peynir ithal, mısır ithal, tohum ithal.. Hatta demokrasi ithal..

İşin DOĞRUSUNU söyleyelim, başbakan ve cumhurbaşkanımız YERLİ...

8) Yıl 1958 Bedii Faik yazıyor, başlık: KANIKSADIK...

'-Sehpa.. sehpa... sesleri.. Bu sigara sehpası değil idam sehpasıdır..

-İp, ip.. sesleri.. Bu çamaşır ipi değil, idam ipidir..

-Höt pöh.. Bu çocuk muzipliği değil klasik politika nutkudur..

Hayır bir şey değil, hergün bunları dinleye dinleye bir gün gelecek idam sehpasını sigara sehpasından daha az ciddiye alıp ehemmiyetsiz sanacağız, kanıksayacağız..' Yıl: 2011.. Muhalif yazan çizen hepimize 'sizi şöyle asacaklar böyle alacaklar' ihbarları tehditleri gırla gidiyor, açın yandaş medyayı fol yok belge yok, karanlık ODA, tezgahçı ODA.. gibi iftiralar... Sonunda Ahmet Hakan Coşkun'a da aleni şekilde tehdit: Seni de içeri alacaklar az kaldı...

İşin DOĞRUSUNU söyleyelim, (o gün geldi) KANIKSADIK...

9) Yine Bedii Faik yazıyor: Ve bir gün belki Hürriyet de Gelecek Ama Demokrasiden Sonra..

İşin DOĞRUSUNU söyleyelim, o gün bugündür..

10) Ünlü şairimiz Orhan Veli'nin kardeşi Adnan Veli, Menderes yıllarında fıkra yazmaktadır, dinleyin:

'İstanbul'da girişilen büyük imar hareketlerini muhalefet iki de bir acı acı tenkit eder, bütün bu işler hesapsız plansız yapılıyor diye..

Ben o fikirde değilim. Hepsi planlı..Misal Topkapı ile Edirnekapı arasına modern bir cezaevi kuruluyor, sonra aynı noktaya doğru giden geniş bir bulvar, adı: Vatan Caddesi

Şimdi anladınız mı planı..

Vatan Caddesi'nden yürüdün mü sonunda hapishane var..'

Aradan geçti altmış sene yukardaki fıkra çoktan ve kaç kez doğrulandı, işin DOĞRUSUNU artık hepimiz biliyoruz, konuşan yazan herkesin sonu Silivri'ye çıkıyor..

ODA TV, ODA TV Davası Duruşması'ndan Canlı Yayın manşetiyle başlıklarla haber verdi..

Bunun matbuat dilindeki adı: SON BASKI... 2011 yılını tutuklu gazeteci yazar Soner Yalçın'dan hapisten verdiği Son Baskı Haberleriyle bitirdik..

11) Menderes döneminde muhalifler miting ve gösterilerin adını değiştirip: Dayak Bayramı yapalım diyorlar..

Aradan elli küsür sene geçti, DOĞRUSUNU söyleyelim, yıl 2011, dayak bayramları da kesmiyor artık GAZ FESTİVALLERİ'ne başladık bile..

12) Yıl 1946, Demokrat Parti ileri gelenleri meydanlarda bağırıyor: Muhalefetin sesine radyoda yer vermeyen memleketler demokrasiden bahsetmeye hakları olmayan totaliter ve faşist memleketlerdir..

Aradan on iki yıl geçer, radyo ve basın tamamen Demokrat Parti'ye geçer ve muhalefetin sesi çıkmaz... Ve muhalif bir köşe yazarı sorar, Türkiye'de demokratik müesseseler kurulmuş mudur?

Demokrat Parti'nin yandaşı üniversiteli bir profesör cevap verir: Sorarım size daha ne olsun yani?

Aradan altmış sene geçti açın bugün itibariyle yandaş medyayı DOĞRUSUNU öğrenin, Daha Ne Olsun Yani başlığında yüzlerce makaleyi doya doya okuyun..

13).. Neyse geçelim.. Benim özgürlükten anladığım çocukken filmlerde izlediğim maymunların ormanda daldan dala atlamasıydı, aman sıkılmayın, hop başka bir dala, atladım bile..

Leman Dergisi'nde uzun uzun yıllar yazarken okuyucudan bugünkü gibi alta yorumlar değil çok çok sayıda yurtdışından mektuplar gelirdi, dikkatimi çeken bu mektupların çoğunluğunun yurtdışındaki Türkoloji ya da Türkçe kurslarından oluşuydu, şikayetleri hep 'deyimler' üzerineydi, şu ne demek bu ne demek..

O gün bugün kullandığım deyimlere dikkat ederim hatta okumuş yazmış arkadaşlarla geyik çevirirken bir test gibi yoklama çekerim, şu ne anlama geliyor diye, hayrettir, çokca kullandığımız bir çok deyim ya hikayesini unutturmuş ya da anlamı çoktan bozulmaya başlamış, birkaçını hatırlatmak istiyorum..

Mesela,

14) Gözden Sürmeyi Çekmek, unutuldu bile.. Gemilerde kerestelerin dizildiği gözler vardı ve her bir keresteye de 'sürme' denirdi ve çalınmasın diye başlarına nöbetçi konulurdu, buna rağ-

men gözden sürmeyi çekenler çıkardı, bu itibarla bir ince hırsızlık tabiri olarak halen kullanılır..

Şimdi de cümle içinde kullanalım, son örneğini mecliste milletvekili emekliliğinde yaşadık, 'gecenin bir vakti vekillerimiz gözden sürmeyi çektiler..'

15) Diş Bilemek, nedir, bıçak bilemekten geldiği açık ancak bu deyimin bir efsanesi vardı, eskiden Türkler'in bir çok medeniyetten önce diş fırçası kullandıkları söylenir ve Çinliler'e yapılacak bir sefer öncesi Türkler nehirde dişlerini temizlerken bir Çinli tarafından görülüp Çin Sarayı'na rapor edilir: Türkler Dişlerini Biliyor, yani bir saldırı hazırlığı olarak, kullanılır..

Cümle içinde kullanırsak: 'Başbakanımız bağırsak ameliyatından sonra Suriye'ye diş bilemekten vazgeçti..'

16) Çingene Çalar Kürt Oynar lafı da Tanzimat günleri'nden kalma, deyim anlamını bozmadan bugüne kadar hakkıyla kullanıldı, Çingene lakaplı Hüsam Efendi İstanbul'da belediye başkanı, muhasebecisi de Kürt Ahmet Efendi'ydi. Keçecizade, İstanbul'da işler çok karışık anlamında kullanmış ve deyim çok tutmuştur.. Ancak deyim bazen tam yerine oturmayabilir, çünkü deyimde Çingene ve Kürt geçiyor, oysa Cumhurbaşkanımız Kayserili, Başbakanımız ise Karadenizli'dir..

17) İnsan Bu Kuş Misali.. lafı da çok tutmuştur.. Eskiden Miskinler tekkesi vardı ve ağır hareket eden ya da yerinden kımıldamayanlara 'miskinlik hastası' teşhisi konurdu.. Aynı sedirde yan yana iki miskin oturmuş ve bir yıl sonra yer değiştirince söylenmiş bir laf.. Yani insan hareketlerindeki hızlılık ve yavaşlılık üzerine bir hiciv..

Cümle içinde kullanırsak meclisten örnek vermek zorundayız, mecliste aynı sedirin iki tarafı vardır biri 'komisyon' diğeri 'genel kurul', yıl boyu vekillerimiz komisyon-genel kurul arası yer değiştirir..

Ancak bu deyime meydan okuyup kafa tutan yepyeni bir deyim peydah oldu, onu da Cemil Çiçek bey'in ağzından çokca duymuşsunuzdur: Meclisten Hızla Geçti..

18) Derdini Marko Paşa'ya Anlat deyimi de sıkça kullanılır ama deyimin özünü çoktan unuttuk, şöyle, Marko Paşa sarayda hergün yüzlerce hasta bakarmış, herkesin derdini uzun uzun dinler ama sonunda şöyle cevap verirmiş: Derdini anladım ama ne? Yanlış hatalı kusurlu ölümler düne kadar Silahlı Kuvvetler'in itibarını yok etmede kullanılırdı, bugün tam tersi oluyor.. Uludere'deki feci kaza üzerine Cumhurbaşkanını dinledik yandaş medyayı dinledik başbakanımızı dinledik ..

Şimdi cümle içinde kullanalım: Derdinizi anladık ama ne?

19) Suratı Sirke Satıyor, lafı da günlük dilimizde çok kullanılıyor, hikayesini gençler bilmiyor olabilir, iki rakip bakkaldan biri raflarına bal şişeleri diziyormuş ama müşteriler yine de yan bakkaldan alışveriş yapıyormuş. Satış yapamayan bakkal bu durumu mahallenin bir ileri gelenine danışmış, bal alıyor bal satıyorum ama müşteriler yine yan bakkala gidiyor, demiş, akıl hocası cevap vermiş: Be mübarek, dükkanda bal satıyorsun ama suratın sirke satıyor..

AKP iktidarı da on yıldır 'açılım balı' satıyor, 'belediye imar balı' satıyor, 'ihaleler balı' satıyor, 'özgürlükler ileri demokrasi balı satıyor', 'beleş medya beleş medya balları satıyor', 'askere küfür balları satıyor', 'itibarsızlaştırma yok etme Ergenekonla suçlama balları' satıyor idi.

Ancak Başbakanımız ameliyat geçirdikten sonra başta Bülent Arınç bey olmak üzere AKP'li vekil ve yandaş medyanın suratları sirke satmaya başladı.

Şimdi cümle içinde kullanalım: 'bakalım bu kadar bereketli hüdai nabit balları bu sirke suratlarla da satmayı becerebilecekler mi?'

20) Vermezse Mabut Neylesin Mahmut, deyimi de kullanımdan hiç düşmedi. Deyimin hikayesi gerçek bir talihsizliği anlatır. Padişah tebdili kıyafet bir kahvehaneye gider ve kahve ister. Kahveci yoksul olduğu için kahve satamadığını söyleyince padişah gizlice hergün kahveciye bir tepsi baklava gönderir ve her bir

baklava içinde altın liralar gizlidir. Ancak kahvecinin para ihtiyacı olduğu için baklavaları hiç ellemeden komşusu lokantacıya satar. Padişah da durumu öğrenince üzülür ve kahveciyi saraya davet eder, eline bir kürek vererek hazineye sokar, karşısında dağ gibi yığılmış altınlar.. Padişah 'kürek ne kadar alıyorsa hepsi senin hadi kürekle', der. Kahveci küreği altınlara dipten geçirir, ne görsün, küreği ters tutuyormuş.

Adı Mahmut olan padişah, kahvecinin kürekle dahi tek bir altın alamadığını görünce, söyler, vermezse mabut neylesin Mahmut...

Dün Kızılay'da yürürken eski bir İslamcı arkadaş, ki, onlarca yıldır yapmadığı bakanlık danışmanlığı kalmadı, boynuma sarıldı. Onca aleni küfürlerime rağmen hala boynuma sarılıyor oluşuna şaşırdım. O kadar şaşırdım ki bu deyimin yapısıyla biraz oynayıp değiştirmek vaktinin geldiğine inandım, şöyle değiştirdim:

'Vermeyince Mahmut yine döner sarılır Nihat'a..'

21) Avcunu Yalamak, deyimi ise kıyamete kadar süren dünya hayatımızda en uzun ömürlü yaşayacak deyim olduğu kesin, hikayesini kadınlar bilir ancak erkekler hala bilmez, çok erkek elde sepette bir şey kalmadı, bir hayıflanma yakınma diye bilinir, yanlıştır, doğrusunu bütün hamile kadınlar bilir, avcunu yalama çok eski zamanlardan kalma bir inançtır. Hamile kadınların canları çok şey (aş ermek) ister ancak bulamazlar, bir inanca göre, avuçlarını yalayınca aş erme isteğinin geçtiği avuç yalayarak tatmin olunduğu söylenir ve halen çok yaygın şekilde uygulanır..

Avcunu yalamak deyimi geçen hafta meclis kürsüsünden şöyle dile getirildi, başbakan ameliyat olup yirmi santim bağırsağı alınınca muhalefet sıralarından daha heyecanlı sesler çıkmaya başlar ve AKP grup başkanvekili kürsüye çıkıp söyler: Avcunuzu yalarsınız..

Evet, başkanvekili 'avcunuzu yalarsınız' deyince AKP sıralarından alkış koptu.. İşte yine zihnimden daldan dala atladım, çünkü Osmanlı Sarayı'nda 'alkış çavuşları' vardı, törenlerde padişahı alkışlamak için tutulurlardı..

İktidar partisi 'alkış çavuşu', muhalefet 'avcunu yalıyor'..

22) Hoşafın Yağı Kesildi deyimi ise çok yanlış kullanılır, 'kesildi' kelimesi üzerine olacak elim ayağı dolandı halim kalmadı anlamında kullanan cahiller de vardır, doğrusu, yeniçeri hoşafı bulaşığı temizlenmemiş kazanlarda yapılırdı ve bir gün yeniçeri ağası değişince kazanları yıkayıp temizletmeye başlamış ve 'işler düzene girdi' anlamında 'hoşaf artık temiz yağsız' diye kullanıma girmişti, sonra sonra kılık değiştirdi..

Gerçek o ki ülkemizde çok uzun süre daha hoşafın yağı kesilmeyecek, devletin bulaşıklarını yıkayanlar hep hacı hoca, onların da temizliği düzeni bu kadar.. Oysa tam da ameliyattan çıkmış sayın başbakanımızı yağsız tabaklarda hoşaf ikram edebilmeliyiz, nerde, dünkü bebe, bavullu gazeteci Mehmet Baransu dahi başbakanımıza 'sen kimsin külhanbeyi' diye naralar atabildi, şaşırdık kaldık, bu gazeteci kime güvenip bu denli üstelik başbakanımıza karşı efelenme cesareti gösterebiliyor..

Başbakanımızın hasta olduğunu biliyorduk ama daha dünkü bir gazetecinin laflarını yiyecek kadar düşmüşse, demek ki sayın başbakanımızın hastalığı çok ciddi, çok çok ciddi..

Ki, çok eskiden kullanılan bir deyimdi, bugünlerde kullanılmaz oldu, bizler yazarız, böyle günlerde hatırlatıp hafızaya yeniden koymak lazım.. Ünlü deyim şu: İŞTE ŞİMDİ YAYA KALDIN TATAR AĞASI.. Hikayesi de şu, alıkıran başkesen bir Tatar ağası bütün köylüyü dövmüş korkutmuş ve her yıl çullanıp köylünün parasını malını alırmış..

Tatar ağası öyle kendinden emin ki atlarını dahi köylüye bırakıp gidermiş bilir ki köylüler korkudan atlarını çalmaz üstelik yine korkudan atlarını güzel tımar ederlermiş..

Derken köye bir 'gavur imam' atanmış, ki ne imam, gaddarlığı zalimliği duyulmuş görülmüş gibi değil, 'yerim Tatar ağasını hesabı', Tatar ağasının atlarına konmuş...

Tatar ağası atları köylüden isteyecek olmuş, köylü, Tatar Ağası'nın kötülükte 'gavur imamla' baş edemeyeceğini çok iyi

bildiği için biraz da Tatar ağasıyla eğlenmek için söylemiş: İşte Şimdi yaya kaldın Tatar Ağası..

23) Mesleğin nedir sorusuna verilen mizahi bir cevap olarak: Kayseriliyim, deyimi halk arasında halen çok canlı neşeli keyfini sürdürüyor, çoğu insan 'açık gözlü, kurnaz, işini bilir tüccar' anlamında bilir, doğrudur ama çoğu genç hikayesini bilmez.. Malum öteden beri askerlikte acemilik sonrası mesleklere ayrıştırma yapılır, okuma yazma bilenler bir tarafa denince okuma yazma bilenler öne çıkar, ancak okuma yazması olmadığı bilinen bir asker de öne çıkar, komutan şaşırır, asker cevap verir: Okuma yazmam yok ama Kayseriliyim..

Kayseri'nin çok feci bedduaları da vardır, 'ciğerine cinler yapışsın' diye, keşke Kayseriliyim espirisi saflık kurnazlık olarak hayatını sürdürseydi, siyasi hayatlarının daha başında saflık numarasına yatıp tepeden tırnağa ülkenin ciğerlerine cin gibi yapıştılar..

24) Ölür müsün Öldürür müsün deyimi ise gündelik hayatta çok fazla sıklıkta kullandığımız deyimdir, bir densizlik karşısında ne yapacağımızı bilememek durumunda kullanırız..

Adamın biri hacca gitmiş ve memlekete dönerken padişahıma ne hediye alayım diye düşünüp ipekten bir kefen almaya karar verir ve sarayın kapısına dayanır ve hemen padişaha hediyesini takdim etmek ister. Kapı görevlisi içeri almaz adam ısrar edince hediyeyi görmek ister, ipekten bir kefen olduğunu öğrenince kapıcı iyiden iyiye deliye döner ve adama küfrederek döverek kovmaya başlar.. Tam o sırada padişah gürültüye gelir, kapısına kadar gelmiş saf ve zavallı bir tebasına kapıcının yaptığını beğenmez ve neler olduğunu öğrenirken kapıcıya çıkışır..

Kapıcı ne münasebetsiz bir hediyedir diye ipekten kaftanı hem işaret hem şikayet ederek kendini savunur: Sen mi Ölürsün yoksa öldürür müsün?

Vallahi bunca yıldır yazarım politikayı sıkı takip ederim, özellikle AKP'lilerin Tayyip Bey'i güya sevip sayıp iltifatla konuş-

malarının içinde hep bir 'ipekten kefen' münasebetsizliğini inceden seziyorum, özellikle Cumhurbaşkanımızın şu son öne çıkış hamleleri bana ipekten kefen gibi ve AKP içinden de kamuoyunda seslendirmeye kimse cesaret edemiyor ama bir 'ölür müsün yoksa öldürür müsün havası çok açık izleniyor..

25) Eskiden Erzurum'da kış günü kim hastalanırsa içine kara ölüm korkusu çökerdi ve yakınları şakayla 'kurbanın olam kış günü başımıza iş çıkartma', yani bu ayazda mezar nasıl açılır anlamında, ben de bugünlerde Obama'nın Biden'i Türkiye'ye neden acilen gönderdiğini hala anlayabilmiş değilim..

26) Annem rahmetli Erzurum Hasankaleli'dir, çok hikayesi aklımın bir köşesinde kaldı, bir tanesi şimdi su üstüne çıktı, gelin gidilen yerde yeni gelin sessizdir konuşmaz lafa girmez ama gün gelip o evin içinde söz sahibi olacağı günü dört gözle bekler..

Yeni gelin yine de çok sinirlenince şöyle cevap verir: 'Ayağıma bir yer edim gör ki sene ne edim..'

Aradan nerdeyse onlarca yıl geçti, kültür bakanımız Ertuğrul Günay'a bakıyorum, AKP içinde hala 'ayağına bir yer edemedi'..

27) Dünyanın bir tanesi annem Trabzon'a gelin gelmişti, hatıralarını deşiyorum, siyasi bir bilinci var mıydı nasıldı diye bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum, şöyle bir hikaye kalmış aklımda.. Birinci dünya savaşında Osmanlı topyekün teslim olup yenilince İstanbul'da Erzurum kahvesini çalıştıran bir Süleyman Çavuş varmış, gençler yine kahveye iskambil domino oynamaya gelmiş, kahvede oyun oynamayı kaldırmış kağıdı domino taşlarını yasak etmiş, gençlere kızarak: Bulgarlar'a bile yenildik hala iskambil oynirsiz.. diye..

Bilmem annemin bu hikayeleri işe yaradı mı, yaşadığım her gün ne kadar yoğun işim olursa olsun mutlaka elime bir kitap alır hiç değilse birkaç sayfasını okumaya karıştırmaya çalışırım, sebebi, Osmanlı ordularıyla topyekün yenildi mağlup oldu yüz yıl oldu içimizde acısı ağıtı yarası dinmedi ve bir şeyler yapalım, daha zinde daha akıllı olalım, cumhuriyet mağlup olmasın, diye..

28) Aklı Kesmek, deyimini hemen hergün defalarca kullanırız, bir yeti olarak aklını kullanabilmeyi anlatırız ancak akıl bir bıçak mı kessin, bıçakla aklın ne ilişkisi olabilir? Bir hikayesi var eskiler anlatır, doğu ve batı'nın büyük filozofu İbni Sina cebir ve geometriden sınıfta kalmış ve okulu terk edip kervana takılmış.. Kervan yolunda bir kuyuya su çekmek için gitmiş, bir şey çok dikkatini çekmiş.. Kuyunun ipi gide gele kuyunun taşını kesmiş.. Oracıkta düşünmüş ip kadar zayıf bir şey taş gibi sert şeyi nasıl keser diye.. İp devamlı çalışırsa kayaları dahi kesebilir, o halde, aklımla her şeyi kesebilirim, ilk işi okuluna dönüp cebir ve geometriyi halletmek, olmuş..

29) Anadolu tüm dünya tarihinde yazının en çok yazıldığı yerdir, Mısır papirüsleriyle ünlü, Anadolu kil tablet ve taşlarıyla, milyonlarca yazılı taş, ki çoğu yurt dışına kaçırıldı.. Yalnız kil tablet ve taşlara değil, derinin her türlüsüne yazıldı, ağaç kabuklarına yazıldı, hatta kaplara tabaklara kupalara yazıldı hatta altına gümüşe yazıldı hatta küpelere mühürlere yüzüklere yazıldı hatta süslemek için genç kızların incecik vücutlarına yazıldı, kamışla yazıldı iğneyle yazıldı çiviyle yazıldı.. Sonra kim akıl etti bilmem yaprakları birbirine ekleyip kitap yapmayı ve sonra Moğollar ve sonra Haçlılar defalarca yakıp yağmaladılar Bağdat'tan İstanbul'a kadar her yeri..

Vahşi yağma talan bize kadar sürdü, bir sabah kapımız çalındı ve onlarca arkadaşımızın evi kitapları arandı, hayat birden kayboldu..

Şimdi içerde hepsi, ey benim güzel arkadaşlarım.

Kitapların kenar boşluklarına notlar düşmüşler diye yargılanıyorlar.. Vatandan da namustan da mahrem dediğimiz beynimizin unuttuğumuz en dip yerlerinin dahi gizlisi saklısı kalmadı, saksıda çiçeklerin havada yağmurların göçmen leyleklerin dahi can güvenliği kalmadı..

Güzel Allahım bu kahpe günlerin de mi hesabını biz vereceğiz..

O mahkemede kitapları yazanlar mı yargılanmalı yoksa kitapları yasaklayanlar mı?

Ey güzel Allahım keşke talihimiz bahtımız yalnız senin elinde olsaydı. Kitaplar yazdığımız için üstüne bir de Amerika'nın raporları üstüne bir de cemaat oyunları üstüne bir de medyanın savcıların 'işkence oyuncağı' olduk..

Şaka şuka bitti hepimiz göt korkusuyla yazıyoruz artık, Allahım, şimdi sen AKP ve cemaatin işkencesiyle geçen bu günleri ömürden mi sayacaksın..

Sabah neşesiyle uyanıp ufuklara dalıp dağların lezzet ve bereketleriyle sevgiliye söylenmiş tatlı bir sözümüzü dahi taa Amerikalar'da hocalara mı yargılatacaksın..

Geceler uzadı buza döndü, kalbimiz çoktan betona dona döndü..

Kısılırsa sesi sevgilinin bu tehdit Anadolu'nun kil tabletlerine çivi taş yazılarına Pir Sultanına Yunuslar'ına dahi hakaret gibi gelir..

Sazlıkların sesi kağıtların hışırtısı gibi, şimdi benim, ey güzel arkadaşlarımın sesleri mahkeme salonlarında.

Hücre sığmaklarında ezilmekten kurtarmak için ruhlarını, tek çaresi hala çal çene konuşup dertleşecek mektuplar yazıyorlar sevgililerine..

Hepimiz biliyoruz artık özgürlüklerimizin karşısına dikilen büyük amansız caniler yobazlık gözü kara fanatik dincilik değil. Aşırılık dinden olmasa başka bir kalıba dökülecekti..

Özgürlüklerimizin karşısına çıkan bu zalim tehdit, futbol sahası, boks ringi, meclis, Kırkpınar çayırı, minder gibi, siyasi ve hukuk ve sosyal kültürümüz bir müsabaka kültürü oluşturamadığı için, hala vahşi ormandan toprak düzenine geçemediği için, hala kuzgunları leşlerin başından kovacak bir hukuk gücü oluşturamadığı için.. Doğduğumuz günden beri devlete vergi verdik can verdik hala canavarlık hukuk usulüne göre normalden insanlıktan sayılıyor.. Çok şey mi istiyoruz, kimse kimseyi yok etmesin kimse kimseyi bertaraf etmesin. Kağıt dediğin de bir er meydanıdır, kağıtlara ruh veren Yunus'u Mevlanası Hacı Bektaş'ı hepsi şimdi evimizde birer kitap değil mi?

Devlet bu işte yine yedi başlı canavar, kalkanı en çok canilere yakışır.

Bizimkisi, hadi gelin çocuklar, dedik, bir bağımsızlık hayali, göl dalgaları gibi minicik, hadi gelin çocuklar, hayalden rüya gibisinden olsun, küçücük göllerimizi beşik gibi sallayalım, sonra yorulup, ayaklarımızı hepimiz bu küçük göle uzatalım, dedik..

CIA'sı Amerikası cemaati vahşi liberali, başımıza gelmeyen kalmadı..

Bir gözümüzü açtık ki içerdeyiz bir gözümüzü açtık ki o küçük gölleri artık karlar mı kefenledi.

Hatırası kalmayacak korkusu geriye, ayaklarımızı neşeyle uzattığımız o minik gölümüzden..

Bilmem hangi şair öğretti bir yara sızısı gibi incecik herkesin kolaylıkla kırabileceği yollardan yürümeyi hepimize..

Şimdi onbin yüzbin klasör yüreğini kaybetmiş bir kederin iniltisini deşiyor Amerikan ajanları.

Soğuktan donmuş ödü kopmuş dargın bir şiir mi bulacaklar kitap kenarı boşluklarında..

Kardeşlerimizin katilleri mi artık ekecek bu toprakları.

Yosunlarla oynaşan çocukluğumuzu hatırlar gibi rüzgarlara karışan mavilerin en tatlı tonu ellerimizi kelepçeleyenleri, ey güzel Allahım şimdi sevaptan dinden mi sayacaksın?

Sabahlara hayat veren tatlı bir şakamız arkamızdan vah diyecek bir ney kalmadı.

Dünyanın en güzeli arkadaşlarım dağlarımızda artık kaval sesi kalmadı. Padişahı hicvettiği için asılan Nefi gibi dar ağacına giderken bizde mi bu alem hiç yok imiş diyelim, bizde mi o küçücük rüya gölüne uzattığımız bacaklarımızı kangrenli gibi kökünden keselim..

Kim incitti bu rüzgarları çarpıntısı sormaz oldu kalbimizi.

Sormaz oldu bizi, kenarında doğduğumuz derelerin dumanı.

Halimizi sormaz oldu ne zamandır tek bir insan duymadı sohbaharı..

Osmanlı'nın son günleri mi Tevfik Fikret gibi içimize sinmiyor artık yağan yağmur..

Hepimizin sonunu hazırlıyor kusursuz cinayetler bekliyor sırasını..

Ufuklar puslu, ey bizi tahammüle ikna eden güç, bu kadar uzakta değildi eskiden semalar...

İnandığım tek şey doğru söz sabırla bekler, bildiğim tek şey gökten de geniş bağımsızlık.

Ey benim dünyanın en güzel arkadaşları, bağımsızlık gözleri açan ölüleri dirilten haşa dilim varmıyor emsalsiz bir kudret, işte yazıyor tarihler ona mermi ona kelepçe dayanamaz..

Ey benim dünya güzeli arkadaşlarım, sizi saklayacak ne kabımız sizi koruyacak ne bir partimiz olmadı.

Olsun, tek yaptığımız bu sütunda Sudan'dan yola çıkmış Nil'den uzun bu yazılar, size kurban size armağan olsun, pranganızın kenarına bir gün daha geçti diyen bir çizik olsun..

Siz söyleyemezsiniz ben Karadenizliyim bilirim, ihtiyarlar dizlerini ovuşturup ah ile söyler, 'nem' nereye girerse bir daha çıkmaz, nem nereye girse bir daha iflah olmaz..

Nem fındığın içini bozar, nem mısırın tanesini bozar, nem fıtratı bozar, nem böcekleri yaprakları çürütür.

Anladığım, nem yalnız gözlere sürme gibi güzellik kadar. Anadolu'nun soluğu ruhudur nem,,

Anladım ki bu yazı masasında nem'den daha sert bir çivi yoktur. Nemin yazdığını hiçbir sünger silemez. Nem, beynimizi kurutur suratımıza yapıştırır..

Nem kelepçeleri çürütür suratımıza yapıştırır. Nem hücreleri kurutur suratımıza yapıştırır. Nem hasreti çürütür nem mektupları çürütür, bu yazı masasında anladım ki nem kitapları yazıp yazıp

suratlarımıza simasını asıverir.. Hiçbir baraj tutamaz çöllerde su akar gider, hiçbir ateş ısıtamaz Sibirya'da su donar kalır.. Çölün de buzun da zamanı çerçevesi tarihi sınırı yok.

Oysa Anadolu böyle mi çay demler gibi türkülerle ağıtlarla tarihini nemden buğudan yazar..

Moğol'u Haçlısı İngiliz'i kaç kez ayakta duran ne varsa talan etti hazinelerini yıktı var yok eserlerini.

Oysa Anadolu öyle mi atom bombalarıyla parçalasalar toprağına sıkıca tutunmuş nem'ini söküp alamaz hiçbir güç..

Aşkı içimize yapıştırıp tutturan nem'dir.

Ruhun harlayan ateşini, soğuk buharının kollarıyla kucaklayan, arasalar da virüslerle tarasalar da kalbinde kötülük taşıyanların eline geçmez, bu aşk cevherinin dilini nemden başkaları bilmez..

Ne dev silahlarınızın gaddarlığı ne şeytanlarınızın kışkırtması ne evrenin tarihi unutturan gürültüsü...

Sızımızın kokusudur artık o nem'i bir daha yüzümüzden sökemez kimse içimizden..

..

Nem yazarların mürekkep hokkasıdır. Yazdıkça... dere kenarları dağ çiçekleri çimenler yosunlar gelip kelimelere tutunur.

İnsana acılık veren yakıcı bir yalnızlık dönüp dolaşır gelir gözlerimize tutunur, annelerimizin yüzü arkadaşlarımızın yüzü mahkeme salonlarının yüzü hepsi doya doya nemini içmiş türküleriyle toprağımıza tutunur..

İnsan olmaktan zevk duyanlara heyecanlar verir.

Asla utanmayın kardeşlerim nemlenmemiş insan tıpkı çiçekler gibi ruhunu açamaz.

Yanaklarından süzülmemiş insanın yükü hafiflemez ruhu affolmaz..

Unutmayın tek bir damlası dökülmesin sımsıkı bir kudret sizi yukarlara yanına çeker.

İçinde bir dirhem insan merhameti olmayan, holdingleri bankaları ihaleleri rötatifleri imarları ihaleleri HES'leri altın bakır yağma madenleri cumhurbaşkanı meclisi hukuku, hepsi sizlerin olsun, kelli felli manzaranız daim olsun..

En vahşi işkenceleriniz dahi artık simamızın rengini bozamaz bizim..

Göklere ruhun rengini veren yaşı buğusu deresi tozu dumanı vatanı öyle kitaplar yazıyor ki suratlarımıza, kazısan çıkmaz, görünüyor işte karşıdan tepelerimiz, toprağımız suratımıza ebedi güzelliğiyle gömüldü bile..

ANTİ EMPERYALİST ASANSÖR

1) Allah'ım bana bugünleri de gösterdiğin için şükürler olsun. Hrant Dink Davası'nda yollar nereye geldi dayandı artık apaçık ortaya çıkıyor. Kısaca Nedim Şener'in cinayetle ilgili soruları çoktan doğrulandı bile. Hatta Yasin Hayal kendisini kullanan emniyetçilerin isimlerini tek tek sayıyor, açın okuyun.

Bizler de bu toprakta bu sokaklarda yaşadık, 12 Eylüller yaşadık, nice cinayet davası gördük, Hrant Dink cinayetinin (tıpkı Malatya rahip cinayetleri ve bir çokları gibi) Türkiye'yi tasfiye ve işgal projesinin parçası olduğunu Hrant'ın ölümünden birkaç gün sonra ekranlardan söyledik, açıp bakarsınız.

Bir de Hrant'ın arkadaşı (kabul edilen) Oral Çalışlar ve Etyen Mahcupyan, Ali Bayramoğulları'nın o günlerdeki yazılarını bir zahmet açıp bakınız.

Başta hayali bir Ergenekon'u hedef alıyor ve tüm yurtseverleri ima ederek yüzlerce suçlama töhmet dolu konuşmalar yapıp yüzlerce yazılar yazdılar. Bugün ise hava değişti, kaç zaman var ki Hrant'ın bu en yakın arkadaşları artık 'Ergenekon' diyemiyor, ancak 'cemaat de' diyemiyor.

Ergenekon'a sallamak kolaydı ama şimdi şüpheler cemaat polislerine yoğunlaşınca Ergenekon gibi rahatlıkla üfüremiyor, aksine içine düştükleri acıklı konumdan mı bilinmez inceden inceye davanın hukuki sürecine aşırı titizlikle riayet eden bir çerçevede sıkışıp kalmışlar, gıkları çıkmıyor.

İnsan soruyor bu fazla incelmiş hukuki hassasiyetleri o günlerde (hedef gösterip itham eden yazılarla) habire yurtsever insanlar içeri tıkılırken niye göstermediler. Ve neden o günlerde birbirleriyle anlaşmış gibi aynı yerleri suçladılar aynı boş iddiaları ekranlardan yıllarca sabahlara kadar salladılar.

Yaşları altmışı çoktan geçmiş üstelik yazarlar Ergenekon'un bir 'kalıp' olduğunu dün başkalarına bugün başkalarına göre şekillendiğini anlayacak kadar tecrübeleri zekaları yok muydu, yoksa köşelerin ekranların maaşların tadı mı kamaştırıcıydı?

Şimdi Basra harap olduktan sonra, nihayet efeler düze indi, acı gerçekle yüzleştiler ve Ergenekon diyemez oldular, hayır şimdi biz iddia ediyoruz, bir Ergenekon var dün başka bugün başkalarının kullandığı, Hrant cinayetinde de onun parmağı var.

Allah bugünleri de gösterdi şükürler olsun. Ben ise o günlerde ekranda sakın Hrant'ı öldürenler size maaş verenler olmasın diye konuştum. Ancak Hrant'ın hatırasına bir şekilde ipotek koyanlar bizleri 'cani' yerine koymakta ve avuçlarının içinde yaşadıkları İslamcı liberal arkadaşlarını da ileri demokrasileri için övmekte pohpohlamakta tereddüt göstermediler, altlarına döşenen yastıklar divanlar koltuklar mı çok güzeldi?

Hepimiz patır patır içeri tıkılalım diye Hrant'ı öldüren şebekenin gölgeleriyle ideolojik dostluklarına toz kondurmadan masum insanları suçlayıp bugüne kadar güle oynaya geldiler.

Geçen zaman içinde ortalığa dökülen binlerce iftira yüzlerce insanı içeri tıktı, hatta bu iftiralardan bir kaçı bana kadar dahi geldi, üstümde öyle bir baskı kurdular ki mesela Ufuk Güldemir, Hrant'ın öldürüldüğü gün Hrant'ı Nihat Genç'in adamları öldürdü diyen bir yazı dahi kaleme aldı. Üstüne mesela Ece Temelkuran gibi geçmişte

beni çok iyi tanıyan şirin muhalif yazarlar Hrant'ın ölümüyle ilgili ismimi (o günlerin rüzgarına kapılıp Genç'in adamları diye ara başlıklar atıp) ima eden yazılar dahi yazdılar. Sessizliğe çekilip bugünleri bekledim, bir gün hesaplaşırız diye.

O hesabı bu birkaç satırla burada kesmek istiyorum, açın o günkü yazılarınızı bir daha okuyun, Hrant cinayetini kimlerin üstüne yıkmaya çalıştınız kimleri ima ettiniz kimleri suçladınız ve Hrant'ı öldüren şebekenin emellerine nasıl alet oldunuz, kudurduğunuz o günlere bir daha bakın.

Hrant'ın öldürüldüğü günün akşamı ekrandan çok duygusal bir konuşma yapmıştım, bir de birkaç gün sonra bu cinayeti Türkiye'yi işgal planı başlatanlar işledi dediğim ikinci konuşma, iki, ve o günden sonra bugüne değin Hrant'la ilgili ailesi rahatsız olmasın diye asla tek cümle etmedim, suskunluğumu şimdi burada bozuyorum.

Hrant benim de arkadaşımdı, onunla İstanbul'un Tahran'ın Şam'ın Kahire'nin Erivan'ın caddelerinde defalarca sabahlara kadar, o, dağılmış nar tanelerini toplarken bugün orta boy bir kitap olacak kadar hatıralar saklıyorum, hatırasına saygıdan çok, hatıralarını bloke edenleri maaşlayan gazetelerden-gazetecilerden iğrendiğim için, bugüne kadar tek kelam etmedim.

Ve Hrant'ın onurunu koruma tekeline alan bu güya arkadaşları Hrant cinayeti sonrası suçladıkları itham ettikleri yurtseverlerden özür dilemedikçe, bu dava mahkemede biter, burada bitmeyecek.

Başta Nedim Şener'e ve sonra Hrant'ın avukatlarına çok şey borçluyuz. Ve ayrıca Türkiye'ye 'kumpas' kuran çetelere karşı gazetecilikle bağımsızlık yazarlıkla direndikleri için bugün içerde olan ve bizlerin sesimizi yükseltmelerine yardımcı olan bütün arkadaşlarıma şükran borçluyum. Evet içerdesiniz ama karanlığı kumpasları yıkıp parçalayan sizlersiniz.

Belgesellerde izlemişsinizdir nehrin tersine yukarısına giden balıkların yolunu kesen ayılar, balıkları pençeleriyle avlayıp afiyetle yiyor. Ancak belgeseli sabırla sonuna kadar takip ederseniz, soylarını sürdürecek kadar birçok balığın ayıların pençelerinden kur-

tulup nehrin kaynağına ulaştığına şahit olursunuz, tıpkı bugün gibi.

Hrant davasının nihayet yırtılıp kumpasın gözükmeye başladığı bugünleri görmek, bizler için iki cihana değer, artık ölmüşüz içeri tıkılmışız, umurumda değil.

Doğru fikir önce samimi dava adamlarını arar sonra sabır ister, ey hayat SEN NELERE KADİRSİN, ey güzel Allahım dünya gözümüzle bize bugünleri gösterdin, sana şükürler olsun..

Şimdi sabırla Ali Bayramoğlu'nun Etyen'in Oral Çalışlar'ın dönüp o günlerde kimleri ima etmiş kimleri suçlamışlar diye dönüp bakmalarını hatırlatmak, boynumuzun namusumuzun borcudur.

Bakalım en yakın arkadaşları Hrant'ın katillerini gerçekten bulmak mı istiyorlar, yoksa, aldıkları maaş uğruna, en yakın arkadaşlarının ölümünü nefret ettikleri bir ideolojinin üstüne yıkmak için kurban verip, karmaşık hukuki süreçleri de bir fırsat bilip, dolambaçlarında kaybettirip unutturmak mı istiyorlar.

Çok acılar çekmiş sevgili eşi Rakel'e de saygıyla bir nazirede bulunmak istiyorum, Rakel hanım, bir bebekten katil yapanları, biraz da liberallerle Amerikan ajanlarının toplantılarındaki tertiplerde gelin birlikte arayalım.

CEMAATİN EŞEKLEŞTİRDİĞİ YAZARLARDAN DEĞİLİZ

2) Yazar Nagehan Alçı'ya Atatürk'e diktatör suçlaması üzerine geçtiğimiz aylarda mizahi bir cümleyle karşılık verdim, elime sağlık iyi ki verdim, yandaş medya, vay Nihat Genç bayan yazarın iffetiyle oynadı diye manşetler attı.

Kaç gündür ODA TV sütunlarında gazetecilerin savunma metinlerini okuyorsunuz. Türk basınının iftihar sayfaları. Ağlayarak gururlanarak okuduk. Bilmem Nagehan hanım da okudular mı? Arkadaşlarımız içeri alındığı günden beri başta karanlık oda, sonra 'neler var neler, daha kimler alınacak', sonra orada müstear isimle yazanlar var hepsi birer birer çıkacak yeni dalgalar gelecek diye

tehditle iftirayla kaç tane konuşma kaç tane yazı yazdılar. Özellikle Sait Çakır'ın savunmasını izlediniz Nagehan Alçı hanımefendi, iffetli insanlar, ya iddialarını ispat eder ya da bir cevap verir. Değil gazetecilik insan olmanın namusu bunu gerektirir. İffet diye bir şey varsa savunmalar ortada, buyurun iddialarınızı tekrar edip ispatlayın.

Arkadaşlarımız bir yıldır içerde ve savunmaları işte ortada, şimdi söylüyorum namus ve iffet sahibi insanlar 'karanlık oda' iftiralarına 'müstear gizli isimler yazıyor' iddialarına bir küçük cevap vermek zorundalar. Mahkeme orada değil, mahkeme 'beyaz kağıt üzerinde' burada. Sizin de kaleminiz bembeyaz kağıtlara inanıyorsa elinizde kalem de var, bir yıl tam bir yıl bedavadan salladınız üfürdünüz.

Bedavadan konuşulan Turkcell hattı gibi 'savcıların hatlarından' konuşanları ifşa etmek rezil rüsvay etmek boynumuzun borcu olsun.

Tertemiz insanlar hapishanelerde çürürken bir de üstüne vahşi karanlık iftiralar atıp sonra da kahkahalarla eğlenenler! Aylarca usanmadan attığınız iftiraları, ömrümüz oldukça hergün bu sütunlarda kelimelerle haşlayıp haşlayıp kaynatıp başınızdan aşağı dökeceğiz, öyle vur kaç, tutun yakalayın, alın içeri, yok, burası dingonun ahırı değil ve biz de cemaatin eşekleştirdiği yazarlardan hiç değiliz.

3) Ordu, çoktan cemaatin 'baltalık ormanına' dönüştü. Bilindiği gibi baltalık orman, ısınmak, yerleşmek ya da tarım yapmak için kesilir. Ve baltalık ormanın ürün randımanı ilk beş-on yıl yüksektir, bire on verim alırsınız ama sonra toprak bir daha iflah olmaz.

Baltayla ormanı açanlar şimdilik sefa günlerini yaşıyor ürün üstüne ürün, cahil kitleye güç gösterisi, Avrupa'ya sivil demokrasi gösterisi, medyaya vesayeti bitiriyoruz dalgası ve Amerika'ya 'mal senin' istediğin gibi kullanabilirsin kıyağı.

Hatta AKP iktidarı ve cemaat o denli ürün fazlası demokratik zafer kazandı ki elindeki rekolte fazlasını depolar almıyor nereye harcayacağını da bilmiyor, mesela sırf Uludere'yi örtmek için bir genelkurmay başkanını feda edebiliyor. Yetmedi bu ürün fazlasını zamanı geliyor nutuklarla Orta-Doğu'ya ithal ediyorsun, zamanı

geliyor uzun kış gecelerinde meclis kürsüsü tartışmalarında kırıp kırıp yakıp ısınıyorsun...

Ve eskiden Özal'ın şortla askeri teftişini dahi idareli kullanıp uzata uzata yiyip bitiremezlerdi, şimdi elde o kadar çok ürün fazlası var ki, yüzlerce yandaş yazar bu ürün fazlasını her gün köşelerinde bol keseden 'çar-çur' edip yine de bitiremeyince, artık spor programlarında dahi ürün fazlasını kırıp yarıp yakmaya başladılar.

Yakında daha on yıl önce kurulmuş Rus Pazarları'nda satılan Rus general paltoları gibi 'Ordu pazarları' kurulup kaşık, tencere, levazım, jeep, Bülent Arınç'ın 'bunlar mı savaşacak.' nutuklarıyla doldurulmuş kasetleri, Milli Güvenlik Kurulu oturma düzeninin krokileri posterleştirilip satılmaya başlarlarsa şaşırmayalım.

ÇİN HÂLÂ YIKILMADI, MISIR KAYBOLDU GİTTİ

4) Gençler dünyayı öğrenmek istiyorlarsa ilk yapacakları şey, büyük medeniyetlerin tarih sahnesine hangi imkanlarla çıkıp ve sonra neden yok olduklarını sosyolojik ve siyasal ama özelikle Marksist bir bakışla öğrenmek.

Bakın Çin hala yıkılmadı. Ama tarihin en büyüleyici zenginliklerini üreten Mısır ve İnka medeniyetleri kayboldu gitti. Çin'in yıkılmayışının sebebi 'sömürgeciliğe' geçit vermeyişi ve hangi şekilde olursa olsun 'tarımını' onbinlerce yıldan beri yorulmadan sürdürmeyi başarmasıdır.

Pirinç tarlalarında insanlar yılın her günü çalışır ve tarihin ilk günlerinden beri su kanalları çamuru hergün yeniden insan eliyle düzenlenir. Baksanıza şu dünyanın haline ithali daha ucuz diye Vietnam dahi 'pirinç ithaline' başlamış.

On yıl önce ekrandan ülkemiz bağımsızlığını ayakta tutmak istiyorsa pastoral çobanlık yapacak onbin yirmi bin çobana ihtiyacımız var dediğimde bir çok insan götüyle güldü. Ve şimdi doğu vilayetlerinde görüyoruz 'Gürcü çobanlar ithal edildiğini'. Yani ekonomimiz hala yerlilere boncuk verip karşılığında topraklarını alan beyaz adam günlerinden bugüne zırnık değişmedi. Geçen

yüzyıllık zaman içinde sadece bankalar gelişti ve boncuk yerini 'krediye' bıraktı. Araba al kredi, ev al kredi, peki karşılığında neyi ipotek ediyorsun? Türkiye uçsuz bucaksız arazi genişliğine sahip, her gün satsam desen Hollanda kadar yeri otuz sene de tüketirsin.

Tarım köylü ailelerin elinden şehirli büyük şirketlerin eline geçince kalkınıyoruz sanıp köylüyü de yeşil kartla avutanlar, bugün tam anlamıyla sömürgeci tarımın tuzağına düştüler, ne akıl almaz günler yaşıyoruz, köylünün sütü sudan ucuz, et ise hiç yok.

5) Yeryüzü kültürü içinde 'tarım' yapmayı ilk becceren 'karıncalar', toprak altında 'küçük mantarlar' üretiyorlardı ve mantarların nemini ayarlıyor, dışarıdan çer çöp çalı taşıyıp onları besliyorlardı. İnsanlığın 'tarıma' başlaması teknik dediğimiz, alet yapma becerisiyle başladı. Bugün 'avadanlık' dediğimiz şey alet kutusu ya da aletler demek, bu topraklar onbinlerce yıl hafif karasaban tarımını en ilkel aletlerle geçtiğimiz yüzyıla kadar sürdürdü.

1950'li yıllardan sonra tüm dünyada büyük bir tarım devrimi başladı, yeni bir çağ açan avadanlık artık bir karasaban bir orak bir çift öküz değil, el aletleri atıldı ve seri tarım yapan makinelere şahit olduk. Traktör ve biçer döverlerle çok daha az insan çok daha büyük arazilerde yüksek rekoltede tarım yapacaktı.

Ey genç adam, şimdi kendine önce şu soruyu sor, avadanlık bu denli makineleştiği halde neden 1950'li yıllarda olduğu gibi kendi karnını doyuramayan ve sürekli ithal eden tarım politikalarına boğulmuş durumdasınız.

Çünkü, avadanlık yani alet kutusu sadece tarım makineleriyle zenginleşmedi, medya da liberal yazarlar da 'avadanlık kutusunda' yerlerini aldılar ve siyasi hükümetlere biçerdöverler gibi hizmet ettiler.

Sömürge tarımı insansız tarlalar demek sömürge tarımı köyleri boşalmış boş arsalar demek.

Sömürge tarımı sadece traktörler biçer döverler getirmedi, medyadaki 'avadanlık kutusu'nu da onlar getirdi, yazarlarınız onlarca yıldır sömürgecilerin 'avandanlık'ı gibi çalıştı ve başardılar.

İşte gözünüzün önünde gitti bağımsız cumhuriyet, geldi, aydınlarını yazarlarını hatta askerlerini hapse atıp tutuklayan cici SÖMÜRGE CUMHURİYETİ...

HERKESE BİREYSEL SORUMLULUK DÜŞÜYOR

6) Kardeşlerim, yazmanın çizmenin anlamını yitirdiği bir yere doğru sürükleniyor ülkemiz. Bugünlerde hepimiz siyasal ve sosyal duruşumuzu bir daha gözden geçirmeliyiz. Seçimden seçime oy ver sonra ortadan kaybol, günleri çok geride kaldı. Şimdilik bu hukuk kavgasını gazeteciler ve avukatlar sonuna kadar veriyor, verecek. Ancak herkes artık bireysel sorumluluklarını düşünmek zorunda.

Hemen her hafta sevdiğiniz parti ya da kendinize yakın hissettiğiniz dernek ve sivil kurumlara mutlaka uğramalısınız. Parti ve derneklerde beşer onar arkadaşlıklar inşa etmeli, ülkemizin siyasi durumunu, bizlere bugünlerde hangi görevler düşüyor diye uzun uzun konuşmalısınız. Siyasi partilerin ve derneklerin en ücra kasabalara ülkenin kılcal damarlarına kadar güçlenmesi için ayakta, uyanık ve sorumlu olmalıyız.

Kardeşlerim, bizlere mucize piramitleri inşa edenlerin köleler olduğunu söylediler, bu düşünce yanlıştır, köleleri onlarca yıl üstelik hiyerarşik düzen içinde çalıştırmak imkansızdır. Doğrusu şudur, dünyanın bu en büyük nehri etrafında milyonlarca köylü, her gün ama hergün tarlasının başındaydı, çünkü çekilen suları havuzlarında tutmak olağanüstü bir hiyerarşik organize bir çalışma gerektiriyordu.

Anadolu'da 'imece' dediğimizden daha büyük bir organize yapı düşünün. Ve hiyerarşik disiplin içinde çalışmayı öğrenmiş Mısır köylüsü yılda iki ay gibi gönüllü piramitlerde çalışıyor ilk çağların ilkel imkanlarına rağmen nehrin çamurunda on milyonlarca insan karnını bereketle doyurmayı başarıyordu.

Şayet partilerin ve derneklerin her şubesi organize ve disiplinli bir şekilde insanları bir arada tutamaz ise, bunun anlamı, partiler ve dernekler asla 'siyaset yapamaz' demektir.

Okulunuzda sokağınızda işyerinizde köyünüzde üç kişi beş kişi mutlaka hiç değilse haftada bir gün kendi aranızda ülkenizin hukuku, siyaseti, tarımı, ekonomisi vs. olup bitenler üzerine birbirinizin yüzüne bakarak birbirinizi tanıyarak bir araya gelebilmeliyiz.

Partiler ve dernekler 'insanlar' olmadan 'insanlar konuşmadan' 'insanlar bir araya gelmeden' asla varlıklarını sürdüremez.

Ve bu denli haksız hukuksuz tutuklamaların bir sebebi de Ergenekon süreciyle başlayan davaların hemen hepsinde ceza verecek yargılayacak belge bulamadılar, bu itibarla, muhalifleri kışkırtıp suç'a sürükleme amacı taşıyor olabilirler, bu yüzden çok dikkatli olacağız.

Şahsi görüşüme göre Amerikan ajanları bir şeyi yanlış hesapladı, o da, onlar şimdiye kadar bu ağır hukuksuzluklar karşısında muhaliflerin çoktan saldırganlaşıp suça bulaşabileceklerini düşünüyorlardı, oysa, muhalif güçler bugüne kadar hukuk düzeni ve sürecinden milim sapmadı.

Yani Amerikan ajanları da şunu artık öğrensin, hukuk sürecine saygımız ülkemizin işgaline sessiz kalacağız anlamını asla taşımıyor, hep birlikte göreceğiz.

Hesaplayamadıkları diğer şey ise, birkaç bin insanı tutuklayarak belki varlığı on-on beş kişiden ibaret bir örgütü bir marjinal yapıyı kökünden kazıyabilirsiniz, ancak, karşımızda muhalefete oy veren on milyonlarca insan var. Milyonlarca insanı 'tutuklayarak' durduramaz bitiremezsiniz.

Milyonlarca muhalif insana karşı yapabileceğiniz tek şey, yazıyla tartışmayla fikirle ikna etmektir, Amerikan ajanları Filipinler'den Latin Amerika'ya kadar yüzyıldır yaptığı gibi yine işin kolayını seçti. Beş on savcı beş on satılmış yazar beş on siyasetci beş on medya patronu bulmanın sevinciyle ülkelerine ve bağımsızlıklarına ölümüne düşkün milyonların elinden ülkelerini kopartıp alabileceklerini düşündüler. Irak'ı işgal edip kaçan, Afganistan'ı işgal edip şimdi Taliban'la bile anlaşma yollarını arayan, Suriye gibi

küçücük ülkeye dahi gücü yetmeyen Amerika'nın gerçek başarısı, içerden bolca işbirlikçi bulduğu Libya gibi Mısır gibi Türkiye gibi ülkeler. İşbirlikçiler, istihbarat, cemaat hangi güçlerle gelirse gelsinler örgütlenmiş bağımsız güçler karşısında hiç şansları yok, bizler zihnimizde Allah göstermesin her evden bir kurban verilecek günlerin muhakemesini çoktan tarttık yola çıktık bile, inşallah doğru olmaz süreç gösterecek.

BİR HİKÂYE...

7) Hadi bir de neşeli bir hikaye anlatayım, bir zaman okursunuz.

Ülkemizin en hazin macerası yetişmiş okumuş genç aydınların kafa karışıklığını artık bir hayat stili haline getirmeleridir. Dahası kafa rahatlığı için olmayacak uzun sıkıcı anlamı zor entelektüel bahanelere, hayatlarına kurtarıcı battaniye gibi sarılmaları.Bağımsızlık, üretmek, bölüşmek, çok sadece herkes tarafından anlaşılır soylu kavramlar, gelin görün ki aydınlar marifetiyle su kadar berrak bu kavramları dahi tanıyamaz olduk. Türkiye solunun dürüstlük adına girdiği saçma sapan ideolojik tünelde havasızlıktan kafa karışıklığından bitkisel hayata girişini utanarak ve kederle izledik.

Bu feci yok oluşu okuyucuya en iyi nasıl anlatırım diye yıllarca düşünür, ertelerim.

Şöyle küçük bir hikaye derdime derman olur sanırım.

Bir Anadolu kasabasında maceralı bir gecenin sabahına uyandığımda alçak tepeler ve uzun tarlalar içinde sırtında kazması yürüyen bir köylü gördüm. Hikayemin ana fikri burada, neden bu kadar basit değiliz, gökler açık, etraf yeşil, yamaçlar boz otlarla kaplı, her şey o kadar apaçık ve anlaşılır ki: üreteceğiz ve bölüşeceğiz. Adı kalsın Anadolu'nun bir küçük kasabası, ki mazisi sol kültür ve aydınlarının bolluğuyla ünlü, son on yılda büyük bir değişime girdi ve malum AKP'nin doğal saltanat bahçeleri haline dönüştü.

Arabamız beş on dakikalığına mola verdi, çay sigara içip yolumuza devam edeceğiz. Derken

Ankara'dan çok tanıdık arkadaşların da burada olduğunu duyunca ulaşmak için sağı solu arayıp akşamı ettik. Arkadaşlara sürpriz yapıp hiç değilse akşam muhabbeti için bir-iki saatliğine eğleniriz, telefonlarda onlarca yıldır geliriz uğrarız diye verdiğimiz sözlerin hatırına.

Tam o sırada kasabada yazar Nihat Genç'in bulunduğu haberi yayıldı. Sonradan orta büyüklükte bir alışveriş merkezinde tezgahtar olarak çalıştığını öğrendiğim (ki hikayemde portresi tam çizilmemiş gerçek kahramanıdır) bir delikanlı yanıma geldi, sizinle görüşmek istiyor deyip telefondaki kişiyi işaret edip telefonu uzattı.

Yağlı ballı can sarması neşeli curcunalı bir ses, davet için kuzu tandırlardan girdi özenle sakladığı cins şaraplardan çıktı, bu gece misafirimsiniz, bir yere kaçamazsınız, sizi hemen aldırıyorum, bu akşam beraberiz kaçmak yok, diye, ısrar etmeye başladı.

Nezaketle teklifi işimiz acele deyip geri çevirdim.

Kasabayı da alelacele karakalem iki çizikle resmedeyim, sağlı sollu dümdüz tarlalar ve tek tük köy evleri ortasında biçimsizce ve çoğu inşaat halinde iç içe geçmiş elliye yakın dükkan ve binaların olduğu bir yer.

Telefonu kapattığımda telefon davetine şahit olan arkadaşlar, haa o mu, bizim çok sevdiğimiz dünya iyisi ağabeyimizdir, çok kültürlü çok baba bir adamdır, kasabada herkes onun bir hayrını görmüştür, şöyle can bir insan, böyle dünya tatlısı. derken, tezgahtar çocuk (aslında isim bulamadım başka bir şey) yeniden telefonu uzattı, telefondaki ses, emrivaki 'ayrılmayın yarım saate ordayım' dedi.

Yapacak bir şey kalmadı, etraftakilerin 'baba' dediği adam yarım saate kapıda olacağını söylüyordu ve şimdiden bizi kıskıvrak yakalayıp kafesine tıkmıştı bile.

Yola çıkmayı bir daha erteledik, ne yapalım, sabaha yollanırız, yol arkadaşlarımızdan biri de yakın köylerde bir yakınına uğrayacakmış zaten, neyse, 'baba'nın arabaya bindik.

Baba, benim boylarda ve yaşta, kır saçlı, bu ücra kasabada (insanı niyeyse şaşırtıyor) şu bol cepli savaş muhabiri yeleklerinden

giymiş. Baba, eski sol hareketlerde bulunmuş bilmediği tanımadığı takip etmediği yok, ne hatıra bitiyor ne çarpıcı eğlenceli geyik çevirmesi, sert üslubu, öfkeli sözleri, kara mizahı, baba bana çok benziyor kimseyi Allah'ını affetmiyor. Ağzından çıkan cümleler hızlı, kabına sığmıyor salyalı tükürüklerle savruluyor heyecanı.

İnsan kendini başka kılıkta görünce içindeki şiir yüksek tepesinden konuşmaya başlıyor. Baba durmaksızın konuşuyor ben içimdeki cümleleri tekrar tekrar temize çekiyorum. İçimdeki koşan çocuğa yetişemedim. Yemek yerken yetişemedim. Konuşurken yetişemedim. Yazarken yetişemedim. Sevişirken yetişemedim. Okurken yetişemedim. Korkuyorum içimdeki çocuk bir an dursa bir daha gelmeyecek en yakınım hayaller. Onsuz çuval gibi boşalacağım. İçimdeki çocuğun ardından gözlerimi ayırmadan koşuyorum peşinden... sonra g.t cebinden buruşuk bir makbuzun arkasına not alıyorum, şiirin ana duygusu bu, sonra toparlarsın.

Baba, Ermeni, Kürt, Kıbrıs'tan bahsediyor olmalı ama benim anladığım o da içindeki çocuğun peşini bırakmamak için henüz bir dakika önce tanıdığı insanın yanında ağza alınmaz ama içinde çok ezilmiş çok dövülmüş küfürler savuruyor.

Yurdun ücra bir kasabasında, bu denli bizden, bu denli yüksek kalitede muhabbet bulmanın sevinciyle yola geç kalışımızı çoktan teselli edip sindirdim bile.

İlk gençlik muhabbetlerinden bugüne nerde 'muhabbet' acayip tatlanıp 'mavraya' dönüşse 'lahmacunu eksik' deriz, yani, muhabbet geyik dört dörtlük, tek eksik lahmacun, anlamında bir deyim.

Baba'ya gecenin bir vakti şu anda burada çok ama çok mutlu olduğumu kendi dilimle anlatmak için 'lahmacun'u eksik' dedim. Baba seri konuşarak hafızasını telaşla boşaltmanın derdinde olmalı esprimi anlamadı.

Şimdi (adamı demeyeyim yine) 'çalışanı' olduğunu anladığım tezgahtar çocuğa, on km. ötede bir dağ lokantası tarif ederek, bir saate lahmacunlar hazır olur, dedi. Öyle mutlu oldum ki göt cebimden buruşuk başka bir makbuz çıkartıp pencereden karşı dağlara

bakıp iki kelime not ettim: 'şimdi seni yıkayan yağmurların bir damlası da ben olsam.'

'Baba' mevzuyu çakızladı, ne yazıyorsun arada bir öyle, dedi. Ne bileyim akşamın bir vakti dağlara tarlalara yağmur yağıyor karayollarının ışıkları sarı otlara vuruyor, insan arabadan inip otlarını öpmek istiyor, pastoral bir duygu değil benimkisi, dudaklarım da ömrü oldukça hatırlasın iftihar etsin bu karanlıkta sapsarı otları bir kaçak gibi gizlice öpüşüyle.

Baba: 'daha dur gece başlamadı' dedi ve sanki karşıdan gelen bir arabaya bodoslama çarpıyormuş gibi frene bastı...

İlk iki katı dükkan dört katlı sıvasız bir apartmanın önüne geldik. Apartmanın ilk katının sahibi başka, kendi daireleri üçüncü ve terasın olduğu dördüncü kat, mahkemelik olmuşlar, sonra binaya ilave giriş çıkışlar yaptırtmış baba.

Arabadan indiğimiz yeri de bir satır tasvir edeyim, sabah kalktığında şahit oldum, göz alabildiğince her yanınız upuzun tarlalılık, uzakta dere kenarında kümelenmiş ağaçlıklar ve ilk okul ünite kitaplarındaki gibi basit bir desen güzelliğinde bir köy manzarası, köyde bir iki ailenin yaşadığına dair canlı kanıt birkaç evden yükselen masmavi odun dumanı.

Daha üç-beş dakika geçmedi 'baba'nın Mahir Çayanlar'dan 68'ten CHP'nin en ücra teşkilatlarına kadar bilmediği tanımadığı bok yok, yatmış çıkmış bir yığın hatıra, bir çoğu da ortak arkadaşımız çıktı.

Saat gecenin onikisine gelmişti. Arkada bıraktığım arkadaşlara haber için telefona sarıldım, bir tuhaflıkla karşılaştım 'telefon çekmiyor', baba: 'burada çekmez' deyince içime hafiften bir telaş girmedi değil.

Peşinden 'rakı mı' votka-tonik mi deyince, paniğim iyice büyüdü. İlk gençlik yıllarından beri votka-tonik içen arkadaşlar erkek argosu içinde sırf eğlence olsun diye gizli eşcinsel dedikodusuna kurban giderlerdi. Bu argo tabirleri sevmezdim ama votka-cin içen çok arkadaşın üstten kot gömlek ya da kot mont alttan ütülü

pantolon giymesine şahit olmuş, dedikodular karşısında susmak zorunda kalmışımdır. Rakı'dan sapanları cezalandıran gençlik hurafeleri bunlar, ancak, erkek adamın ne içtiği nasıl giydiği karmaşık zihin haritasını gösterir ve gece yarısından sonra arkadaşlık yapıyorsanız her söz giysisindeki her parça aşırı yaşamsal kritik hale gelir.

Anlattığım hikaye uzun zaman önce değil geçen sene başıma geldi, hayatımda o ana değin görmediğim korkuyla dolu karmakarışık duyguların içine sürüklendim, çünkü beni paniğe sürükleyen bir yığın alamet yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bir tanesine arabada şahit oldum, kendince bestelediği bir müzik parçasını kasete alıp dinletti, Ahmet Kaya özentisi mi desem komik mi gerçek mi anlayamadım, sözleri şöyle: 'Dışarda köpekler havlıyor biz merdiven altında sevişiyorduk.'

Üstelik daha apartmanın demir kapısı önündeyiz, bir yandan da habire ballandıra ballandıra, terasa çıkacağız manzarası çok güzeldir bayılırsın, orada ne besteler yaptım, diye konuşuyor. Murat 121 günlerinden kalma hayaller, hayalleri iç yünü patlayıp pörtlemiş oyuncaklar gibi, oyuncakları ağız dayanarak içilen muslukların emilmekten altın sarısına dönüşmüş bakırı gibi. Ve dudaklarında kimin bestelediğini bilmediğim bir özgün müzik teşebbüsü: 'Şahlanırdı gözleeeeriiii, tökezlerdiiii sevdaaaaaaaaamm...'

Bir deste anahtarlık çıkarttı, hafif alkollü olmalı, uygun anahtarı bulamadı, yoruldu pohladı küfretti, moralimi yüksek tutmayı da ihmal etmiyor: 'Yo yo anahtar burada, bu anahtarların biri ama hangisi.'.

Gözünü kestirdiği anahtarlarla rastgele kapıyı açamayınca tekrar başka anahtar deniyor, aynı anahtarı bilmeden defalarca boşuna denemiş oluyordu. Ikınacak alnından ter dökecek kadar anahtar deliğiyle boğuştuktan sonra 'bu böyle olmayacak' deyip anahtarları sıraya sokup hepsini düzen içinde sokup açmaya çalıştı. Bu çaresiz onbeş-yirmi dakikalık boşlukta, upuzun karayolunun tarlalara doğru uzayan soğuk ışıklarına dalıp 'hah buldum' müjdesini vermesini, yazık, mahvoldu güzelim yolculuğumuz. hayıflanmasıyla bekledim.

Film başlamadan, yani içeri girmeden apartmanın krokisini ama önce koridoru da anlatmalıyım, uzun kenarları çok büyük bir dikdörtgen gibi düşünün, yandan binaya eklemlenmiş çok incecik bir koridora girdik, yan tarafı yüzü sokağa dönük dükkan.

Koridorda iki kişi yan yana gidilmiyor, bir ışık ta yok, baba önde ben arkada karda yürür gibi ayaklarımız paletli gibi penguen adımlarla koridorun taa karşısındaki asansöre kadar yürüdük.

Herkes kullanmasın ya da ben yokken birileri çıkmasın diye sadece asansörün bağlı olduğu sigorta kutusunu açtı, şalteri indirir gibi bir hareketle ışıklar geldi asansör lambası yandı.

Asansör hayatım boyunca gördüğüm en dar asansör, sadece bir kişi binebiliyor, bu da uzun hikaye, dükkan sahibi yer vermediği için ve bu koridor girişi de sonradan ekleme olduğu için 'baba' çok uğraşıp dar belediye imkanlarıyla inadla icadla(!) bulmuş.

'Önce sen çık' dedi, 'bilmediğim yere nasıl çıkayım', korkumu güçlükle gizleyerek 'sen biliyorsun önce sen çık' dedim, önce baba çıktı, ama yüzüme doğru hafifce eğlenircesine 'yahu şu şehirli enteller ne kadar korkak oluyor' demeyi de ihmal etmedi, kudurdum ama gizledim, neyse dağlara gel dağlara türküsü patlamadığına sevinmeliyim.

Demirin betona sürünmesi gibi asansörden gelen sesler, sürtünme değil asansörün demir kabininin betonu kazıma seslerini felaketi önceden kestiren deprembilimciler gibi ince ince dinleyip korkuma takımdan ayrı düz koşular yaptırmaya başladım bile.

Sorun yok, baba yukarı çıktı, koridorda tek başına kalınca, koridordan dışarı sokağa tarlalara doğru bir bakış fırlattım, şimdi gerisin geri şu karanlık tarlaların içine doğru koşup kaybolsam dahi dedim içimden, sonra ben bindim. Asansörün yukarı çıkışında ilk hamlesi sanki darasını alır gibi eliyle tartan terazi esnafı gibi önce bir hoplattı, ne oluyor demeden ikinci kez asansör kabini yanlamasına duvarlara çarptı, çizgi filmlerindeki gibi kalbim holizonik bir yay gibi kutusundan çıktı geri döndü. O boşlukta ilk hamlem o ona kadar varlığını hiç hissetmediğim gözlüklerime yapışmak oldu,

ben neler olduğunu hissediyordum ama gözlüklerim hiçbir şeyin farkında değildi, nedense insan yine de ilk kurtarılacak eşya gibi önce gözlüklerini korumaya alıyor.

Ey okuyucu buraya kadar anladınız ise sizin için de sorun yok, birinci kata kadar çıktık.

Birinci kat karanlık ve kullanılmayan malzemelerin darmadağınık atıldığı çöplük deposu gibi bir yer. Işıklar yanmıyor. Baba, burada bir fener olacaktı diye bir beş-on dakika körebe sağı solu yokladı, bulamadı, 'önemli değil sakın düşme arkamdan bana tutun takip et' dedi.

Yahu, dedim, benim bildiğim asansörler birinci kat sonra ikinci kat 3, 4, 5 diye çıkar, bu nasıl cins bir asansör?

Asansör sadece tek kat çıkarıyor, sonra ikinci bir asansör ta koridorun karşı kıyısında ikinci kat'a çıkarıyor, şimdi sağ salim oraya varmaya çalışıyoruz, ey okuyucu burayı da anladınız değil mi, hiç korkmuyormuşum sadece laflıyoruz gibi çaktırmadan konuşarak babayı sorguluyorum, çünkü üçüncü dördüncü katta durumlar nedir hala muamma.

Bir elim baba'nın sırtında çelik kadar sert çadır kumaşından muhabir yeleğinde, sağda soldaki inşaat işi içi sürpriz demir parçalarıyla dolu çuvallara çarpıp, düşe kalka altınokta körler derneği toplantıya gidiyoruz.

Ne zaman ayağımı çarpıp off puff yere düşer gibi olsam hafif serzenişle: 'yahu hocam buranın merdiveni yok mu güzel güzel çıkardık' diye artık misafir adabını çoktan aşan ne bu lan ayarında cümleler kurmaya başlıyorum, baba çok sakin, 'merdiven lafını' hiç sevmemiş olmalı, geçiştirmek için 'yukarısı terasın manzarası çok güzel, bir çıkalım görürsün' diye karşılık veriyor.

Üçüncü kat'a çıkmak için bu sefer aman bir laf işitmeyeyim diye önce ben binip çıktım. Asansör zınk diye durdu, ne göreyim, kapı açılmıyor, panik içinde bağırmaya başladım, aşağıdan korkumu anlamış olmalı, 'arkana dön, asansörün arkası açılıyor', evet kapısı tersmiş, soğuk terlerle ohh deyip çıkıverdim.

Daha üçüncü kattayız, dördüncü son kata nasıl çıkacağız henüz bilmiyorum. Buraya kadar iki farklı asansörle çıkmayı başardık. Artık bir daha eski halime yani bu kasabaya geldiğim o masum pastoral yolculuk haline dönemeyeceğim, üstüne artık yolu da bilen sadece baba, artık ne derse nasıl uygun görürse mecburuz ona, ideolojiler gibi önce bir hayalle girersin sonraki katta tıkanır kilitlenir kalırsın ağır ağbiler birkaç makale yazıp yolu sana gösterir.

Baba da laf yememek için olacak apartman içinde boşlukta kattan katta bağrışarak konuşuyoruz, baba: 'yahu ne yapalım buraları terk etmeyelim, oturmuş bu toprağı bekliyoruz işte.' diye avaz avaz bağırıyor, kesmiyor olmalı, yeni iddialara ihtiyaç duyuyor: 'bu kasabada başka asansörlü ev yok, asansörü ilk ben getirdim...'

Yanlış çapraşık yere giden asansör değil, asansörün verdiği imkanları bu denli tersine hatta acıya kedere trajediye hatta utanç dolu suçluluğa dönüştüren bir zihniyetin hikayesini işte bu karanlık boşlukta yazmaya başladım. Sol ideolojiler içinde dürüstlük adına sıkışıp kalmış ve durmaksızın her duruma bin ayrı açıklama metinleriyle akıllarını tıpkı bu asansörler gibi hareket ettiren arkadaşlarımı anlatmak için.

Bu tuhaf karmaşık yol zihnime muhteşem bir katkıda bulundu, insan bu kadar sahiplenmemeli fikir kahramanlığını. Teknolojik ya da çağdaş imkanları dahi kendi aleyhine tuzağa dönüştüren kaç yüz arkadaşımın hayat hikayesine ne çok şahit oldum.

Asansörden 'akrobatik' beceriler isteyen okumuş solcu kardeşlerim, kör karanlıkta tutunmak için bizlere basit bir tırabzanı dahi çok gördüler. Üstelik bir küçük dernek gibi bu küçük kasabada mütevazi bütçesini bu gülünç sadece bir kişilik asansöre harcayacak kadar kim bozdu akıllarımızı. Daha dördüncü kata çıkmadık. Sonunda sağ salim baba da da üçüncü kat'a çıktı. Aceleyle bu iş hemen bitsin bu karanlık dehlizden kurtulalım diye labirentini öğrenmiş fare gibi koridorun karşısına yürümek için hamle yaptım.

Ne göreyim, asansör buraya kadar, bundan sonrası elle çalışıyormuş, yani yukardan birinin çekmesi lazımmış. Telefona sarıldı, on

km. ötede lahmacuna gönderdiği adamını aradı: 'geldin mi oğlum, nerdesin oğlum'...

Doğal olarak herhalde bir merdiven artık vardır diye düşünüp 'biz çıkalım çocuk nasılsa gelir' dedim, baba, gayet sakin teorik açıklamasını ezber cümleleri soluksuz söyleyerek yapıverdi: 'yan apartmanın terasına çıkıp bizim terasa asma merdiven gibi kurulmuş kalasın üstünden bizim terasa geçecek ve oradan bizim asansörün zincirlerini elle yukarı çekecek...'

İki apartman arası tutturulmuş keresteleri düşününce aklım çıktı, beynime katran zift yapışmış gibi petrol denizinde boğulmuş leylekler gibi korkunç duygular içinde donakaldım.

Canımın sıkıldığını anladı, ben bu denli bozuk asansör için değil bu kadar bozukluğu hazırlayan insanlarla hiçbir çıkış yolumuz olmadığını düşünen hesaplaşmalara çoktan girdim.

Baba çok ta oralı değil ballandıra ballandıra mezeleri sayıyor: 'şu işe bak bir misafir gelecek biliyormuşum gibi taa sabahtan çiğ köfte getirttim, vay be sana kısmetmiş...', belki de baba haklı, neşe dediğin genişlik böyle en zor anlarda gerekli insana.

O karanlıkta asansör önünde yarım saat bekleştik, gece biri geçiyor.

Tam o sırada aramızdaki muhabbetten de kısacık bahsedeyim, ben bu çocuk dört kat yukardan, karanlıkta, o kalasın üstünde bu tarafa geçerken, bir de elinde lahmacunlar, acaba lahmacun paketiyle mi geçecek, yoksa lahmacunu bırakıp, bizi çıkartacak, sonra dönüp lahmacunları ikinci seferde mi geçirecek, diye soruyorum.

Baba, adamı için, cesur çocuktur korkma, dedi, bizim çocuklar hep bu kasaba karanlığında büyüdü onların gözleri karanlıkta açılır, onların yüz tane gözü vardır, ve şu tasvire bakar mısınız, çağıldaya çağıldaya akan derenin köpükleri kadar çok gözleri vardır onların.

Bu güzel çok düşünülmüş hatta Nazım Hikmetvari cümleleri duyunca hazineler bulmuş gibi sevindim, korkaklığım ürkekliğim çekingenliğim her sesten tırsan her şeyden şikayetçi olan havam dağıldı, bir de yüzümü yıkayabilsem tam kendime geleceğim, artık

kendimi milyonlarca gözü olan dereye bırakma saati geldi. Yine de içimden bir ses çocuğa akıl veriyor, hiç değilse bir elinde lahmacun olur öbür elini cambaz değneği gibi denge ayarında kullanır, ya da ne bileyim uzun bir sopa uzatır karşıki apartmanın duvarından kanca gibi alırız lahmacun paketini, ne dersin baba?

Baba, gülmekten yere yıkıldı, yahu ne manyak kafa taşıyorsun bırak yaa çocuk gelip çekecek bizi düşünme yaaa...

Devamla: 'bizim oğlan cin gibidir şimdi o lahmacunun yanına kebap da yaptırmıştır.' deyince, o karanlık içinde, google yeryüzü haritası içinde şu anda Anadolu'nun neresinde hangi konum hangi delik içinde olduğumu baş döndüren bir süratle bulmaya çalışıyorum.

Müjdeli haber asansörün tavanından geldi, bizi yukarı çekecek, baba hemen harekete geçti bir kişilik asansöre beni iterek soktu kendi de sıkışarak girdi: 'yahu bir saniye korkma be, biraz sıkışırsak iki kişi çıkarız' dedi.

'İyi de nasıl sıkışacağız', önde ben arkada baba, nasıl sıkışma, yatak odasının final sahnesi. İnsan ne kadar ayıp değil, utanmam dese de, bu temas denen şey insan onurunu paramparça ediyor, ben biraz zayıfça baba biraz genişçeydi yumru vermiş salatalık gibi kudretten tohumundan yapışık bir hale geldik.

Etin ete bu aşırı yapışıklığını kim seviyor acil durumlar için ne yapalım olur kardeşim demesin, şimşek hızıyla bir bahane buldum: 'Yahu bu çocuk bu kadar şeyi nasıl çeksin, tek tek çıkalım' dedim. Baba artık dayanamadı misafirliği bir cümleyle ortadan kaldırdı: 'yahu kardeşim sen de kendine sanat eseri muamelesi yapıyorsun, şunun şurası bir kat yukarı çıkacağız...'

Arkadaşlık misafirlik adabı nezaketini kaybediyor, sustum, zincir gıcırtısıyla milim milim yukarı çıkıyoruz. Hiç olmayacak bir şey oldu, vücut sıcaklığımızı etimizle hissettiğimiz bu sıkışıklık içinde baba birden osurdu demeyelim ayıp olur pırtlayıverdi.

Baba her kabahat sahibi insan gibi kabahati örten bir neşeli açıklama ihtiyacı hissetti: 'cemaatin polisleri şimdi bu osurukları da din-

liyor mudur?' dedi. Kokuyu duyacaklarını sanmam, asıl biz görüntüden korkalım, şimdi bu vaziyette bir fotoğraf yayınlansın en yakın arkadaşlarım bile savunamaz.

Çok neşeli bir kahkaha atarken baba yeniden İngilizce fartlayıverdi, asansörün içinde osuruğuna doğru tezahüratla bağırmaya başladı: 'Vur vur inlesin, cemaat dinlesin.'

Sonunda herkesin eşit olduğu terasa çıktık, sevgili okuyucu, Allah hepinize bu mutlu anları da gösterir inşallah. Duvara gömülü şöminevari bir mangal, upuzun tahta bir sedir, yerde şu saunalardaki gibi ızgara stili tahta döşeme. Bakkalların önünde dondurma çikolata koyulan üstten açılıp kapanan buzdolabı. Üç-dört beyaz plastik sandalye ve bir vidalanıp monte edilen türden bir demir masa, bir de şu inşaatlarda üst katlara malzeme taşımak için kullanılan kuyu çıkrığı gibi elle çekilen çıkrık var...

Meğerse baba burayı 'inziva' yeri gibi kullanırmış, kimse çıkmasın istermiş, kasabaya sevgiliye küstüğünde ve en çok beste yapmak için buradan aylarca çıkmazmış, alış veriş ihtiyacını da çıkrık'la giderirmiş...

Dünden değil geçen senelerden kalma yemek artıkları boş yağlı tabaklar yarısı yanmış odunlar, yere düşmüş kırık tabaklar.

Hızla bardaklar dolduruldu çiğ köfte paketi açıldı, ben kaçar gibi bir kurtuluş planı gibi uzun tahta sedire attım kendimi. Planım hazırdı, peşpeşe çiğ köfteleri löp löp ağzıma atıp hızla birkaç kadeh yuvarlayıp 'sızdım' numarasıyla sedirde uyuyakalmak.

Baba eline sazını aldı, Aşık Veysel'den girdi Mahzuni'den çıktı. 'Serkan oğlum ateşe bak' deyince tezgahtar çocuğun da nihayet adını öğrenmiş oldum...

Sedirde uyuyorum numarasıyla uzandım ama buradan nasıl çıkacağız paniği beynimde dört dönüyor. Hayal meyal sesler işitiyorum. Serkan: Baba daha hangi misafiri bekliyoruz ermişten şiş yapalım.

Baba: Biz çevreciyiz piçin oğlu, ermişe dokunma...

Bu anlaşılmaz acayip diyalog çok normalmiş gibi baba bir türkü

daha söyleyip mola verip domatesli mezelere uzanıp ağzına tıkıştırıyor, dolu ağzıyla: Serkan, bak oğlum ermiş uyuyor mu?

Haydaaa yine ermiş. Ne dönüyor lan burada kafayı yiyeceğim.

Serkan, şömineyi yelpazelemeyi bırakıp dondurma makinesinin başına gidiyor, dumanlar içinde bağırıyor: Ermiş inzivada baba. Ve sonra her şey çok normalmiş gibi yeniden mangalın başına dönüyor Serkan, oradan bağırıyor: Baba, ermişi odasına ne zaman taşıyacağız.

Baba: Yağmurlar bir başlasın bakalım, yahu nereye taşıyacaksın mına koduğum köylüleri her gün dinamit atıyor.

Bir kabus mu gerçek mi bir 'ermiştir' lafı gidiyor, hadi gel de uyu. Ermiş lafı geçtikçe gözlerim etraftaki eşyaları mikroskopik incelikte inceliyor, nedir bu Ermiş yahu, anlamak için her yeri her lafı dikkatlice tartmaktan göz kapaklarım kurbağa gibi perdeyi ne indirdi ne kapattı.

Beynim gözlerim zehir gibi ama bedenim etim sıcaklığını gücünü dermanını bitirdi, hayatın tam da bu anı işkenceden beter insan evladına.

İçimden kendimi sigaya çektim, yahu dedim bir gün olsun düşünme, bir gün de merak etme, ermişse ermiş, sana ne, duyma işitme dik dolu bir kadeh daha, vur kafanı yat. Ermiş mermiş belki hepsi düş hepsi kabus, zıbar yat, unutursun hepsini.

Tembihime rağmen yine de 'ermiş' lafı ne zaman geçse beynime kırbaç yemiş gibi irkilip doğruldum. Sonra ağzımın tavanına elle değil çekiçle dövülmüş gibi tutkallaşıp yapışan çiğ köfteden sıvayı dilimle yontup biberlerin acısını gıdım gıdım yuta yuta... sızıvermişim.

...

Öğleye doğru Serkan'ın çıkrık sesleriyle uyandım, kahvaltılık almış, iple yukarı çekiyor. Ayağa kalktığımda ne göreyim:

Burası gerçek bir cennet. Çok uzaklarda yamaçlara yapılmış TOKİ sitesi manzarayı bozsa da, Baba az bile övmüş, hayretler

içinde, ne bu yahu, biz bunca zaman yaşamamış görmemiş tatmamışız, geride bıraktığım hayat yalanmış.

Manzara karşısında kalbimin de gözleri kamaştı artık içimde ebediyen bir çatışma çıkma ihtimali hiç kalmadı. Mayıs ayında Orta-Anadolu'nun Kızılırmak kenarında bu yerler, nasıl ifade etsem. Tasavvuf insan egosunu kibrini yenmek için hücrelere tıkar en aşağılık işler yaptırır, kendini bir bok sanmasın büyüklük taslamasın, diye, 'hiçliği' tattıran bir eğitime sokar insanı.

İşte burada hiçbir tasavvuf mektebine ihtiyaç yok, tabiat yendi bitirdi beni, toprağın bedeni bir büyük zafer kazandı içimde. Anadolu'nun coğrafyasını tarihini kitaplardan binlerce defa okumuştur çok insan ama burada bu sabah çıplak gözle, başka, içimden bir ses koş ve git o yumuşacık filizlerini açmış tarlaların içinde yuvarlan, bu ova bu küçük tepeler, bir güzellik bu kadar mı güzel sunulur ...

Bayırlara tırmanmış geniş çayırlar, yeni ekilmiş tarlalar, ılık tatlı bir rüzgar, kucaklasan sıçrayıp haykırsan, insanı çok mutlu eden bir şey var burada.

Hiç sebepsiz 'Sağol ya Serkan o kadar yardımcı oldun bize' diyerek öptüm çocuğu, sabah olsun hemen kaçarım dediğim bu belalı yerde, şimdi, masayı, yerleri, yemek artıklarını türküler söyleyerek temizliyorum.

Karşıda tarlaların içinde uzun bir patika yol, bir köylü, sırtında kazma. İlkokul ünite dergilerindeki gibi basit birkaç çizik gibi. Doyamadım, bakakaldım.

Akşam başladığım hikayenin final sahnesi tamamlanmıştı zihnimde, neden o tarlalar o manzara o köylü o kazma kadar basit değiliz. Bu kadar çapraşık çıkmaz sokağı kim hazırladı.

Bu yerden bu terastan, yanlış yerinden bakıyorum bu tarlalara, biliyorum o tarlalarla aramda çok acayip gülünç asansörler zihnimizin labirentlerinde bir tuzak gibi hayatımıza kurulmuş...

İşte böyle bir son söz: İNSAN BAZEN ÇIKAMIYOR İÇİNDEN...

...

Serkan'ın sesiyle irkildim, oyuncu neşeli şakacı bir seslenmeydi: Ermiş uyuyor musun? Deyince, 'Ne Ermiş'i Serkan', dedim.

Serkan, 'baba önce Nihat ağbiye şişini yapalım dedi ama yine kıyamadı', deyip buzdolabının yanına götürdü beni. İçinde. Timsah kadar büyük timsahdan da uzun bitişik iki s harfi gibi kımıltısız suyun içinde duruyor.

'Serkan bu Kızılırmak Yayını, bunların yüzelli kiloluğu dahi olurmuş...

Serkan: ağbi bu yüzelli kilodan da fazla.

'Canlı Serkan bu?' dedim, Serkan: 'dolabın içinde canlı olsa ne ölmüş olsa ne? Dedi.

...

Kızılırmak çamuru içinde gizli odaları vardır Kızılırmak yayın balığının, çamurun içine girip sindiler mi, on sene yirmi sene kimse bulup avlayamaz bu balıkları.

Dolabın kapağını kaldırdım, elimi suyun içinde sırtını okşar gibi, konuştuk dertleştik biraz. İkimiz de kıskıvrak yakalandık, şimdi buradan kaçırsam seni, asansörüne sıkışıp kalırız, asansörden kurtulsak tökezleyen sevdası boğar bizi...

'Gücüm yetmez, dedim, seni buradan çıkartmaya...'

DOĞRANMIŞ SOĞAN

1. Arkadaşlarımız için 'tutukluğun devamına' şokunu henüz atlatabilmiş değiliz. AKP ve Cemaatin 'foyalarını' ortaya çıkartan ya da çıkartma potansiyeli görülen her yazar çizer sorgusuz sualsiz hukuksuz içeri tıkılıyor, tıkılacak, şans yok.

2. Bir iki TV'nin yenilenme ya da kurulması gibi çalışmalar var ve bana da konuşur musunuz teklifi var, inşallah olur, bekliyoruz.

3. Hergün medyanın bir köşesinde bir cehalet fışkırıyor, şimdi de bir yazar Gençliğe Hitabe'deki 'asil kan'a takmış, ırkçılıkmış mış mış. Nazım Hikmet bir bebeği severken Karadeniz şivesi kullanıp 'yesun seni nenesi' der, şimdi 'yeme' kelimesi kurt gibi yeme anlamı mı taşır. Ya da 'kurban olurum sana' derken boynumuzu kütüğe koyup koyun gibi boyundan kesilmeyi mi kastederiz. Okuma yazma hatta köşe yazma aşamasına gelmiş insanlar bu ülkede en çok bilinen en temel kavramların ne anlamaya geldiğini neden bilmezden gelip habire çarpıtıyor. Asil kelimesi, Kurtuluş Savaşı'nda 'yabancı tahakkümüne' yani esarete karşı koymuş ve bin yıllar boyu kimseye boyun eğmemiş yani bağımsızlığına düşkün 'anlamında' kullanılır, ki Gençliği Hitabe'nin anafikri de 'yabancı işgaline' karşı uyanık tetikte olunması gerektiğini anlatır. Bu topraklara düşmanlık yapmak

işte tam da bu 'çarpıtmadır'. Doğrusu çarpıtma için kullanılan aletlerin bu denli 'cehalet içinde olması' insanın ağrına gidiyor.

4. CNN'de Dört Bir Taraf programının son bölümüne şöyle bir baktıktan sonra hakkaten Nagehan Alçı ve Nazlı Ilıcak'ı takdir edesim geldi. İnsanlık tarihinde eşine benzerine çok az rastlanır şekilde yüzlerce gazeteci ve yüzlerce mağdur masum insan hukuksuzca içerde, ve ekranda solcuyum özgürlükçüyüm diyen iki insan biri Altan Öymen diğeri Enver Aysever bu feci durumu dahi bu hanım yazarlara karşı savunamıyor. Nagehan Alçı ve Nazlı Ilıcak bu yüzlerce hukuksuz tutuklamayı hem 'normal' göstermeyi başarıyor, hem de tartışmayı mahkümların tuvalet penceresi büyüklüğü yasalara uygun mu havalandırma saatleri yeterli mi gibi top döndürüp milyonların önünde gargaraya getirebiliyorlar. Şimdi Altan Öymen ya da Enver Aysever şunu söyledik bunu söyledik diyecek, yok, kimseyi kandırmasınlar, bu denli haklı davalar karşısında bile iki kadın karşısında her akşam milyonlara rezil oluyorlar. Yüzlerce masum insan içeri tıkılmakla kalmamış bir de her akşam TV'de bu hanımlardan tekme tokat dayak yiyorsunuz, pes vallahi. Altan Öymen ve Enver Aysever, tarzı tavrı üslubu ne olursa olsun bu iki hanım karşısında bu denli haklı bu denli ortada aleni yargılamaları dahi neden savunamıyor? Bu sorunun cevabını aradığınızda medya yapılanmasını oluşturan liberal, demokrat, özgürlükçü vs. kavramların kaçakçılığıyla ekranlarda boy gösterenleri daha yakından tanıyacak ve İslamcılar'ın neden bu denli kolayca zalim bir diktatörlük inşa ettiğini daha derinden anlayacaksınız. Öff sıkıldım hadi yazımıza geçelim.

Anadolu'nun güneydeki en ucu Şırnak yoksul da Anadolu'nun en kuzey ucu Sinop zengin mi?

Karadeniz'in hala poyrazdan başka dostu yok. Çocuklarımız görsün isterim Bolu'dan Ilgaz'dan Kastamonu'dan Artvin'e kadar toprağına sıkıca dimdik tutunmuş tepelerden tepelere atlayarak bin km süren ladin ormanlarını.

Ilgaz Dağları'nın tepesinde arabadan inip her birine sarıla sarıla milyon yıllık hemşerilerimi Artvin'e kadar koklamak istiyorum. Ve

tabii bir de araya girmiş casus ayrık otları gibi, elime orak balta alıp, Sinop, Trabzon Amerikan üslerinde ve Samsun Sahra Sıhhiye Askeri kışlasında dikimine ellili yıllarda başlanıp sonra kamu kurumu korularında çoğaltılan uzun iğneli bu toprağın asla malı olmayan Amerikan Çamları'nı da söke söke ilerlemek istiyorum. Ladin Ormanları'na can veren Kuzey rüzgarlarıdır. En sert fırtınalarda dahi başınızı kaldırıp bakın, en tepesinde henüz açık yeşil serçe parmak kadar küçücük sürgün vermiş filiz dallarına.

Çatıları uçuran kayaları söken o deli rüzgarlarla boğuşan onlar değilmiş gibi hiç 'kımıldamaz'.

Ladin ormanlarının toprağı koyu kırmızı bordo'dur, bir avuç dolusunu bir saksıya koyuver su da gübre de hatta tohum da istemez. Şu kavanozu bin dolara satılan Hazar Denizi balık havyarları gibidir. Aralıksız aylarca yağmur yağsın tek bir iğnesi zırnık zerresi yitip gitmez.

Son gidişlerimde bir bilim adamı arkadaşım bu dereler niye çamur akıyor deyince, eski bilgilerime güvenip yukarlarda yağmur fırtına varsa çamur akar, dedim, değil yanılmışım, yeni bilgilerimiz kayıtlara geçsin, HES'ler yüzünden dereler artık hep çamur rengi... Bir dere kenarına oturup seyredin çamur akıyorsa yukarda HES projesi var demektir.

Ki ladin ağacının özsuyu gibi dokusunu kabuğunu dik duruşunu ta granit kayaların içine tutkallayan reçinesi vardır, reçinesi ladinin kanıdır, bu derelerden şimdi çamur diye akmakta olan ladin ormanlarının sızım sızım kıpkırmızı kanayan yaralarıdır.

Coğrafyaların en sert rüzgarlarına rağmen o hiç kımıldamayan şey, ladinin en tepesindeki o filiz, ağacın 'tacı'dır.

Tarihin ilk günlerinden beri bu topraklarda kaç imparatorluklar medeniyetler mahvolup kayboldu gitti, depremler felaketler peşi sıra denizleri dağlara yürüttü, dağları denizlere. Ama Karadeniz dağlarında ladinlerin saltanatına kimse dokunamadı.

Dert bir değil elvan elvan şimdi de HES belası, on yıl önceye kadar da Türkiye'nin en meşhur medya devlerinin de arasında bu-

lunduğu Demirelli dönemlerin Orman Ürünleri Sanayii'nin Kastamonu'dan Artvin'e orman yağmalamalarını nasıl unuturuz.

Oysa en tepedeki en küçük filizi Sibirya'dan kopup gelen en sert rüzgarlara karşı dahi asla titremez, üşümez, oynamaz, sallanmazdı. Şimdi birkaç gözü dönmüş müteahhit elini kolunu sallaya sallaya oynuyor, milyon yıldır toprağını terk etmemiş Anadolu'nun milli bayrakları Ladinlerin taç sürgünleriyle. En tepedeki minicik sürgünleri dahi kayadan toprağına tutunmuş kökü gibi sağlam tutunur yücelere. Hayatları ladinlerin yanı başında geçenler, bilmeden öğrenir, bu minicik sürgünlerden, tarihlerin en vahşi soğuklarına saldırılarına karşı en yüksek yerde dik durmayı.

Boks, güreş, dövüş, halter, traktör lastiklerini kaldırıyor, onlarca mermeri üst üste koyup bir vuruşta parçalıyorlar, 'güç' bu olsaydı 'kudretin' adı zalim olurdu. Betondan çelikten bir km'lik gökdelenler inşa ediyorlar, güç bu olsaydı 'kudretin' bir adı 'canavar' olurdu. Taştan en sert ağaçtan daha kuvvetli lastikler yapıyorlar, güç bu olsaydı, parası olanlar Allah olurdu. Değil, yeri göğü yaratan Allah, bereketini insan yapımı gökdelenlere çeliğe değil yünden yumuşacık toprağa, söyleyin neden verdi. Pirinç tanesinden de küçücük bir minicik gonca tomurcuk koskoca gezegenlerden daha eşsiz daha büyük söyleyin başka nasıl olurdu?

Gücü yeniden okuyun, güç, en zor en çaresiz anında, tohumunu filizini sürgününü gözünün içini, yeni doğmuş bebeğini, hayatın en zalimine karşı koruyabilmektir. Söyleyin hangi deprem tohumu yok edebilmiş düşünün hangi zalim diktatörlük kır çiçeklerini coğrafyadan kazıyabilmiş. Tabiatın gücü durmaksızın dişinin aşkla doğurganlık gücüdür. Tabiatı korumak adına setler bendler barajlar kanallar yapanlar hep aldandı. Tozdan da ince küçücük 'tohumları' serpenler, incecik fidanları dikenler, hep kazandı. Yolsuz izsiz çıplak dağların başında bir minicik alnı kara bembeyaz kuzu gördüğünüzde söyleyin içinize tarifsiz bir sevinç neden dolar.

Bu kuzucuk, bu savunmasız güçsüz minnacık şey, kurdu çakalı karı soğuğu binbir felaket içinde her şeye rağmen 'doğmuş'. Her şeye rağmen kırlarında neşeyle koşuyor, hayatın gücü budur. O

kuzucuk ya da ladinlerin taç sürgünleri, nasıl körelmiş unutmuşuz, gökdelenlerinizden şehirlerinizden fabrikalarınızdan daha sağlamdır, çünkü o tohumların müteahhiti 'kudretten'dir. Bir çiçeğin yaprağına dokunun, hayatları ve dünyaları var eden kudret işte bunun içinde saklı, o halde, nedir borsaların müteahhitlerin siyasi iktidarların böbürlenmesi.

Boyabat'ın geçit vermez dağ başlarında, dondurucu soğuk, bir metre kar içinde, arabamız zınk diye kaldı.

Tarlaların içinde sayısı yirmi kadar kara keçi sürüsü gördük, bize doğru geliyor. Arkada, elinde bir çubuk, sekiz yaşlarındaki minicik bir kız çobanı. On yıl kadar önce böyle bir kara kız çocuğu ve değneği, omuzlarına düşmüş kirden odunlanmış örgü saçları, ve önündeki sürüsüyle Malatya dağlarında görmüş coşkuyla yazmıştım, bu ülkede hala yaşıyorsam hala tutuklanmadım hala başım dik direniyorsam, işte bu yüzdendir.

Soğuktan yüzü elleri kangren karası gibi... Biz kar soğuk arabadan dışarı çıkmaya korkuyoruz. Çoban kız, keçilerini katmış önüne, yüzümüze hiç bakmadan, karı yeni yeni eriyen havuzlaşmış tarlalar içinde, ayak bileklerine kadar bata çıka çekti gitti. Nasıl havalı, nasıl burnu büyük, nasıl kendinden emin, nasıl kimseye eyvallahı yok, nasıl işinin peşinde, kursağıma iri bir taş oturmuş gibi, kalbim boğuldu, nasıl kıskandım.

Keşke gitmeseydi keşke konuşabilseydim keşke sarılabilseydim keşke o küçücük çoban kızın önünde ağlayabilseydim, keşke orada zaman tarih durup türküler söyleseydik, hayatımın en büyük armağanı olurdu, elim bomboş çaresiz bir İsviçre kartpostalına bakar gibi bir yabancı gibi hayranlıkla kalakaldım.

Üstünde, pörsümüş Sümerbank işi pazen, kirli buruşuk etekleri çamurlu entarisinde ne ararsan var, Otuzlu yılların Nazillisine gidip bu pazen basma entarinin desenlerini renklerini çizen sanatçıyı bulmak heykelini dikmek istiyorum. Çiğ yeşil, cırtlak çivit mavisi, Hint İran şallarından armağan Mecusi sarısı, en son Osmanlı dilberi Nigarların feracesinde görülmüş mor menekşe, bindallılarda kalmış

Bursa kadifesinin alev dilli kırmızısı, çürümüş eski tahtaların kurtlanıp tozlanmış kahverengisi, yeni harlanan kömürün laciverti ve her rengin içinde kor ateşi gibi yanan kıvılcımlı parlak sim pırıltıları.

Henüz ateşlenmemiş minicik bedenini istikbalde bekleyen bütün sert arzular büyüdüğü coğrafyanın haritasına çizilmiş gibi. Ama sanki ısıracak bir yılan gibi öfkeli. Göz bebeklerinin içi eksi yirmi derecede soğukta buzun içinde çeliklenen güneş ışığı gibi. Küçücük adımlarıyla bata çıka yürüyüşü nehir suları gibi.. Aah ne renkler bunlar Allahım, kırlar eteklerinin aynası olmuş.

Önünde iri kara başlı alnı beyaz akıtmalı keçiler, yerlere kadar sürünen kara parlak uzun tüyleri, boyunlarında çıngıraklar filozof saatleri gibi. Sanki suratlarına at nalı çakılmış gibi çatık kaşlı. Kuzuları peşinde boyunlarından zincire vurulmuş köleler gibi ip gibi dizilmiş. Her biri sanki diz çöküp kaval çalacak gibi. Derede akan suyun şırıltısını taklit eder gibi, otlara sürtündükçe ve hep birilerini arar gibi başını kaldırıp meee sesleri.Çayırın bütün otlarını yolacak gibi iddialı, bakır tencere gibi sağlam çeneleri. Uzun ince sarp dik kayalık her yolu bulur bunlar. Sineğin bala düşüşü gibi yapışıp kaldık bir rüyanın içinde.

Belki de gözümdeki yaşları başka türlü silmek için, o an yanımdaki arkadaşa, hayır romantik bir şey değil çok maddi bir şey söyleyeceğim, dedim.

Ekonominin gerçek rakamlarıyla ilgili bir şey. Boğaz'ın villalarında oturmuş, benim şu kadar param, şu kadar ortaklığım, şu kadar zenginim diye şişinenlerin hiç biri, şu çoban kız kadar bu ülke ekonomisine katkı sunamıyor.

Köy kır hayatıyla ilgili pastoral bir zenginlikten bahsetmiyorum, buraya da kır çimenlerine uzanıp yuvarlanmak için gelmedim. Etten kemikten sahici ağırlığı olan değeri olan bir kaynak'tan söz ediyorum, dinle. O keçiler bugün yirmi, gelecek sene kırk, ondan sonra seksen.

Ve katlanarak büyüyen sütü eti kaymağı yünü, ve ertesi sene yine geometrik katlanacak. Kapitalist şehrin sahtekar tüccarları habire

bizlere üniversitelere gazetelere hayatlarımıza, bu sonsuz bereketi hiçe sayan, uydurma sanal çoğalma sanal büyüme rakamlarıyla hepimizi kandırıyor, yetmiyor bu sahte 'bereketi' bir de para verip üniversitelerde bilimsel ders diye öğreniyorsunuz.

Kapitalizm önce sayıları istatistikleri, sonra böbürlenme şişinme hava atma gösteri ekranlarını manşetlerini, kendi lehine öyle değiştirdi ki, Allah'ın ve dünyaların, emaneti anlamı varlığı bir tohumcuğun, çöp kadar değeri kalmadı.

Gerçekten üreten kim, gerçek matematik hangisi, al takke ver külah hokus pokus çoktan unuttuk. 'Randıman' diye kelime, bir yalancı istihdam, 'verimlilik' diye bilimsel fiyakalı, borsa rakamları, grafikler, vergi levhaları, çalışan sayısı. derken abra kadavra. tabiatın öz değerlerini tuz buz edip yok ettiler.

Üstelik bu çoban kızın, keçileri sabahın beşinde ağıldan çıkarıp otlağına hızla götürdüğünü, çünkü saat sekiz olunca önlüğünü giyip okuluna gitmek zorunda olduğunu, bahçe ya da ev işlerini yapan anne ya da babasının peşinden ekmek arası azığıyla gelip sürüyü teslim alacağını, ve ikindi sonrası çoban kızın okul sonrası önlüğünü çıkartmadan tekrar sürüyü birkaç saat bekleyip sonra yeniden ağılına sokacağını ve bu telaşa rağmen bu küçücük çoban kızın aynada yüzüne bakıp özenle saçını tarayacağını, adım gibi biliyorum.

Anadolu toprakları tüm tarihi boyunca en çok ithal hayvan, ithal tohum, ithal yem, satın almaya başladıysa, yaylalarda tarihlerde ilk defa otlar biçilmeden kaldıysa, bunun en büyük sebebi, köy çocuklarının zorunlu ilköğretime gitmeleri.

Ve devletin sürü peşinde koşacak köyden başkalarına, sigorta, güvence ya da ürettikleri süt, et gibi ürünlerin değerini düşürmesidir. Süt sudan ucuz ve boşalmış hayalet köyler. Daha da ötesi köyler çoktan üretimden çıktı. Artık başka bir 'sektör' kuruluyor köylerde, manzara, turizm, dinlenme, inziva, baba dede mezarını bekleme gibi. Yepyeni bir 'hizmet sektörü'ne konu oluyor artık tarihin en münbit ovaları yaylaları köyleri. Dinlenme, manzara, fotoğraf çekme, aslında tembelliğin gizlenmiş adı. Neyi ürettin, hangi

markayı meşhur ettin, ki şimdi turist gibi kendi köyünün fotoğrafını çekiyorsun.

Her insanın köyü zihnine ebediyen yapışmıştır, hani gözümde tütüyor, gözümün önünde gitmiyor, denilen, şimdi bir fotoğraf çektirme merakı. Kendi köyünde turist olmuş zavallı Anadolu'nun okumuş çocukları.

Derelerini HES'ler çalmış, sütünü koyununu sağ iktidarların kurduğu piyasa mahvetmiş.... Bir 'bizim köy' diye hatırası kalmış geriye.

Otuz yaşına kadar güya yüksek okul okuyor diye üretime hiç katkı sunamayan milyonlarca çocuk. Böyle acıklı dehşetli bir siyaset olmaz. İçimizden bazıları hatıra olsun diye uğruyor birkaç günlüğüne, hepsi o kadar. Milyonlar genç 'kampüs' adı altında hiçbir şey üretilmeyen üniversite havuzlarında 'karantina' altında.

Milyonlarca genç güya okuyacaklar diye dünyadan hayattan işten emekten el çektirilmiş sanal bir aldatmaca üniversite diye, gerçekte tarihin en büyük 'hapishanelerine' kapatılmış. Bu modern hapishaneler için bir de aileleri dersanelerine okullarına milyar dolarlar ödüyor...

Milyonlarca çocuk otuz yaşına kadar üretime dahil olamıyor. Yaylalarına köylerine tarıma dayalı endüstrisine sahip çıkamıyor. İşsizliğin en yoğun olduğu meslek ziraat mühendisleri, ve üstüne köylerde bile anneler kadınlar TV başından kalkıp, birkaç tavuğu dahi yemlemeyi 'pek zahmetli' buluyor...

Ve tarihin en çeşitli en zengin bitki örtüsüne ve coğrafyaların en güzel yaylaları dağları ovaları ürünleri değersizleştirilip viraneleştirilmiş. Markalaştırılıp şişe şişe kutu kutu ambalajlara sarılıp işlenerek mamul hale getirilerek kavonozlanıp paketlenerek değil, hala tarihin en münbit ovalarından çayı, fındığı, buğdayı, tütünü, zeytini, inciri, pamuğu, BİN YILDIR ÇUVAL ÇUVAL, BALYA BALYA, KAMYONLARLA TIRLARLA VAGONLARLA kaçakçı usulü toptan en ucuzundan satıyoruz. Ormanı, ürünü, geleneği, zengin kültürüyle hakiki bozulmamış bir şehirdir Kastamonu. İnsanın

iki elini dizlerini vurup ağlatıp çaresizleştiren insanı çıldırtacak bir tembellik çoktan girmiş Anadolu'nun bu kan dolu damarlarına.

Meşhur pastırmasından almak için şehir içinde dükkana girdim. Peşimden iki başörtülü dünya güzeli annem gibi kız kardeşim gibi bir anne kız da dükkana girdi. Tezgahtara 'doğranmış soğan var mı?' dedi. Tezgahtar 'var ama kıymalı pide için kendimize ayırdık' dedi, ve kadınlar burun büküp dükkandan çıktılar.

Tam kapıdan çıkıyorlardı, döndüm kadınlara 'ablacığım anlamadım, siz ne satın almak istediniz?',.Anne olanı: 'doğranmış soğan' dedi.

Biraz evliya çelebi şaşkınlığıyla 'doğranmış soğan satılması bu memlekette adet midir?' dedim: 'yok, hayır' dedi hem kadınlar hem dükkancı. Peki doğranmış soğan niye satılır? Diye söylendim kendimce, kadınlar çıkıp gittikten sonra dükkancı: 'tembellik işte' dedi, 'alışmışlar dükkancının kendi pideleri için doğradığı soğanları hazır almaktan'.. Beynimden vuruldum, dizlerim titredi, düşecek bayılacak gibi oldum.

Daha neresine gideceksin Anadolu'nun, çevir arabayı dön geri. Nerde sabahın beşinde 'bismillah' deyip kalkan Anadolu köylüsü.

Nerde sabah ezanlarıyla işine bahçesine mutfağına tezgahına koşan güzel Anadolum. Nerde her işini mağrur başıyla kendi yapan bu toprakların çocukları.

Annelerimiz bile artık Anadolu'nun tam da göbeğinde 'doğranmış soğanı' dahi dükkandan satın alıyorsa... Dilim damağım kurudu, bu kadar çaresiz hissetmedim kendimi, içimde fokuldayan bir isyan asitiyle yaktı boğazımı, yazık dinlediğim türkülerine, yazık tülbendine duana türbene horonuna...

Oysa kar fırtınasında vurmuştuk Kastamonu Özlem otobüsüyle Ilgaz Dağları'na. Adını bildiğiniz her boyda her meşhur markada araba, Ilgaz Dağları'nda ya kara gömülmüş kalmış ya şarambole yuvarlanmış, yalnız Kastamonu Özlem tık demeden aşıp geçmişti...

Bilgisayar hesabı gibi her viraj ve yokuş öncesi, saniyelik dikkatle tam zamanında vites değiştirmelerle bana mısın demeden ip atlar

gibi aşmıştı Ilgaz Dağları'nı. Yanımdaki yolcu arkadaş, 'bu şöförler inanılmaz, dedi, şimdi otobüs kalsın, çeketini tekerleğin altına atar, çam dallarını elleriyle kopartıp kopartıp destek yapar, ve çeketini de serdiği çamurdan almadan, arkaya bakmadan, dakika sapmadan yola düşer, demiş, içime bir coşku salmıştı.

Öğle yemeği yerine yolda yeriz diye yanına bir de ekmek aldım, pastırmanın, hadi gel de çiğne bu yumuşacık pastırmayı, hadi gel de kurtul 'doğranmış soğanı' dahi, pişkince, satın almak için dükkana giren Anadolu'nun bu yepyeni kadınlarından.

Ey Turgut Özal, ey Mesut Yılmaz, ey Tansu Çiller ey Tayyip Erdoğan, ne yaptınız bu toprağa.

Nükleer felaketten beter, KIZIL KIYAMET...

(yolculuk devam edecek.)

DEP DEP GAŞGALLİ

Artık yepyeni çift şerit yollar açıldı ve Anadolu'nun virajı en bol Boyabat yollarını ha babam dolanmak zorunda değilsiniz. Sinop için yaygın efsane 'keşfedilmemiş bir cennet' oluşu, ormanlar, yayla köyleri, manzara muhteşem, ancak küçük kasabaları biçimsiz binalarla tarihin eskinin heyecanını boğmuş, yüzlerce yıl var ki 'sanatkar' insanların eli hemen hemen hiç değmemiş, birkaç Selçuklu Camisi ve kaleler, bu kadar. Sanki Sinop'un uzak ve gidilmez bir 'inziva' şehri olmasını isteyenler var, Sinop içinde ve kasabalarında şehir kültürü çok yüksek eski zaman kasabalarının, güngörmüş, hayli fazla 'elit' insanı var ve 'bu cennetin' keşfedilip turizme açılmasına hiç de sıcak bakmıyorlar.

Kimbilir açılan yollarla bir 'geriye dönüş, göç' hareketi başlarsa önümüzdeki on yirmi yıl içinde kasabalar vızır vızır canlanıp eski mimariye sadık cici şirin hale gelebilir. Okumuşlar nükleere karşı pek hayli faaliyet içinde ancak sıradan halkın hala yarısından çoğu 'nükleer tesisler işleri açar ekonomi canlanır' diye pek de karşı görünmüyor.

Güneydoğu'da huzursuzluktan kaçan doğulular'ın Çankırı'da onlarca köy satın aldığını yerinde görmüştüm, bu ıssız bölgeye de

yeni yeni bir doğulu akın sevinçle hissediliyor. Kestane ormanları 'sebil' yani isteyen istediği kadar topluyor. Karadenizliler'in heyecanla beklediği balık akınlarının ilk işareti önce Sinop sahillerinde görülür. Ancak bu bölgenin balık sürülerine Sinoplular'dan çok doğu Karadeniz'den gelen büyük sanayi balıkçıları hakim. Şişe Cam ve tekstil gibi küçük ama Sinop'a can veren sanayisi satılınca Sinop şehri ciddi bir kent yoksulluğuyla ve nüfus göçüne muhatap kaldı ve bir daha da belini doğrultamadı. Malumunuz, Sinop bir de Amerikan üssüyle meşhurdu, şimdi Amerikalılar'dan geriye uzun iğneli çam korulukları ve bıraktıkları köpekler kaldı. Bu köpekler diğer köpeklerle yeni bir melez ırk meydana getirdi ki halk arasında bu Amerikan köpeklerinin kovsan gitsen yılışıklığı iğrenilen bir kişilik karakteri gibi konuşuluyor. Tarihlerimizin en meşhur sürgün ve müebbet cezaevi olarak Sinop Cezaevi ise Sinop'un güzelliklerini 'gölgelemiş'. Sinop'a giden belgeselcilerin Sinop cezaevine odaklanmaları ve hep müze cezaevi tanıtımları Sinop'a haksızlık...

Cezaevi, Sinop'un Anadolu insanının zihninde talihsiz şekilde anılmasına sebep olmuş, üstelik şehrin kasabalarında yaşayan Selçuklu izlerini unutturmuş. Tarla, orman, deniz, ve Portekiz sahilleri gibi uçurumlu dik tepeleriyle muhteşem manzaralar, Allah ne vermişse istemediğin kadar var, gelin görün ki yoksulluğu aşacak ciddi girişimler hiç yok, yol uzaklığı zihinlerde de Sinop'u Anadolu'nun nerdeyse dışına atmış.

Buzhaneleri, soğuk hava depoları ve nerdeyse bir Kanada kasabası kadar bol kerestesinin imkanlarıyla turistik yat tersaneleriyle Sinop'u atağa kaldırmak mümkün. Şimdi çift şerit yollara büyük umutlar bağlandı.

Nedense her Anadolu kasabası gibi tarımcılık hayvancılık balıkçılık ve tarıma dayalı endüstri değil, herkes tek çare 'turizm' diyor? Özal'dan beri yeni kalkınma stratejimiz ilan edildi bile: varsa yoksa turizm.

Anadolu'da çok çok yer gezdim, Kastamonu'dan Sinop'a açılan bu karayolu kadar ıssız bir yol görmedim, çöl gibi bomboş, herhalde bilinmiyor, inşallah birkaç seneye vızır vızır hale gelir, binlerce yıl

öncesinden beri tarımı süren çeltik tarlaları yani havuz tarlaları antik eserler gibi ziyaret ettim, bu tarlalardan ne kadar 'pirinç' üretiliyor merak ediyorum. Fazla ham bilgi okuyucuyu yorar, bilgisayar diye bir şey var açıp bakarsınız,.

Ilgaz Dağları'nı aşarken yan sıraya genç bir bayan oturdu. Kızcağız öbür sıranın önünde ben bu sıranın, aramızda koridor, kafamda önümüzdeki günlerde yurt gezilerinde yapacağımız konuşmaları temize çeker gibi son provalarını yapıyorum.

Dirseklerimizi verince kafa kafaya vermiş gibi oluyor insan, dışarıda yarım metre kar, bitmez bu yol, bu ön koltuklar bir şömine başı bir ocak başı havası da veriyor, zaten şoförün uyumaması için açık radyo gibi konuşmak ta lazım. Ne bileyim, insan korkuyor işte, şoförden daha açık gözlerimiz, tipinin beyaz örtüsünü kaldırmak için silecekler paso çalışıyor.

Yan sıraya oturan genç bayan bir zamanlar tekvando kız milli takım kaptanıymış, geldi oturdu, boy pos, vay anam vay. Kıçımı değnekle dürter gibi 'sizi bir yerden tanıyorum' deyip duruyor, laf açsan bir türlü açmasan bir türlü, bu kadar yakın mesafede insan fazla da ilgisiz kalamıyor, tecrübeliyim bu konularda, kafamda dönüp duran konulardan laf açmalıyım yoksa o kim bu kim o nasıl oluyor diye bomboş 'hayranlık laflarıyla' gecemiz sabaha kadar ziyan olur, üstelik tepkisini alırım, hani bir nevi dersime daha iyi çalışmış olurum, pattanak 'yurt dışına maçlara gittiğinizde neler yiyorsunuz?' dedim.

Şaşırdı ve sessiz kaldı, ben ortaya karmakarışık lafları sıraladım, bak arkadaşım, dedim, yarın sen de antrenör olacaksın, güç dediğin düzenli bilimsel spor şüphesiz, ama bu bölgenin meşhur Taşköprü sarımsak'ı Yozgat'ın soğan'ı, doğunun biberi...

Anadolu'nun acı gücü bunlar, bu toprakların geçmişinde bir efsane varsa o da bu toprakların yağı, biberi, inciri, buğdayı, soğanı, sarımsak'ı. Şimdi siz Anadolu'nun en hakiki bu nimetlerinden habersiz nasıl 'milli takım' olabilirsiniz? Ve zihnimdeki konuşmalar kaç zamandır AKP'ye cepheden hedef aldığı için kızcağızın da hiç

suçu yokken sanki AKP iktidarından o sorumluymuş gibi gayri ihtiyari elde olmadan cümlelerimin hedefi düşmanı gibi oluyor, yani kızcağızı silkeliyor, yargılıyorum.

Kızcağızın yüzünde çok geçmeden şaşkınlık belirtileri oluştu, şimdi nerden çıktı bunlar, ne diyor bu deli, 'düştük belaya' der gibi halli halli sağa sola bakınmaya başladı, sanırım daha bismillah, tanıştığına bin pişman oldu, 60'lı yılların Tel-Aviv radyosu gibi cızırtılı boğuntulu ve kesintisiz konuşmamı sürdürdüm.

Anlasın anlamasın rahatsız olsun olmasın hatta bu adam bana sulanıyor taciz ediyor diye ne düşünüyorsa düşünsün, bu toprağın çocukları bu ülkenin toprağını mutlaka tanımalı, nezakettir mahremdir ayıp oluyor beyler diye diye içimize kapandık, yeter be. Deyip, küreği beynimdeki laf gumulunun dibinden dağları kaldırır gibi sıyırarak soktum.

Kızcağıza, 'bak arkadaşım Rus Çar'ı Rus köylüsüne şart koşmuş patates ekeceksiniz, diye. Rus köylüsü patatesi bilmez, ekmedi, Çar, Ortodoks kilisesini devreye soktu köylüyü ikna için ve kitap broşürler yayınlatıp dağıttı, Rus köylüsü direndi, asla ekmedi, üstelik patatese bir ad koydu: Şeytanın Elması.'

Yani, 'siz dedim, şeytanın elmalarıyla besleniyorsunuz... Dışarıdan gelmiş peynirler dışarıdan gelmiş çikolatalarla. Şeytan elmaları bunlar, şeytan elmalarıyla beslenenden şampiyon çıkmaz, en son şampiyonlarımıza bak Yaşar Doğular'a, acı soğanın gücüdür.'

Laflar öyle sert öyle itham edici ve henüz tanışıklığın ikinci dakikası dolmadan sarf edilmişti ki kızcağıza koridorun ortasında tekme tokat girişseydim bu denli neye uğradığım şaşkınlığı yaratmazdı. Bir kişi bir kişidir, erinmedim, kızcağıza bir de 1898'de Ankara'da açılmış Çoban Mektebi'nden bahsettim. Üşenmedim, Mustafa Kemal'in tam anlamıyla bir Tarım Devrimi gerçekleştirmeye çalıştığını anlattım. Bir de toprak reformu olsaymış Kürt sorunu 'olmazdı ya' valla hiç zorlanmadan getirdim lafı.

Kızcağız çaresiz beni dinler gibi yapıyor ama lafın içine hiç girmiyor karşılık vermiyor, nerdeyse bir otobüs sapığına dönüşeceğim,

ilgisini çekmek için hikayeleri daha da abarttım, tarımdan topraktan işi Red Kit Tom Miks'e kadar getirdim, çünkü zihnimde sıralanmış sayfaları tek tek açmalıyım.

'Bak arkadaşım, Türkiye'de Tanzimat'la birlikte pamuk ekilmesinin sebebi, Amerika İç Savaşı'dır. İngilizler Amerika'dan pamuk getiremeyince Türkiye'nin tarım politikalarına el koydular. Bu tarımımıza dışarıdan yapılmış en büyük müdahaledir. Ve Padişah'ın emirleriyle, şu kadar Amerikan tohumu ithal edip ekeceklere altın madalya, şu kadarına gümüş madalya verilecek diye ödül dağıttılar. Üstelik alet edevatların çoğunu İngilizler bedava bağışta bulundular. Üstelik pamuk ihracatı ticaretinin maddelerini de İngilizler kendileri kaleme alıp kabul ettirdiler. Aynı zorunlu pamuk tarımını Mısır'a da şart koştular.'

Kızcağızın yüzünde 'korku tüneline girmiş' çizgiler çoktan oluştu. Bu kadar laftan geri de dönülmez, bari hikayeyi güncelleştireyim, Adanalılar'ı bilirsin yarı Araptırlar, Mısır'dan Adana'ya pamuk tarımı için işte o günlerde fellahlar getirildi, doğrudur, ancak bu Araplar basit vasıfsız Mısır köylüsü asla değildi, tarla sulamasında ustalaşmış mühendis ayarında çok becerikliydiler. Nil vadisinin firavunlardan kalma her biri su profesörü ayarında meşhur köylüleridir.'

Kızcağız beni kurtaran yok mu diye sağa sola muavine bakınıyor. Zaman zaman da kırbaç gibi sertleşiyorum, ya da kelimeleri hallaç pamuğu gibi çırpıp güya havalandırıyorum, hayır 'Amerikan pamuk tohumlarını' dikmek kötü bir şey değildi, kötü olan şuydu: İngilizler başka sömürgeler bulunca bizdeki pamuk ekimi yetmiş yıla yakın büyük zarar gördü aksadı ve ancak Cumhuriyet devriyle yeniden toparlanmaya çalışıldı.

Bilgiyi tarihi belgelerle verdim, artık sonuca gelmeliyim, işte Mustafa Kemal Atatürk budur: kendi tarımını kendin yapacaksın, köylüye kaynak nedir ürün nedir öğreteceksin.

Kızcağız, yeter be diyen bezmiş bunalmış ifadelerle patladı patlayacak nihayet ağzından usulca şu sözler çıktı: 'Gecenin bir vakti

nerden geliyor bunlar aklına' dedi. Dün, dedim, çeltik tarlalarını gördüm, terk edilmiş, koskoca memlekette sulu tarım yapacak adam kalmadı, herkes eriniyor üşeniyor, tarlalar vasfını yitiriyor, onları görünce, dedim.

İyi de kızcağızın suçu ne niçin rahatsız ediyorum, gece sabaha doğru otobüsün içinde tanımadığın bir insanı otobüste huzursuz etmek hiç yakışmaz, evet beynimi durduramadığım için utanıyorum ama ne yapayım çok doluyum, ben sussam fokurdaması dinmiyor.

Ekranlarda konuşamıyorum, şöyle okkalı yazacak yer bulamıyorum, üniversitelerin hemen hepsinde konuşma yasağı var, insan zamansız alakasız ve en gereksiz yerlere patlıyor, ağzına tıpa vurulan köy çeşmelerinin kaynak yerinden patlayıp fışkırması gibi, yavaş yavaş deliniyoruz, deliriyoruz işte.

Bir kişi olsun bulmuşum, üstelik bir zamanlar tekvando milli takım kaptanıymış, yarın birgün bakarsın milli takıma antrenör olur, benden duyduklarıyla yeni bir aşçı takımı, milli bir diyet programı hazırlar, kim bilir? Allah'tan umut kesilmez, sabaha kalmaz Ergenekon Örgütü'ne bir milli devrimci daha katarız, kim bilir?

Şoför koridor ışıklarını yanıp söndürüp muavini çağırdı. Muavinin kulağına usulca: gaşlı gallı tam anlayamadım bir şey söyledi. Sonra muavin yanıma çıktı kulağıma, 'ağbi önünüze baksanız.' Rahatsızlık vermişim, olur susarım. Ancak bir küfür geçti arada sanki, 'gaşlı gallı' bir şey. Muavine gaş mı gal mi bir şey dedi şoför bey, ne demek... Muavin yatıştıran sözlerle: 'yok yok sana göre değil ağbi' dedi.

Bir yarım saat hatta bir saat kadar çıt çıkartmadım, sustum. Kızcağız kendisinin şikayetiyle hiç konuşmadığımı yani 'suçluluk' hissedip, yeniden ama daha normal cümlelerle açtı: 'yolculuk nereye?'.

'Gerze'ye'...

Şu meşhur paşa Osman Paşa (Pamukoğlu) da Gerzeli değil mi, dedim, inşallah şimdi yanlış yerden girmemişimdir lafı, kızcağız 'ben tanımam babamlar tanır' dedi, iyi ki tanımadı, Osman Paşa'dan

tarım devrimine nasıl girilir. Olsun, biraz önceki sert tarih dersini unutturacak daha neşeli küçük eğlenceli hikayecikler anlatmalıyım...

'Aydın'ı hatırlıyor musun? Dedim, kız şüpheli şüpheli 'hangi Aydın?' dedi.

'Hangi Aydın olacak, beyaz balina Aydın', deyince.

Kızcağız yerinden hopladı, yaşasın işte şimdi muhabbet başladı. Sonunda bilgiye kültüre kitaba dünyaya kapalı 'odundan' kızın içinde bir havalandırma deliği nihayet açabilmiştim.

'Aydın'ı hepimiz tanırız ben on beş yaşlarımdaydım, ailecek sahilde Aydın'ı seyretmeye giderdik.' dedi. Beyaz Balina Aydın ortak yakınımız çıktı, kızla nihayet 'hısım akraba' oluvermiştik.

Neydi öyle tarihin içinde kalmış Amerikan ithal tohumları, çoban mektepleri, fellahlar. Aydın gibi popüler konular seçmeli, halkı en iyi bildiği.

Kızcağız yeni bir hikaye anlatacağımı anlamış olmalı, dostça bir uyarıyla sıkıntı belirterek: 'Sakın ha Aydın'ı da Gerze'ye Amerikalı ajanların gönderdiğini iddia etme'

'Yok yok Aydın kendisi geldi...' deyip, kızcağıza hiç şans vermeden hızla lafa girdim:

'Şimdi sana bir küçük hikaye anlatacağım kafayı yersin, bu ülkenin gazeteleri medyası yüzlerce köşe yazarından utanırsın... Bak arkadaşım Aydın Gerze'ye geldiğinde bütün gazete manşetleri ne yaptı, güle oynaya sevinçle manşetler attı, Aydın bir uğur. Aydın bir neşe, Aydın dünyanın en güzel sürprizi diye... '

Kızcağız, iki kolu bağlı: 'Biz de çok sevindik çok sevdik Aydın'ı, eee yani?'

'Eeesi Aydın'ı tanımıyorlar, Türkiye'de aydınlar kalın kitap okumuyor, okumuş olsalardı, Aydın'ı anlatan yüzyıl önce yazılmış dünyaca meşhur Beyaz Balina kitabını okurlardı ve Aydın'dan bir uğur böceği gibi bahsetmezlerdi, çünkü Beyaz Balina Aydın Pasifik Sahilleri'nde görüldüğünde Amerika'nın en büyük felaketi

Amerikan İç Savaşı başladı. Yüzelli yıl sonra Ukrayna sahillerinde ilk görüldüğünde Çernobil nükleer kazası, ikinci kez Kırım'da görüldüğünde koca Sovyet İmparatorluğu çöktü...' Eveeeet başardım, kız hayranlık ve şaşkınlıkla ağzımın taa içine bakıyor...

'Beyaz Balina kitabı Aydın'ı anlatır, Beyaz Balinalar felaket habercisidir. Her gittikleri ülkeye bela getirirler. Bu yüzden roman kahramanı koca kaptan Ahap Beyaz Balina'yı öldürüp felaketi önlemek ister. Tabii sadece dünyayı getirdiği felaketleri değil, kendi içindeki felaketi de... Bu yüzden azgın soğuk denizlerde Aydın'ın peşine düşer. Aydın öldürülmesi gereken uğursuzluktur, ama bizim medyamız ona bir müjde gibi sarıldı...'

'Oysa aynen romandaki gibi olmadı mı, 90'lı yıllarda Aydın Gerze'de görüldükten sonra birden bire Türkiye'de felaketler başlamadı mı, Uğur Mumcu gibi gazeteci cinayetleri, Adapazarı büyük depremi otuz bin kişi öldü, Susurluk, faili meçhuller, Doğu'da askeri çatışmalar ve hatta Aydın geldikten sonra bir daha Türkiye'de 'hükümet bile kurulamadı, merkez sağ siyaset kökünden yerle yeksan oldu.'

Kızcağız anlattıklarıma hem şaşırıyor ama hem de inanmak istemiyor üstelik hiçbir yerden duymamış, ve benimle düpedüz alay edercesine, 'çok yoruyorsun kendini, ben Aydın'ı gördüm, sevimli cici bir şeydi.'

Şoför, tekrar koridor ışıklarını yakıp söndürüp muavini çağırdı, kulağına bu sefer daha sinirli yine 'gaşlı galli' bir şeyler söyledi, muavin tekrar yanıma geldi.

'Ağbi burada rahatsız iseniz sizi arkada iki kişilik yere alayım daha rahat edersiniz' dedi, 'hayır burada rahatım' dedim, ve hemen ardından: 'yaa Allah aşkına bu şoför bana mı küfrediyor iki de bir o gaşli gali laf nedir', Muavin: sana değil ağbi bana sinirlenince, 'Gaşgaldak der'....

Yapacak bir şey yok, muavineymiş, tekrar kızcağıza döndüm, bu sefer şoföre inat daha da yüksek sesle, o gaşli galli neyse onu anlayana kadar hesabını sorana kadar üstüne üstüne gitmeliyim.

'Ablacığım bak, ben de inanmıyorum ama hikaye böyle. İster inan ister inanma, Beyaz Balina felaketler getirdiği çok eski çağlardan beri tüm denizcilerin efsanesidir.'

Kızcağız işi inada bindirdi 'O zaman niye Gerze'ye geliyor ki İstanbul'a gitseydi.'

O an İstanbul için birden laf bulamadım.

Sustum, konuşmalarım daha büyük sosyal kazalara yol açmaması için beynimden sürdürdüm.

Dostoyevski'nin tek amacı vardı İstanbul'u Ortodoksluğun başkenti yapmak. Şimdi bizim yazarlara Dostoyevski'nin hayatı İstanbul'un fetih hayaliyle geçti desen, inanmaz. Dostoyevski hayatı boyunca III. Roma'yı İstanbul'da kurmalıyız diye mücadele etti ve Rusya kaç yüzyıl İstanbul'u başkent yapmaya çalıştı.

Bugün dahi İstanbul'u ayakta tutan güç biz değiliz, Ruslar İstanbul'u ele geçirmesin diye Osmanlı'nın çöküşünü dahi bir yüzyıl geciktirdiler. Hatta Tekirdağ Çatalca'ya kadar geldiler, İngiliz Fransızlar'ın baskısıyla İstanbul'a giremediler. Yani İstanbul'u bugün ayakta tutup koruyan biz değiliz, Rusya'yla Avrupa'nın son iki yüzyıllık dengesi...

Şimdi dengelerin değişmekte olduğu günlerdeyiz, Sovyetler çöktü, dikkat et Rusya gittikçe Avrupa'ya ısınıyor, kaynaşıyor, Aydın Gerze'ye geldikten sonra Tayyip Erdoğan İstanbul'a belediye başkanı oldu, kanal 7, Samanyolu TV onun gelişinden sonra kuruldu. Avrupa'yla Rusya arasındaki son ikiyüzyıllık sert kavga olmaz ya, ya derin müttefik ve dostluğa dönüşürse, yani bu Aydın yoksa İstanbul'a doğru mu yüzüyor yoksa?

Beynim hepten saçmalığın içine girdi, ama insan böyle düşünür, sonra saçmalıkları, asla olmayacakları, insan içine ham haliyle çıkarlarsa rezil olacakları, ayıklar, beynimde döndürüp öğütüp tornalayıp adam etmeye çalışıyorum.

Galiba kendi içime dalıp suskunlukla bir yarım saat daha geçmişti. Ve kafamdaki derin muhakemenin sonucunu kızcağıza doğru haykırdım:

'Göreceksin, Aydın bir kez daha gelecek.'

Kızcağız gülme krizine tutuldu.

'Aydın, Fethullah Gülen Hoca'nın Türkiye'ye dönüşüyle son bir kez görünecek ya da Fethullah Gülen Türkiye'ye dönüşünde Aydın gibi 'beyazlar giyinecek' dedim.

Nerden nereye bağlayıp düğümledim lafı işte, oldu olmadı bilmem, beynimdeki korku dolu final delirdiğimin de sinyalleriydi ama tam da böyleydi.

Fethullah Gülen adını duyunca şoför yine sinirle sinyal ışıklarını yaktı söndürdü, muavin koridordan koşarak geldi, artık küfürleri bütün otobüsün duyacağı kadar yüksekti: Sustur şu .MINA KODUĞUMUN GAŞGALDAĞINI...

Muavin yanıma geldi, 'ağbi kurbanın olayım arka tarafa geç, bir kaza çıkacak...Aydın maydın millet uyuyor ağbi bırak uyusunlar.'

Kızcağız, şoförden destek almış rahatlamış, artık sadece mimikleriyle değil, bayağı dillendi, çattık be, bu ne bela, ne manyak adam, sus bir yahu.

Galiba rezil oldum. Sustum.

Oysa hikayemin bu son müthiş çıkarımıma büyük bir şaşkınlık göstermesini isterdim.

Belki kızcağıza tam bir insicam içinde anlatamadım, her şey Tanzimat Dönemi'nde Amerikan tohumlarının getirilmesiyle başlıyor ve Fethullah Gülen'le sona eriyordu, bunun nesi saçmalık. Ya da bir yazar 'ham düşüncelerini' estetize etmeden halkın içine çıkartmamalı, işte böyle kepaze, sapık oluverir.

Ve nihayet kaptan dikiz camından bana doğru bakıp hesap sorar gibi, 'ben de seyrediyorum şu Kur'an Şifreleri falan, şu Ömer Çakal mı (Çelakıl) ne, senin gibi manyağını görmedim, ben seni çıkarttım, sen TV'de ne güzel konuşuyordun, ne olmuş sana yahu, yazık yaaaa, gaşgaldak olup çıkmışsın, yahu bu dinciler de memleketin yarısını içeri tıktı kalanlar da delirmiş bee.' Şoförün alaylı çıh çıh yazık laflarına başkaları da ortak oldu: 'ben de şaşırdım valla o bu

mu diye, demek ekrana çıkmaya çıkmaya....' Etrafta neler oluyor herkes bana deli muamelesi yapıyor, şoförün beni deli gibiymişim yerine koymasına bir şey demeliyim, bir küçük hikaye anlatayım dedim 'dağıldık be kardeşim ortaya kustuklarımı toplayamıyorum.'.

Sinirle: 'Şoför arkadaş, sen az önce ne dedin?' dedim, şoför, kendisine çıkışıp hesap sormakta olduğumu anladı, dışarıda kar kıyamet, frene basıp, levyeye çıkarıp, kafama indirecek gibi dişlerinin ortasında dilini kavis yaparak sıkıştırıp, dövüş hazırlığı gözlerini kısıp yüzüme patladı: Gaşgaldak dedim.

'Ne demek be gaşgaldak?'

Şoför: Aslen Samsunluyum, bizim oralarda şu denizde yüzen karabataklar'a gaşgaldak denir bir de senin gibilere...

'Yani utanmadan küfür ediyorsunuz?'

'Ne küfür edeceğim, (lafları biraz yumuşatır gibi) sabahtan beri ne anlatıyon aydın maydın. Sen aydını tanımıyorsun (gağdeşim)kardeşim, yazağ (yazar) bir kişilik olağbilin, ama Aydın'ı yağnış biliyon, ben Aydın'ı Gerze'de ilk elleyen adamım, sandalla yanına gidip Aydın'ı öptüm, üç aylık sabi bebekler bir melake gibi gülüyordu, tanınmış bir kişilik olağbiliğsin ama Aydın'ı bana sorağcan.'

Bana soracan bana soracan, bu laflara artık hiç girilmez girilse de çıkılmaz, bu cahil cemaate kalkmış neşe olsun muhabbet olsun uyumasınlar eğlensinler diye hikaye anlatıyoruz, en iyisi lafı yemiş kabul edip sus.

Bu mıntıkada bir 'beyaz balina aydın fanatikliği' hüküm sürüyor, Aydın'dan kolye yapmışlar küpe yapmışlar bileklik yapmışlar tşört yapmışlar. Nerdeyse bir 'uğursuz hayvandan' bir turizm tapınağı inşa ediyorlar, bana ne.

An itibariyle fazla da bir zayiat vermiş sayılmam. Biraz bağrıştık o kadar, sus, lafları zorlama. Milletin ortasında gaşgaldak da olduk.

Gözlerimi ön cama sabitleyerek, sustum. Bir müddet sonra şoför alınıp bozulduğum için sustuğumu anladı, gönlümü almak için ol-

malı daha sakin lafa girdi: 'yolculuk nereye' dedi, zaten bu topraklarda 'kimlerdensin' ya da 'yolculuk nereye' lafını iptal et kaldır kimsenin birbiriyle konuşacak tek bağlantısı kalmaz. Boş ver üstüne gitme, 'Sinop'a dedim... İçimden 'teknik, soğuk' cevaplar ver, diye tembih ediyorum kendime.

Şoför: (kendini sevdirir şakamsı bir ses tonuyla) Hep sen mi hikaye anlatcağn, ben de bir tane anlatayım, dedi.

Ne anlat dedim ne devam et anlamında eeeeee... Zaten kim hikaye anlatmaya başlasa deliriyor, biraz da şoför delirip rezil olsun.

Şoför, sesini, dinle beni yoksa döverim anlamında vurgulayarak: 'Dinliyon mu yazar şahıs'.

Ne bu şahıs lafı, polis tutanağı gibi, ne dinleyeceğim, sakin ol.

'Buyur baba, dinliyorum'...

'Oyumuzu belkim AK Partiye vermiş olağbilim (aynen böyle tashih yok, olağbilim) ağğmaaa ('ama' demek istiyor) Sinop'ta Amerikan üssü zamanı vağğ yaaa, Deniz Gezmiş ağgadaşlarıyla Amerikalılar'ı kaçırmaya gelmişti, Deniz Gezmişini filan, ben misafir etmiştim, ağlayoğğn mu?

Ne, dedim içimden hayretle, şoför de delirdi, Deniz Gezmiş buraya da mı gelmiş, yirmi dört yaşında asıldı, İncirlik, Sinop, İstanbul, ODTÜ bütün Amerikan karargahlarına gitmiş, demek otuz yaşına kadar yaşasaydı, Eritre, Güney Afrika, Afganistan dağları.

İçimden yumuşattım şaşkınlığımı, yahu bir devrimci adam bulmuşlar bütün Amerikan üslerine Köroğlu misali her yerde saldırtıyorlar, bu, efsane uydurma yeteneklerini, işte şimdi şoförün de ağzından duyunca, gerçek halk bu, baksana hikayelerimiz farklı olabilir ama hikayelerin 'aşırı zorlanmış' tekniği birbirine çok benziyor.

Muhabbetin bu sefer sıcacık sakin açılmasını fırsat bilip, demin yediğim lafları iade etmenin yolunu aradım: 'şoför bey, demin sen beni yanlış anladın, Aydın Gerze'ye ne zaman geldi, 90'ların başı, dinle şimdi, Gerze'ye Türkiye'nin ilk nükleer santrali yapılması ne

zaman planlandı, aynı yıllar. Dediğime geldi mi gelmedi mi. Beyaz balina Aydın Gerze'ye geldikten sonra dünyanın en büyük felaketi nükleer santral şimdi buraya kurulmuyor mu? Böyle efsanelere ben de inanmam ama Aydın geldikten sonra olmadı mı bu belalar.'

·Şoför, bir müddet suskun kaldıktan sonra: 'Yahu sen hakkaten doğru diyon, heeç böyle düşünmedim.'

Rezil oldum aleme kepaze oldum ama sonunda başardım. Koca otobüsün şoförünü sonunda bilgimle belgemle hikayemle dize getirdim...

Yıllardır başımın etini yiyor Nükleer karşıtları. Nihat ağbi gel de bir konuşma yap, halkın bilinçlenmesi için çalışıyoruz, diye. Buraya gelme sebebim halkı bilgilendirmek ama nükleer karşıtlarının kendileri doğa çevre sevgisini sembolize etmek için beyaz balina Aydın resimli tişörtler giyiyorlar.

Siz 'felaketi göğsünüzde nişan diye taşıyorsunuz?' dedim, önce şaka yapıyorum sandılar, sonra onlar da beni deli yerine koyan tuhaf bakışlarla karşıladılar, yahu gerçekten delireceğim kardeşim, şu Beyaz Balina kitabını niye okumadınız, bu topraklarda doğan insanlar niçin kalın kitap okumaz.

Eve döndüğümde eski çağ sözlüğünden öğrendim, Kastamonu Sinop bölgesinde Gaşgallılar yaşıyormuş, sürekli Samsun bölgesindeki Hititler'e üstelik denizden saldırıyorlarmış. Samsunlular'ın karabataklara 'gaşgaldak' demesi, yani üçbin yıl önceden kalma bir savaşın hatıraları, hala halkın deyimlerinde Gaşgaldak diye yaşıyor. Bu da benim için, yazarlığımı riske ettiğim bu utanç dolu zor saatleri unutturacak güzellikte bir buluş...Hititler tarihten silindiğine göre şimdi bize düşen Gaşgallılar'ı Amerikalılar'ın üstüne sürmek, yani sloganımız, 'dep dep gaşgallı!'

Ve sonra coğrafyamızın en sert en çok rüzgar alan bölgesi İnceburun'a gittim. Çocukluğumdan beri gitmek için yanıp tutuştuğum hayallerim ütopyalarım olan o tepeye. Yüzüme vursun istedim topraklarımızın en sert rüzgarları, ayağım yerden kesilsin, uçursun beni Karadeniz'in semalarına...

Tüm sahillerimizin en yalçın Ada mevkiindeki dik tepeye çıktım, Koca Ahap gibi süzdüm Karadeniz'in dalgalarını. Beyaz Balina'yı mızraklayacak gücüm yok, ama gözlerimi şimşek gibi kısıp, mızrak gibi Karadeniz'in her şüpheli köpüğüne ok ok atıverdim, peşindeyim AYDIN, Pensilvanya'ya kadar peşinde. Bu ülkede iç savaş çıkartamayacak bu topraklara daha büyük acılar çektiremeyeceksin. (yolculuk sürecek.)

ARKADAŞ YURDUNU ALÇAKLARA UĞRATMA SAKIN

Kaç gündür ekranlarda medyada 'hayasız akınlar' sürüyor, Kurtuluş Savaşı'nın inkarından başlanıp Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'ne, okullarda Atatürk Köşe'lerinin kaldırılmasına kadar vardırdılar işgal sürecini.

Bakan Hüseyin Çelik 'Gençliğe Hitabe Ayet mi?' dedi yani eleştirilir, tartışılır velhasıl 'kaldırılır'a getirdi lafı.

Sayın bakan bey hala öğrenemediyse şimdi bizden öğrensin, her toplum gibi bizim de bayrağımız şehidimiz bağımsız savaşımız kurtarıcılarımız bizler için 'ayettir'.

Niçin lafı 'kenardan dolandırıyorsunuz', İstiklal Marşını kaldırın olsun bitsin. 'Kahraman ırkıma bir gül' lafı İstiklal Marşı'nda geçmiyor mu? 'Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar' mısrası İstiklal Marşı'nda geçmiyor mu, 'arkadaş yurduna alçakları uğratma sakın' mısrası İstiklal Marşı'nda geçmiyor mu, yani Gençliğe Hitabe'de ne söylenmek isteniyorsa hepsi satır satır İstiklal Marşı'nda yazmıyor mu?

Yani 'ırk' 'Şehadet' 'dökülen kan' ne ararsan var İstiklal Marşı'nda.

Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nde hangi anlamlar hangi kelimeler varsa hepsi var. Gençliğe Hitabebe'yi 'ırkçılıkla' eleştirenler İstiklal Marşı'nı kimden neden tırsıp korkup görmezden geliyor. İslamcılar rahatsız olur diye mi?

Utanmaz Amerikan işbirlikçisi İslamcılar, Mehmet Akif Ersoy'un Kur'an'da geçmeyen hangi ahlak'ı manası kelimesi var?

Daha dün İstiklal Savaşı aslında hiç olmadı diyenler sizler değil misiniz, birileri Tacettin Dergahı'na gidip büyük şairin kulağına doğru söylesin: 'Garibim şairim, hallüsyonlar (delilik nöbetleri) içinde yazmış bizleri yemiş kandırmışsın' diye.

Biz söylesek 'vahşi faşist oluyoruz', sen kalk söyle 'şu alçaklar kimmiş?'

SEFALAR GETİRDİNİZ SEFA GELDİNİZ DELİLER

Avni Anıl'ın 'Sefalar Getirdiniz' şarkısını hep birlikte DELİLERİMİZ'in yüzüne karşı söylemenin tam da zamanı.

Delilik insana kuvvet de veren bir hal'dir, AKP hükümeti şimdi Suriye'ye komplo düzenleyerek artık gücünü akıldan insanlıktan değil tıpkı Ergenekon Süreci'nde olduğu gibi DELİLİK'ten alıyor.

Gazeteci yazar Yavuz Selim Demirağ'ın Digital Terör kitabı çıktı, Silivri Duruşmaları'nda yüzlerce avukat dişini tırnağına takmış dünya tarihinde eşine rastlanmaz DİGİTAL KOMPLO'ları ortaya çıkardı. Bunca gözü dönmüş hukuksuz tutuklamaya güya kanıt oluşturan sahte 'virüsler'in cümlesini tekmili birden açın okuyun.

İşte ODA TV'den Barış'ların SIZINTI kitabı, ki bu kitap tam da ODA TV'ye baskın yapıldığı günlerde çıkış hazırlığındaydı, bir yıl gecikti bu yüzden, işte okuyorsunuz, Ergenekon Tertipleri'ni kimler hazırladı, kimler sundu kimler pişirdi, kimler yedi?

Ortada iddialar var efendim diye diye yüzlerce ev, kurum, parti, dernek, TV topa tutulup içeri tıkıldı, hepsinde iddialar iddia olarak kaldı, hakimlerin henüz verdikleri bir 'hüküm' aradan geçen üç beş

yıla rağmen hâlâ yok. Peki bir hüküm bir karar ufukta görünüyor mu derseniz, hakimlerin verebileceği bir hüküm imkanı ihtimali hiç yok, olamaz da, olmayan bir şeyi uydur uydur bir yere kadar, salla salla bir yere kadar, savcılar çoktan delirmiş gibi duruşmalarda kahkahalar atmaya başladılar bile, 12 Eylül işkencehanelerinin dahi bir haysiyeti vardı, en azından onbinlerce gence işkence yapanlar gülmüyordu.

Evet Türkiye'de siyasi iktidarın yüzüne SİNSİ BİR SIRITMA nihayet geldi oturdu, Bülenç Arınç'ından Tayyip Erdoğan'ına yandaş gazetecilerine kadar hepsinin mimikleri nihayet gizli niyetleriyle müsemma ifadeleri yeni yeni takınmaya başladılar ve onlar da rahat etti, biz de...

Artık bir iddiayı boşu boşuna savunmanın zorluğundan çaresizliğinden de kurtulmuş oldular, şu gazeteci niye işinden atılmış şu niye tutuklanmış, Hrant'ın katilleri kimmiş artık sormanın kurcalamanın hiçbir anlamı kalmadı, çünkü aklın soruşturmanın hukukun kapısı sayelerinde 'ÇAT' diye kapandı. Üzülmenin düşünmenin anlamanın muhakeme yapmanın İMKANLARI sona erdi.

Savcılar davaları uzattıkça uzatacak başka şansları yok, yani medyası hükümeti bastıracak sıkıştıracak terör estirecek olup bitenleri ya boğuntuya getirecek ya da 'gaddarlığı' gittikçe meşrulaştıracak. Velhasıl vur gitsin'den 'karambole' getirmekten başka hiç şansları yok. Gerçekte 'endişe etmesi gerekenler' endişelerini daha da zalimleşerek örtmekten başka siyasi imkanları kalmadı.

İktidar ve onun yandaşları gün geçtikçe 'delirdikçe delirecek', yetmeyecek daha da azgınlaşıp daha da katilleşecek, çünkü hukuku kilitleyenler kendi siyasi imkanlarını da kendileri bitirdi.

Gördünüz işte büyük bir toz duman bir kargaşa yaratıp karambolde Türkiye'yi havaya uçurmayı düşündüler. 'İddialar var efendim' manşetleriyle top bomba sesleriyle yazarları gazetecileri kurumları ezecek tarihten sileceklerdi.

Güçleri yetmedi. Ergenekon tertibi her yönüyle ellerinde patladı. Ey iddia sahipleri, manşetlerle iftira attığınız davaların hiçbir du-

ruşmasını bugünlerde ekranlara taşımıyorsunuz, anladık iktidardan korkuyor tırsıyorsunuz, peki, bu kadar 'avukatın' görüp belgelediği 'tertipleri' nereye sokacaksınız. Ben söyleyeyim, bando şefinin arkasından sırıtarak marş marş yürümekten başka şansınız kalmadı...

Ergenekon tertipleriyle cemaat ve AKP hepinizi yavaş yavaş önce kandırıp sonra aşındırıp yıprattı sonra körleştirdi, bu SÜREÇ SONA ERDİ artık. Ahlak dışı kayıtsızlıklarınız artık ömrünü tamamladı, şimdi gaddar diktatörlükten, hepimiz için ÇIKIŞ YOK.

Bu süreçte tek umudumuz beş-on avukat ve birkaç gözü pek gazeteci oldu, görsün insanlık tarihi, beş on avukat ve birkaç gözü pek gazeteci, HEPİNİZİ BOZGUNA UĞRATTI. Sakladığınız sırları, el altından kumpaslarınızı medya tarihimizin en amansız sansürlerine rağmen YÜZÜNÜZDE PATLATTI.

Evet, tarihte eşine az rastlanır şekilde başlayan ERGENEKON KOMEDİSİ, şimdi TARİHTE EŞİNE RASTLANMAYAN BİR İNSANLIK VAHŞET'İNE DOĞRU SÜRÜKLENİYOR.

Hiçbir belge kanıt bulgu hukuki gerekçe olmadan yüzlerce insanı hala içerde tutmaya yemin etmiş bu akıl almaz vahşetten kurtulmak için siyasi hükümete artık SAVAŞ'tan başka seçenek kalmadı, ha gayret saldırın SURİYE'YE, emperyalizmin MUTLU DÖNGÜSÜ'ne siz de katılın...

Tarihlerimizde ilk defa bir komşu ülkede DARBE düzenliyoruz. Komşu ülkeye karşı ORDU kuruyoruz. Komşu ülkeye karşı 'isyan birlikleri' hazırlıyoruz, yediriyoruz, eğitim yaptırıyoruz, iaşe, lojistik destek, ekranlarımızı sonuna kadar açıyoruz. Düne kadar Avrupalılar aynı şeyleri PKK için yapıyor Avrupalılar'ı suçluyordunuz, ne oldu.

Karşı Ordunun komutanları ekranlarımızda, o kadar aleni ki BORAZANLARINIZ dahi sustu.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, komşu devleti yıkmak için kurduğu bu karşı ordu'ya kimin paralarını veriyor, hangi yasalar müsaade ediyor. Mecliste siyasi arenada medyada 'erkeklik gücünü

kaybetmemiş' bir kişi var mı bu soruları aleni hükümete karşı soracak, üstelik Suriye'ye karşı savaşın başkomutanlığını Cumhurbaşkanımız savaş komutanlarını hasetten çatlatan demeçleriyle yapıyor, bravo kocaman alkış sivil cumhurbaşkanımıza. ABD, AB, bir 'ay' dahi geçmeden yepyeni bir 'av'ın peşine düşüyor, bizimkilerin iştahını azdıran nedir, kimlerdir, bilen konuşan var mı? Siyasi hükümetin hangi bakanının annesinin dedesinin boğazından 'emperyalist' lokma geçti, komşunun kümesine kadınına namusuna ırzına saldırmayı cumhuriyetten mi öğrendiler Osmanlı'dan mı? Kendi ülkesinde sözümona darbecileri yargılıyoruz diye ortalığı altına üstüne getirenlerin komşu ülkede 'darbe' düzenlemesi nasıl bir ruh haletidir.

Baştan aşağı yalan yüzlerce argüman. Suriye'yle sınırı en uzun olan bizmişiz ambargoları ve saldırı hazırlığını önce bizim uygulamamız lazımmış... İyi de Suriye'nin koskoca Irak sınırı ne güne duruyor. Ve Irak'ta Amerikan'ın İran'a bağışladığı Şii iktidarı her türlü yardımı desteği bu sınırdan yapmayacak mı? Hatta Türkiye Irak'a satacak, Irak alıp Suriye'ye verecek, hatta Suriye Kuzey Irak'tan otuz yılda çıkartamadığınız PKK'yı gelip bu en uzun sınırda ebediyen ağırlamayacak mı, bu da laf mı yani.

Libya'da leşi kapmak için acele ettiniz, ne oldu, daha 'hükümet' bile kurulmadan Avrupalılar Libya kaynaklarını aralarında bölüşmedi mi? Bugün destekleyip silahlandırdığınız adamlar ABD, AB dururken size niye öncelik versin, bu kadar ucuza mı kandırdılar sizi, laf mı yani.

Şu lafa bakın, Türkiye Daha Fazla Seyredemez, Bosna dramı ortada... Hani Batı Bosna'daki katliamları seyrettiği için söyleniyor. Ki seyreden de kendileriydi. Ne oldu, birkaç Sırp komutan yargılanıyor o kadar. Boşnaklar soykırımdan geçmekle kalmadı Yugoslavya'dan ayrılıp siyasi bağımsızlık kazanamayan tek halk olarak ortada kaldı.

Hem Bosna'da hem Gürcistan'da Rusya vurdu destekledi kopartıp aldı... Gerçek bu.

Daha düne kadar Irak'ta bir buçuk milyon müslümanın ölümünü seyretmişsin, şimdi Esad'ın zulmüne dayanamıyormuş... İnsanlık adına mı dayanamıyorsun, Amerika'ya verdiğin peşin sözler için mi dayanamıyorsun?

Bu gerçeği koskoca Arap dünyasında dünyada bilmeyen tek bir kişi var mı? Yetiştirdiğiniz et kafalı dinci nesilden başka bunlara kim inanır, laf mı yani.

Amerika on yıllar tepeden bombaladığı ve aralıksız her kasabasını havaya uçurduğu Afganistan da dahi Taliban'la uzlaşmanın yollarını arıyor hatta Afganistan'dan dahi geri çekiliyor.

Libya, Afganistan, Irak'a tepeden bomba yağdırıldıktan sonra, ne bekliyorlardı, neler oldu, insan düşünmez mi, laf mı yani.

Profesyonel uluslar arası bir komplo'nun kahyalığına soyunmuşsunuz, hiç mi düşünmezsiniz, yarın Suriye'deki İç Savaşın kanlı görüntülerini şimdiki müttefikiniz Amerikalılar dahi sizin üstünüze yıkacak sizi suçlayacak sizi yargılayacak, gözünüzü kan bürümüş, bindiğiniz savaş makinesinden dahi habersizsiniz.

Müslüman demeden Arap demeden kardeşim demeden insan demeden SALLIYORSUNUZ, kardeşinizin üstüne KARŞI ORDULAR silahlayıp gönderiyorsunuz, Allah'tan korkmuyorsunuz.

Taa 60'lı yıllarda Baas Suriye rejimini devirmek için Amerikalılar'ın silahladığı Müslüman Kardeşler'le bölgede yeni bir ABD paktı kuşağı kurmak size mi kaldı, Arabın Arapla intikamının hesabını almak size mi düştü?

Sizi bu kadar DELİRTEN AZGINLAŞTIRAN nedir artık tüm Türkiye halkı biliyor.

Ben kendime konuşuyorum, Suriye sınırını aşıp Suriye'ye girecek Türk askeri artık hiçbir zaman hiçbir şekilde ebediyen benim askerim olmayacak. Komşusunu karıştıran siyasetçiler ve onlara zavallıca kanan dincisi müslümanı artık bir daha benim kardeşim yurdum insanı olmayacak.

Sırf, Amerika'ya 'beni bu içerdeki ayakbağından (cumhuriyetçil-

erden) kurtar, ne istersen yaparım' diyenler, sırf Türkiye'deki siyasi nefretleri için dünyanın savaş oyuncağı olanlar, benim hiçbir şekilde hiçbir zaman yurttaşım kardeşim Allah'a yemin olsun, olmayacak.

Savaş siyasetin ve hukukun bitmesidir, Suriye'ye karşı bir savaş, Suriyelilerle değil mesela bir yazar bir yurttaş olarak benimle de hukuki sözleşmelerini bitirmiş demektir, çünkü Türkiye Millet Meclisi'nde alınmış bir karar yoktur, Türkiye Halkı'nın rızası gönlü asla olmamış asla ikna olmamıştır. Ve yetsin artık topraklarımızda kardeşin kardeşle savaşı, yetsin artık emperyalistlerin bizi birbirine kırdırtması. Suriye'de savaşa koşan Türkiye'ye gaz verenlerin son moda cümlesi: Türkiye Daha Fazla Seyirci Kalamaz.

Daha Fazla Seyredemeyiz lafı savaş makinesinin 'gaza getirme lafıdır', Saddam'a karşı da aynı cümleler kullanılmıştır. Sonuç bir buçuk milyon insanın ölümü. Ve siz onlarca yıldır etnik savaşlar içinde kan gölüne dönerken, topraklarımızdan yüz kat küçük coğrafyaya sahip olan Danimarka'nın dahi tarım ihracatı Türkiye'den fersahlarca fazla. Otuz yıldır üretim, tarım, ticaret, sanayi konuştuğunuz tek gün yok, otuz yılın her günü etnik kargaşa etnik savaş yok jeostrateji yok ülke çıkarları palavraları.

Ki, Suriye halkı şu anda Esad rejiminden yanadır, en mütevazi tahmin korkunç bir iç savaş kapıda bekliyor. Bu iç savaşın rakamları üç-beş aya kalmaz yüzbinleri geçtiğinde, ABD'nin ve AB'nin daha önceden yüzlercesine şahit olduğunuz şekilde söyleyecek bahaneleri çoktur. Ancak Türkiye'nin tarihine çocuklarına istikbaline mazaret bulacak tek lafı yoktur.

Kardeşlerim, ülkemizdeki Ergenekon tertipleriyle Suriye'ye Savaş aynı 'uluslar arası tezgahın' parçalarıdır.

Suriye Halkı'nın bir iç savaşa bir uluslar arası savaş makinesine kurban gitmemesi için kalemimiz gücümüz neyse, oraya kadar gideceğiz, en azından bu kan'a asla 'ortak olmayacağız', kimsenin köpeği askeri olmayacağız.

Tarihler döndükçe torunlarımızı çoluk çocuklarımızı utandıracak pis emperyalist komploların içinde olmamak için ne biliyorsak

söyleyeceğiz, Ergenekon Süreci'nde olduğu gibi, insanlık adına kimseden emir almadan Dik Duracağız.

Ne Suriye ne Rusya kimseden yana değiliz, hem ülkemizde hem dünyada herkes için hepimiz için siyasal ve sosyal eşitlikler ve asla kan dökülmeden siyaset hukuk inşa edilmesinden yanayız.

Medya ve siyasi iktidarın gürültü ve boğuntusuna ne insanlık değerlerini ne doğduğumuz ülkenin kardeşliğini feda edecek aptallardan hiç değiliz.

GİTTİ CUMHURİYET HOŞGELDİN BEYLİKLER ŞEYHLİKLER DÖNEMİ

Sonunda II.Cumhuriyet'in ne olduğu anlaşıldı, Tayyipçiler ile Gülenciler diye ikiye bölündük. Kardeş sizin nüfus cüzdanınızda ne yazıyor; Tayyipçi mi, Gülenci mi?

Dün itibariyle Türkiye'de iki ayrı hukuk 'resmileşip' meşruiyet kazandı.

Bizler dinlenirsek başka hukuk, Taraf gazetesi dinlenirse başka, Genelkurmay Başkanı ifadeye çağrılıp tutuklanırsa başka; Mit Başkanı başka, Mit sırları başka, Kozmik oda başka, hatta daha da coşanlar var; Mehmet Ali Birand dahi Mit'in görev gereği bombalı eylemler yapabileceğini söyledi. On yıllardır güya derin devleti eleştirenlere bakar mısınız, Mit KCK'nın içine sızmış KCK adına eylemler yapmış, normalmiş.

O KCK etrafındaki bir çok sivil özgürlükçü arkadaşa da selam olsun 'o karanlıkta kimlerle dans ettiğinizi' nihayet öğrendiniz mi? Öff, öyle dallı budaklı konu ki yazıyı tek bir çizgiden akıtmak

mümkün değil. Daha da ileri gidenler var, bir çok İslamcı yazar (İbrahim Karagül, Ahmet Kekeç, Hilal Kaplan, vs.) Mit'e karşı operasyonun arkasında İsrail olduğunu ima etmeye başladılar, bu görüşe göre de cemaat savcıları İsrail'in oyuncağı olmuyor mu, İttihadı İslam'ın haline bakın, dün bir bugün iki, nerden nereye savruldular.

Yüzlerine gözlerine bulaşıp rezil olmalarının sebebi çok basit: Bütün bu yandaş medya ve siyasetçiler, düne kadar Hukuk'a karşı aşırı abartılı ve desteksiz 'sallama' alışkanlığı edindiler, bu cahil ve tutarsız söylemleriyle aksine 'ödüllendirildiler', işte aynı kalemler beklenmedik bir manevra karşısında sallama huylarından zırnık taviz vermedikleri için AHLAK DIŞI HUKUK DIŞI SALLAMA CESARETLERİNİN kuyusuna şimdi Türkiye'yi düşürdüler.

Her iktidar Makyavel'in yatak odasından geçer. Cemaatin polis ve yargısı, eski cumhuriyeti yıkıp ortadan kaldıran biziz, ama sadece yargı polis'le olmuyor, bunun bir de üçüncü ayağı var, MİT'i de bize vereceksin, diyor. Bu kadar basit.

Hem Hrant davası hem Uludere istihbarat dalaşmasının perde arkası bu kadar açık. Ki dışarıdan birileri de cemaatle iktidarı zaten bölüşüyor, nedir o İran'a savaş açan yazıların anlamı.

Arkanıza Amerikan istihbarat ve ajanlarını ve resmi Amerikan desteğini gönülden aşkla alıp Türkiye tarihinde eşi benzeri görülmemiş hukuksuzca ve ortada hiç belge yokken binlerce insanı tutuklayacaksınız, sonra? Amerika'nın size verdiği 'ev ödevlerini' yapmayacak, yanınıza hiç değilse kendi kadronuzu korumak için MİT'i alıp kendinize bir 'küçük iktidar alanı yaratmak' isteyeceksiniz, buna da müsaade edecekler, yok öyle üç kuruşa beş köfte Tayyip Erdoğan Bey.

Nazım Hikmet'in meşhur Anadolu deyişi 'yarin yanağından gayri' her şeyi bölüşen siyaset sadece ütopik komünistler içindir, çünkü uluslar arası ticaretin grup seks partilerinde ülke toprağının yanağını sınırını derelerini şirketlerini dahi bölüşenleri sayenizde çok gördük, Tüpraş'lar Türkcell'ler... Yeniden okuyun Makyavel'i

dünyada bölüşülmesi atomdan da zor en imkansız şey 'iktidardır'...

İŞTE HUKUK, bu evrensel gerçek yüzünden, bölüşmenin sözleşmesini düzenler.

GERÇEK bu, işgal edilen ülke toprakları ve yasaları ve meclisi ve hukuku ve madenlerinin HUKUKU bir diğer iktidar diğerini yok edene kadar bir müddet daha aranızda kavga sebebi olacak.

Bakalım ganimetiniz sınırlar, yasalar, kurumlar, madenler ARANIZDA DAHA NE KADAR SORUN OLACAK?

Bu cennet vatan sadece Tayyip'e Cemaat'e değil İsrail'e de Amerika'ya da yeter.

BU CENNETİN VATANIN UĞRUNA KİMLER OLMADI FEDA, TOPRAĞINI SİYASETİNİ MECLİSİNİ YARGISINI SIKSAN, ajan, komplo, tertip, düzen, işbirlikçi FIŞKIRACAK.

Bir de neler olup bittiğini geniş kitleler anlamıyormuş, anlaşılmayacak nesi var, nasıl başlamıştı Tayyip Erdoğan Bey'in nutku, İKİ KOYUN GÜDEMİYORSUNUZ, işte tam da bu, KOYUNLARIN OTLAK KAVGASI...

DERİN DEVLET YAZARLARIN TAA KENDİSİDİR

Yeniden bir daha tane tane söyleyelim.

'Derin Devlet' tabiri devletin özellikle istihbarat alanlarında 'hukuk dışı icraat ve alışkanlıkları' demektir, ki, Susurluk Vakası en çarpıcı örneğidir, 'Ergenekon' ise Türkiye'deki muhalifleri tasfiye için iddia edilen ve iddiası beş yıla rağmen mahkemelerde henüz hiçbir kanıtla belgelenmemiş saçma sapan iftiralar düzeneğinin adıdır, bir çok liberal yazar hala kasıtla ve inatla bu iki tabiri karıştırmaya devam ediyor ve ettikçe rezil kepaze oluyor.

Şimdi gördük ki Ergenekon üzerine hiçbir belge bulunamadı ve yüzlerce iddianın iftira olduğu avukatlar ve gazetecilerle ispatlandı, Ergenekon iddiasına gönülden biat edenler ise uzaması bitmeyecek sonuçlarını hayırla bekleyedursun, o saate kadar bir ülkeleri kalırsa.

Ancak Savcılığın Mit'i soruşturma talebi ortaya çok net şekilde 'KCK yapılanmasının istihbarat faaliyetlerinde hukuk dışına çoktan çıkıldığını' ortaya koyuyor. İşte bu kadar açık net kanıtlar koskoca Ergenekon iddianamelerinin hiçbir yerinde elle tutulur hukuki kanıt haline getirilir şekilde ortaya konulamadı. Bu tartışmayı bir yana

bırakalım, devletin hukuk dışına çıktığına dair emareler kanıtlarla ortaya çıktığına göre Derin Devlet hayatiyetini süratini hız kesmeden sürdürüyor, demektir.

Oysa aklınıza gelen her gazeteciden kozmik odalara kadar yapılan arama ve soruşturmaların hedefi, cinayetler işleyen gerçek bir 'derin devleti' yani gizli tezgahları ortaya çıkartmaktı. ÇIKMADI. BULUNAMADI... Üstelik Ergenekon 1, 2, 3 diye giden bu operasyonlarda hiçbir kanıt ele geçmeyince bizler bu sütunlardan 'belki de derin devlet aranılan yerde değil arayanların ta kendisidir' demiştik.

Kanıtlar başka bir yerde bulundu, muhalifler kökünden tasfiye edilip devlet iki güç arasında taksim edildikten sonra aralarındaki ganimet bölüşümü sırasında... Dikkat edin 'kanıtların bulunduğu operasyon' KCK yapılanmasıydı, yani Türkiye'nin ABD tezleriyle federasyonlaşmasının karşılıklı mutabakata yarı yasal (karakalem) anlaşmaya varıldığı yerde.

Benim inancıma göre Derin Devlet aynı derin devlettir, 28 Şubat'taki de aynıdır, yazar cinayetlerinde de aynıdır, eller de aynıdır, tetikçiler de aynıdır, mekanizma da aynıdır. Yine bizim iddiamıza göre bu derin devlet Türkiye'deki Amerikan nüfus sahası ve politikalarıyla iç içedir.

Bir küçük örnek, yüzde seksen Amerika'ya bağlı ama bir küçük şüphe taşıyanlar dahi içeri atıldı ancak Amerikancılığı aşikar hiçbir subay kişi yazar bürokrat Silivri'ye tıkılamadı.

Hala ikna olmayanlar var ise, Ergenekon duruşmalarını lütfen takip etsinler, dün manşetlerden suçladıkları yüzlerce insanın duruşma tutanaklarını tek tek incelesinler, ya da en azından göz önünde olan mesela vatana ihanet suçlamalarının nasıl geri teptiğini avukatlarına başvurarak öğrenebilirler, ya da herkesin gözü önünde ODA TV'den Barışlar'ın Sızıntı kitabını, ya da Ahmet Şık'ın kitabını ya da Nedim Şener'in iddialarını gelişen olaylarla birlikte takip etsinler. Türkiye'nin gittikçe tıkanan ve şirretleşen çamurlaşan devlet mekanizmasını anlamak için artık Derin Devlet'le Er-

genekon'u lütfen karıştırmayalım. Karşımızda yıllardır politik arenada sömürüsünü yapıp kullandığımız bir 'Derin Devlet' vardır, seçimlerde kullandık, köşe yazılarımızda muhalifleri suçlamak için kullandık, onu bunu yaftalamak için kulandık, bir çok değerli insanı ya da masumu içeri tıkmak için kullandık ve hala kullanmaya devam ediyoruz.

Belki de Türkiye Cumhuriyeti Devleti çok çırpınması çok mücadele etmesine rağmen ayaklarına ruhuna kalbine sinirlerine bulaşmış bu 'irin'i çıkartacak siyasi gücü iradeyi kendinde bulamıyor olabilir.

Ama bizler bu gücü kendimizde bulabiliriz, bizler yazarız, bizatihi kendimiz devlet gibi çok yönlü çok karmaşık ilişkilere mahkûm değiliz. İsrail, Amerika, ülke ve dünya dengeleri ya da çok önceden verilmiş sözler ya da Özallı yıllardan beri başlayan güvenlik andlaşmaları ya da polisin içine kadar nüfus etmiş yabancılarla sözleşmeler, devletin net açık konuşmasını önlüyor olabilir, bununla hep birlikte şüphesiz mücadele edeceğiz.

Bu temizliği 'devlet yapamıyor' olabilir diye bizler de kendimizi 'devlet' gibi göremeyiz, çünkü bizler o kadar karmaşık bir mekanizma değiliz, eşimiz çocuğumuz maaşımız bireysel hayatımız ortada, üstelik telefon dökümleri ortada herkes her şey ortada.

Şunu söylemek istiyorum, Derin Devlet mekanizmasının açıklıkla ortaya koyulamayışının sebebi 'devletin değil, biz yazarların kamuoyunun sorunudur.

Derin devletin ortaya çıkarılamayışın sebebi ve suç'u kamuoyunu oluşturan yazarlar, köşe yazarları, sivil toplum örgütleri, sonra siyasilerindir. Çünkü hepimiz ya cemaatlerin gazetelerinde yazıyoruz ya da medya patronlarının kucaklarında.

Derin Devlet'i tartıştığımız otuz yıldan beri cemaat ve medya patronları dışında 'bağımsız' bir başka güç çıkamadı. Çıkanlar ise yok sayıldı, ya da içeri tıkıldı, ya da ötelendi, ekranlardan kovuldu, ya da 'üç beş binlik' sayılarla marjinalleşmeye itildi.

Türkiye'nin büyük siyasi ve ekonomik güçleri tarafından 'düş-

man' ilan edildiler. Susuzluğa, açlığa, yoksulluğa ya da hapse sürüklendiler. Ne oldu, Türkiye medyası siyasi iktidarların kanalize ettiği güçlerin eline geçti.

İkinci bir şey daha oldu ki en büyük ahlaksızlık budur, ganimetleri paylaşan cemaatlerin ya da medya patronlarının kucaklarında oturan yazarlar, marjinalleştirilip susturulan yazarların kavramlarını çalıp çalıp bol keseden kullanmaya başladılar.

Özgürlük, köhne devlet, hantal bürokrasi, ileri demokrasi, Türkiye'nin önünü açıyoruz, sivil irade, ceberut devlet gibi ve nice moda olanını kullanarak binlerce yazı yazdılar, ekranlarda konuşma yaptılar.

Ve bu kavramlarla Türkiye'nin ve dünyanın 'en yüksek özgürlük temsilcileri' gibi aralıksız otuz sene konuştular yazdılar.

Bugün ise Derin Devlet'e karşı giriştikleri amansız mücadelenin son günlerinde içler acısı hazin durum değme romanlara filmlere taş çıkartır şekilde şu:

Sonunda Derin Devlet, bu özgürlükçü yazarları gazetelerinde ekranlarında ağırlayıp önlerini açan maaşlarını ödeyenler çıktı.

Çünkü Türkiye'de iki tür gazete var, ya yargıyı ele geçirenlerin cemaatin yazarları ya hükümeti ele geçirmiş iktidar yanlılarının gazetecileri ya da daha önceki yıllarda aynı iktidar pozisyonu alıp şimdi soruşturmalarla sakatlanıp mahcubiyet ve suçlulukla susmuşların gazeteleri.

Bugün siyasi hükümet MİT'i korumak için harekete geçince Ergenekon Soruşturmaları boyunca dillendirdikleri PARADİGMA ÇÖKTÜ. Neydi bu paradigma, yargı herkese ulaşmalı, yargıya karışmamalı, kim olursa olsun soruşturulmalı, asker sivil bürokrat diye ayrımcılık yapılmaz, devlet cinayet işleyemez, bomba atamaz, devlet gizlilik ardına sığınamaz, maz maz maz.

Ergenekon süreci boyunca kahraman özgürlük şövalyeleri gibi ekranlardan sabahlara kadar dillendirdikleri bu 'paradigma' çökünce sanmayın işler karıştı, devlet aynı devlet, bir şekilde yoluna devam eder, ASIL BU YAZARLARIN SİSTEMİ, çöktü..

Çünkü devlet hep aynı devletti, devlet hep aynı alışkanlıkları olmayı dünyanın her yerinde sürdürecek ve bizler de buna karşı amansız ölümüne şeffaflık kavgası vereceğiz, eşyanın tabiatın kanunu bu. Ayıp olan şu, bu mücadeleyi özgürlük şövalyesi gösterilerine döndürüp üstelik paraya makama yalıya tahvil etmeyeceğiz ve boğuntuya getirip perdelemeyeceğiz.

Asıl çöken sistem BUNCA CEMAAT VE MEDYA PATRONU YAZARINI AYAKTA TUTAN SİSTEM.

Halk arasında, karşılıklı anlaşmalı kavga, kayıkçı kavgası, hır gür, cambaza bak, daha ileri soytarısı, borazanı, tetikçisi, adamı, müridi, kulu, kölesi, köpeği gibi tabir edilen tartışmalarda kah bir iktidar döneminde, iktidar değişince kah diğer tarafta sürüp giden taraf olanların sistemi.

Dünkü devlet, büyük medyayı iç politikada dış politikada hedef ve düşman belirlemede her yönde kullanıyordu, bugünkü devlet de milim sapmadan, büyük medyayı iç politikada dış politikada kullanıyor.

Değişen nedir? Değişen şu oldu, cemaat ve medya patronu yazarlarına, durduğunuz yer sakat, derin devlet, sizi orda tutan güçlerin mekanizması, diyecek, başka farklı bir bakış açısı tamamen yok oldu, ya da susturuldu ya da içeri tıkıldı ya da gözdağı verildi.

Yani yine 'kendilerinden başka' alternatif kalmadı, sacayağının üçüncü ayağı bertaraf edildiğine göre, yine cemaat ve medya patronları kucağında kahraman şövalyelerimiz Derin Devlet'e karşı korkusuz savaşlarını şimdi başka bir paradigma uydurup yine soluksuz aralıksız sürdürecek demektir.

Cemaat ya da medya patronu yazarları, düşünebiliyor musunuz, 'cemaat' kelimesini bile, cemaat tüm devleti yargıyı ele geçirdikten tam yirmi yıl sonra nihayet birkaç gündür ancak dile getirme cesareti edinebildiler, yani ayyuka çıktıktan sonra (ayyuka çıkma tabirini de bilmiyorlar, ayyuka çıkmak şu demek, o kadar aşikar ki gizlenmesi saklanması imkansız hale geldi, demek) oysa hepimizin en yakın arkadaşları 'cemaat' dedikleri için kaç yıldır içerde yatıyor.

Oğlum Laçin henüz altı yaşlarındaydı 19 Mayıs Bayramı'na götürdüm, çimlerin üstünde çişim geldi, dedi. Gidecek yer yok ya da gidecek yer çok uzak çoktan altına işer, kale direğinin yanına getirdim arkasını kapattım 'hadi buraya işe' dedim, çocuk, sağa baktı sola baktı, her taraf 'kız' dolu. Baba 'kızlar bakıyor işeyemem' dedi. Nasıl zor bir durum. Oğlum, işe, işemiyor. Ağladı ağladı ve sonunda 'altına işedi' rahatladı ama kızlara da göstermedi. Cemaat ve medya patronu gazetelerinde hem patronlara şeyhlere hem derin devlete pipilerini göstere göstere yazı yazan bu güruh, artık benim de inanasım geliyor, DERİN DEVLET'in yasal koruyucularıdır.

İşte Barışlar'ın yazdığı Sızıntı kitabı ortada, şu Avukat Engin Cinmen yirmi yıldır ben 'sivilim' demiyor mu, şu Murat Belge 'sivil' kelimesini bu ülkede ilk ben kullandım demiyor mu, şu Mithat Sancar hukuk profesörü ve ekranlarda hakkı yenenleri savunuyorum demiyor mu, ve nicesi tam yirmi sene aralıksız söyledi, şimdi kitaptan öğreniyoruz ki, Amerikan Elçilikleri'ne brifing veren sadece emniyet değil, bu yazar okumuş beyler, Amerikan elçisine gaz veriyor, fişfişliyor, yakalayın diyor, durmayın, diyor...

Size ne Amerika'dan Amerikan elçiliğinden. Size ne cemaatten cemaat gazetelerinde yazmaktan size ne her dönem iktidarlarının çanağı anteni istihbaratı olmuş medya patronlarının gazetelerinde yazmaktan.

SİZE NE?

Kardeşlerim, cemaat ve medya patronu gazetelerinde yazıp üstelik Amerikan elçilerine brifing veren gazeteciler yazarlar DERİN DEVLET ağının taa kendisidir.

Bir bağımsız yazar olarak otuz yıldır her gün gazete kitap okuyarak gözlemlediğim şudur: Özellikle liberal yazarlar muhaliflerini bertaraf etmek için hem hukuk hem İNSANLIK DIŞI'na çoktandır çıktılar ve BELGELENEREK suçüstü yakalandılar.

Bizim Silivri gibi yargı ve mahkememiz yok, biz yazarların mahkemesi, insanlık mahkemesidir, vicdanlardadır.

SUUD-TÜRK İMPARATORLUĞU

Öncelikle şunu söyleyeyim, Milliyet'ten Aslı Aydıntaşbaş'ın makalesinde Amerika'nın Suriye'ye acil müdahalede şimdilik çekimser tavır sergilediğine dair görüş akla çok yatkın, çünkü seçim arifesinde bir ABD elçiliğinin bombalanması vs. gibi beklenmedik hesap edilmedik bir kaza korkusu ABD'yi seçimlere kadar ikircikli tedirgin ihtiyatlı bırakacaktır.

Ancak 'savaş makinesi' çoktan yola çıktı, İstanbul'da oteller özgür Suriye ordusu denilen ya da Esad'a karşı örgütlenip adının önüne 'konsey' ibaresi koymuş gruplarca dolup taşıyor. Kimler yok ki, El-Kaide'den tutun Libya'dan gelen savaşçılara silahlara kadar. Ve Türkiye'den 'islamcı gruplar' Afganistan işgali günlerindeki gibi 'mücahid' safhalarına canlarıyla kanlarıyla paralarıyla internet siteleriyle propagandalarıyla çoktan katıldılar, TRT'sini, cemaat gazetelerini, MİT'ini Kızılay çadırlarına kadar her birini ayrı ayrı saymaya yetişemeyiz.

Esad'ı devirmek için El Kaide, Türkiye'den İslamcı gruplar, Mısır'ın Müslüman Kardeşler'i, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, İsrail, Suudlar, Amerika, Arap Ligi ve Avrupalı devletler, hepsi harıl

harıl 'isyanı' yönetmeye Suriye sokaklarında bombalar patlatmaya çoktan başladılar.

Şu anda tartıştıkları tek şey, Suriye'de devrim, Mısır ve Tunus tarzı olmadı çünkü halk Esad'dan yana, Libya tarzı ise sonuçları itibariyle tam bir rezalet ve altından kalkılmayacak uluslar arası ihlallerle dolu, şimdi ne yapalım, yine başına 'insani' tabirini koyup 'insani koridor' açmak için uluslar arası güçler devreye girmeli diye bastırıyorlar, insani dedikleri koridordan da silahlarını isyancı askerlerini ellerini kollarını sallayarak geçirmek. Bir yığın ayrıntısını geçelim.

Bu güçlerin hepsinin Suriye'den beklentileri hayalleri var, en çok İsrail, İran'ın kolu kanadı kesilecek diye Esad'ın devrilmesini dört gözle bekliyor.

Suudlar'ın kavgası sadece 'laik Baaslar'dan nefret değil, asıl hedefleri en büyük düşmanları İran Şii Rejimi'ni yok etmek. Suudlar'ın nihai hayalleri ise bizimkilerin Osmanlı hayallerine nal toplatır, aslında haklılar da, Esad yıkıldıktan sonra Amerika Suudlar'a mı daha yakın durur yoksa Türkiye'ye mi, şüpheniz olmasın bugünden Suudlar Amerika'nın tercihinin kendilerinden yana olacaklarından çok eminler.

El Kaide'yle CIA'nın Suriye'ye karşı yan yana gelmesi ise hiç şaşırtıcı değil. Haa bu arada Irak sınırından Suriye'ye giren savaşçıları ve silahları unutmayalım. Ama asıl bu savaş makinesinin her biri Lübnan'daki Nasrallah'dan bir 'gizemli güç' bir, nerde ne zaman ne yapması bilinmeyen bir büyük tehlike olarak hepsi tırsıyor.

Mısır'ın Müslüman Kardeşler'i ise bizim cemaate çok benzer hamleler içinde. Şimdilik taşın altına hasar alacak şekilde ellerini sokmuyor ama bir numaralı destekçi gibi görünüyor ve asıl güçlerini Esad yıkıldıktan sonra Suriye'yi diğer isyancı güçlerin elinden almak. Hiç de yabana atılmaz bir görüş, çünkü her kaos sonucu 'kurulu düzenli ve zayiat vermemiş örgütler' hep kazanmıştır, tıpkı 12 Eylül öncesi etliye sütlüye kavgaya karışmayan İslamcı tarikat ve

cemaatlerin uzun vadede kazanması gibi. Oturup her bir siyasi grup ve gücün Suriye'den beklentilerini apayrı makaleler halinde sıraya koyup bir bir yazmak lazım.

Oysa işin özeti şu: İslamcılar içerde birbirlerini yiyor, İslamcılar dışarıda birbirlerini yiyor.

Ancak bugün itibariyle güçlü batılı istihbarat servisleri, bir yabancı ülkeye kimler silah taşıyor kimler gönüllü katılıyor kimler hevesli kimler kışkırtıyor bir bir notlarını kayıtlar altına almış durumdalar. Mesela Türkiye'de İslamcı grupların internet sitelerine girip bir bir tespit etmek mümkün, yarın birgün, olur ya, bir iktidar kaosu ve değişikliğinde bu zavallı farelerin hepsini isim isim grup grup yabancı bir ülkede silahlı isyandan casusluktan vs. enselemek mümkün.

Bam teli de işte burası, neden bu kadar korkusuz bu kadar aleni bu kadar rahatlar, bu ülkede 'yasa' yok mu 'hukuk' yok mu?

Yok, olsaydı Libya'dan silah ve savaşçıları İstanbul otellerine kadar getirip örgütleyen sahiplenen insanlardan ve Kızılay çadırlarından ordu kuranlardan hesap sorulurdu?

Yok, çünkü Türkiye coğrafyası gün itibariyle 'Afganistan'a' çoktan dönmüş, siyasetimiz kontrolümüz yasalarımız kim kime kim duma, kim kimin yanında, silah nerden geliyor kime geliyor nasıl gidiyor, cep telefonlarını uydu telefonlarını kim temin ediyor kimler geçiriyor, milyar dolarların Türkiye'ye ve isyancı orduya seferber edenler kimler, her yönüyle çoktan AFGANİSTANLAŞTIK bile.

Demek ki bu İslamcı kardeşler Türkiye Cumhuriyetinin yasalarına hukukuna değil dünya konjoktürünün şemsiyesine çok güveniyorlar, deyimin tam anlamıyla: Dingo'nun ahırında at oynatıyorlar.

Amerika ve İsrail tarafından kullanılmadıklarından emin'ler. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nden yasadışı eylemlerine göz yumacaklarından yüzde yüz eminler.

Bir kanun bir yargıcın bir savcının hakimlerin hukukun meclisin siyasi hükümetin KENDİLERİNDEN HESAP SORMAYACAĞINI

Allah'a iman gibi biliyorlar. İşte bugün itibariyle Türkiye'nin hali, onlarca ayrı silahlı grup, örgüt, servis, ajan, güya direniş orduları İstanbul'un göbeğinde cirit atıyor, savcılar seyrediyor, polis seyrediyor, gazeteler tek satır yazmıyor...

Tekrar edelim, bunun adı AFGANİSTANLAŞMAK.

Ve Libya'dan Afganistan'dan Irak'tan hiç ders çıkartılmamış gibi, mesela İsrail, Esad yıkıldıktan sonra duruma hakim olacağından emin.

Esad yıkıldıktan sonra Suudlar duruma hakim olacağından emin.

Esad yıkıldıktan sonra Müslüman kardeşler duruma hakim olacaklarından emin. Esad yıkıldıktan sonra Davutoğlu duruma hakim olacağından emin.

Esad yıkıldıktan sonra Avrupalı devletler duruma hakim olacaklarından emin.

Esad yıkıldıktan sonra Amerika duruma hakim olacaklarından emin.

Tıpkı Ergenekon davalarıyla tasfiye edip iktidarına oturup kardeş kardeş ganimetlerini bölüşüp yiyecekleri kadar, duruma hakim olacaklarından eminler.

Buradan bütün bu hevesli, mücahid, İslamcı, hayalci, manyak, Amerikan köpeği aslancıklara sesleniyorum, bu işin tek karlısı olacak, o da Suudlar.

Babamdan bilirim, ev sahibinin köpeği tabii ki baş sedirde uyuyacak, derdi.

SOL PARTİLER NEDEN DÜŞTÜ

Gündemin sert tartışmalarına gömülüyor ve 'gençleri besleyecek' en temel tartışmaların içine bir türlü giremiyoruz. Gerçi günlük ve kısa yazılarla 'besleme' çok zor, ancak, uygun cümleleri bulabilirsek, tüm dünyada otuz yıldır tamamen değişen 'siyasetin' yepyeni ayaklarını kısmen belki bir zihin açıklığına yöneltebilir ve sol partilere bugüne değin söylemekte olduğumuz tavsiyeleri kısaca özetleyebiliriz.

Dünyada sol partilerin düşüşe geçmesinin en temel sebebi, Sanayi Şehrinin Taşeron Şehirlerine dönüşmesidir. Meraklıları için tavsiye ederiz, Boğaziçi Yayınlarından çıkan Kent Paryaları kitabı, Paris ve Chicago banliyölerindeki siyasal ve sosyal değişim üzerine bir çok çarpıcı sosyolojik analizi konu edinir ve günümüzün 'etnik' tartışmalarına nasıl sürüklendiğimizi açıklıkla izah etmeye çalışır.

Açalım, soru şu, 1980'lerin ortasına kadar Paris banliyöleri Fransız Komünist Partisi'nin oy deposuydu, Mitterand'ı cumhurbaşkanlığa taşıdılar, sonra bu banliyölerde değişen ne oldu, aynı banliyölerde 'etnik, kimlik, ırkçı' siyasetler hortladı ve Avrupa'nın başına bela olan bambaşka tür bir sosyal patlamanın konusu oldular.

Aynı yıllarda aynı soruyu İstanbul için de sorabiliriz, Bedrettin Dalan'ın elinden İstanbul'u alan 'sol seçmenlere ne oldu', yok mu oldular, yoksa bambaşka bir rüzgar esti ve bilinçleri ve kültürleri mi değişti?

Ucunu kaçırmadan devam edelim, bildiğimiz şehrin modern tarihi, fabrikayla başlar, yani, işçiler ve işçi mahalleleriyle. Üniversitelerde bolca okumuş olmalısınız 'köyden şehre büyük göç'ün tarihini.

Fabrikayı da bolca öğrenmiş olmalısınız, 19. yüzyılın fabrikaları 'fordizm' denilen akan band sistemiyle yani yüzlerce işçinin dakik ve hiyerarşik işbölümüyle çalışıyordu.

Büyük fabrikalar ve maden ocakları ve büyük çiftliklerde çalışanların genel adı 19. yüzyıla kadar marabaydı, köleydi, rençperdi, ırgattı. İşte 19. yüzyılın sonuna doğru bu 'çalışanların' adı 'işçi' adı altında değişmeye başladı.

İşçi, emeğiyle çalışan ve sendikayla örgütlenmiş demek. Ancak bu yeterli bir tarif değil, işçi aynı zamanda 'bilinç' demek, şöyle, işçi, hem kendinin bir köle gibi çalıştırılmasına karşı hem de kendini köle gibi çalıştıran patronlara karşı koruyacak tek gücün 'örgütlenmiş işçiler' olduğuna inanıp 'sınıf'ı için mücadele eden demek.

O meşhur 'sınıf bilinci' işte bu.

Batıdan başlayarak rüzgar gibi 'fabrika' olan her yere 'sendikalar'ın girmesi kıran kırana kanlı mücadelelerle yasallaşması bir yüzyıl sürdü.

Sendikalar, önce varlıklarını 'yasal olarak kabul ettirecek' sonra işçileri yasal olarak 'örgütleyecek', böylelikle düzenin askeri ve ordusu karşısında yepyeni bir 'güç' siyaset dünyasına giriyordu. Bu 'örgütlenme hakkı için' iç savaşlardan devrimlere kadar milyonlarca insan dünyanın her ülkesinde seferber oldu, ihtilaller iç savaşlar oldu, öldüler, sürüldüler.

Kölelik şartlarından angaryadan keyfi uygulamalardan 'sosyal bireysel haklara' doğru tüm kıtaları ve tarihi sarsan büyük mücadeleler verdiler. Bireysel haklar, sigortalar, 'sınıf bilinciyle'

örgütlenmiş sendikaların partilerin savaşımıyla 'anayasal haklar' haline getirildi.

İşte bugünkü modern şehirlerimiz bu büyük sosyal ve bireysel hak savaşlarıyla inşa edildi ve inşa edenler, şehre yepyeni bir 'siyaset' ve 'örgütlenme' getirdiler. Bunlar: sendikalar ve sol partilerdi.

1980'li yıllar itibariyle ŞEHİRDE çok büyük değişimler meydana geldi. Değişim KAPİTALİZM'in kendi buhranından çıkış arayışlarıyla başladı. Ve 1980'lerden sonra siyasette ağırlığı olan sendikalar ve işçi mahalleleri yerini bambaşka ucuz, vasıfsız, taşeron, denetimsiz ŞEHİRLER'e bıraktı.

Yani 1980 öncesi Türkiye'nin örgütlenmiş sendikal gücün nüfusa oranı bugünkünden fersahlarca yüksekti ve bu güç cuntanın değil Özal'ın dünyada değişen yeni sağ politikalarına ayak uydurmasıyla yavaş yavaş çözüldü.

Mesela büyük fabrikalar çözülmeye başladı, ya 'ucuz ve sendikasız işçi' arayışından Uzak Doğu'ya yöneldiler, ya, bir fabrikanın işini yüzlerce farklı küçük 'işletme' ayrı ayrı yapmaya başladı, bu şu demek, diyelim bir Uçak fabrikası artık bir şehirde ve bir mekanda değil, yüzlerce parçası ayrı ayrı işletmelerce ve ayrı ayrı ülkelerde üretilip sonra bir araya getiriliyor, hepsinin amacı 'ucuz işçi arayışı'.

Şüphesiz sendikaların gücünü zayıflatan sadece büyük fabrikaların küçük işletmelere dönüşmesi değil, 1980'li yıllardan itibaren birçok şey ŞEHRE DAMGASINI vurdu, bunlardan ilki ÖZELLEŞTİRMELER, ikincisi büyük fabrikaların yerini alan KÜÇÜK TAŞERON İŞLETMELER, üçüncü, ekonominin 'üretimden çıkış borsaya yönelmesi', dördüncüsü, iletişim ulaşım ve turizmin büyük bir sektör haline gelmesiyle denetimsiz hizmet sektörünün ülke ekonomisindeki payının çok büyümesi.

Daha da sayabiliriz, ipin ucunu kaçırmayalım. Ancak asıl önemlisi 'her işi yapan' 'vasıfsız ve ucuz işçilerin' sayısının milyonlara çıktığı yepyeni bir HİZMET SEKTÖRÜ oluşmaya başladı. Yani

Reegan Thatcher ve Özal'la sadece 'ekonomik düzen' değişmiyor, değişen ekonomik düzen 'bilinçsiz' 'vasıfsız' 'ucuz' yani ruhundan kopmuş emeğini savunamayan örgütlenemeyen çaresiz yepyeni bir İŞÇİ yığınlarıyla şehirleri doldurmaya başladı.

Yeni bir soru sorup yeni bir başlık açalım. Mesela ülkemizde yüzlerce Kamu İktisadi Teşekküllerinin satılması sadece yeni bir ekonomik düzenleme değildi, aynı şekilde ŞEHİRLERİN DE SOSYAL YAPISINI değiştirmeye başladı.

İstanbul'da yapılan 'etnik siyaset' anketlerinde 'etnik kimliği ön plana çıkartan seçmenler'in merdiven altı dediğimiz küçük bakımsız ve sigortasız işyerlerinde denetimsiz çalışanlardan oluştuğuna şahit oluyoruz. Sol'un işçi mahalleleriyle kaleleşen mahalleleri, tıpkı Tarlabaşı, Dolapdere gibi, vasıfsız ucuz ve sürekli bir işi olmayan derme çatma denetimsiz disiplinsiz ve siyasi olarak sahipsiz kitlelerin yaşadığı yerler haline geldi. Tekel'in satılması ve Tütün İşçileri buna en güzel örnektir. Vasıfsız, ucuz, parça başı çalışan ya da sürekli bir işi olmayan kitlelerin sol bir partiye oy vermeleri için örgütlü ve bilinçli olmaları gerekir, tam tersine, vasıfsız, ucuz, parça başı çalışan ya da sürekli işi olmayan kitleler kandırılmaya oyalanmaya çarpıtılmaya yönlendirilmeye çok açıktır.

Tuhaftır 1990'lı yılların sonuna geldiğimizde Türkiye'de tüm örgütlü işçilerin sayısı bir kasaba kadar diyelim Tekirdağ Çorlu kadar dahi nüfusa sahip değilken, aynı yıllarda Türkiye'de dini ve etnik partiler atağa kalkıyor ve ülkemizdeki 'hemşeri dernekleri' sayısı kırk bin rakamının üstüne çıkıyor.

Özal'dan başlayarak Demirel, Mesut Yılmaz, Tansu Çiller ve AKP, HEMŞERİ DERNEKLERİ'ni büyük oy depoları olarak kucağında bulurken, yine aynı vasıfsız, ucuz, parça başı çalışan ve sürekli işi olmayan kitleler 'etnik ve dinci' partilerin KALELERİ haline dönüşüyor...

Etnik ve dini kimlik değil, sosyal haklar üzerinden siyaset yapan SOL PARTİLER'in düşüşe geçiş sebebinin kısa hikayesi budur.

Sol Partiler'in bu büyük şok'u atlatıp vasıfsız, ucuz, parça başı

çalışan ve sürekli bir işi olmayan yığınlara karşı POLİTİKALARI hiç olmadı. Çünkü vasıfsız, ucuz, parça başı çalışan ve sürekli bir işi olmayan YIĞINLAR'la ancak akrabalık bağıyla, hemşerilikle, etnik ve din aidiyetiyle SİYASET YAPABİLİRSİNİZ...

Yani SOL PARTİLER'in vasıfsız ucuz, parça başı çalışan ve sürekli bir işi olmayan YIĞINLAR'la konuşacak bir dili bir siyaset biçimi 'yapısı, teorisi' gereği yoktur. Özetlersek, 1980'li yıllardan başlayan dünyadaki büyük ekonomik değişimler Sol Partiler'i 'tabansız' bırakmıştır.

Sol bir partinin bu yığınlarla konuşabilmesi için hem ülkemizin hem dünyanın yeni bir dil yeni bir siyaset yeni bir örgütlenme yeni tartışmalarla on-onbeşe seneye ihtiyacı vardır, ancak bu on-onbeş senelik süreç içinde bu vasıfsız ucuz parça başı çalışan vs. KİTLELERLE konuşabilmeyi öğrenebilmesi için yapmamız gerekenler şunlardır:

Nedir bu vasıfsız ucuz işçiler, restoranlar, oteller, tekstil atölyeleri, dönerciler, tezgahtarlar, vs. İşte bir sol parti, göstermelik ve numunelik değil, hemen her mahallede bu insanların çocuklarına çok ucuzundan 'dersaneler' açmalı. 'İş ve sanat eğitimi' için göstermelik ve numunelik değil, hemen her mahallede çok ucuzundan 'meslek kursları ve sanat atölyeleri' açmalı.

Yani bu toprakların her otelinden, her lokantasından her tekstil atölyesinden birkaç kişinin ya kendi ya çocukları ya ailesi mutlaka bir şekilde SOL PARTİLER'in bu eğitim ve sanat kurumlarına uğrayacak, tanışacak, onların iş, meslek, sanat ve siyasi bilinç taşımalarına yardımcı olacak.

Taşeronlaşan yeni şehirlerde hepimizi bir iç savaşa sürükleyen etnik ve din aidiyetiyle siyaset yapmanın önüne geçmenin ilk yolu, budur.

Böylelikle Özal, Reegan ve Thatcher'le başlayıp sendikaları ve sol partileri ve şehirleri tamamen dönüştüren, hayatlarımızı ve varlığımızı yok etmeye başlayan felaketlerin en büyüğü bu Sosyal ŞOK'u kısmen atlatabiliriz. Bizlerin bir yazar olarak gençlere

tavsiyesi, şehirdeki bu büyük değişimi fark edip, etnik ve din aidiyetinin kökenlerini çok iyi anlayarak siyaset konuşmaya başlamaları ve CHP'ye ve CHP genel başkanına öteden beri tavsiyelerimiz işte bunlardır.

Ve şu saçmalıktan kurtuluruz, düşünün, Tarlabaşı ve Dolapdere kökünden kazınıyor ve tartışmalara bakıyorum, sol adına konuşanlar buna sadece 'şehir estetiği mimari estetik' açısından karşı çıkıyor. Oysa aynı mahallelerin gençleri nasıl ve kimler tarafından vasıfsız hale getirildi, ucuzlaştırıldı, parça başı işlere mahkum edildi ve karanlık mafyavari sokak serserileri haline hangi ekonomik yapı tarafından dönüştürüldü, tartışan çok az.

Yani sol adına konuşanlar nerdeyse 'şehirlilik bilincini' şehir estetiği etrafında sürdürüyor, oysa 'şehir' demek, sosyal ve siyasal haklar'ın bilincinde ve savunusunda örgütlenmiş insanların yaşadığı yerdir, değilse, işte tez elden yıkıla deniyor, mahallesi siyaseti hepimizin başına yıkılıyor.

'CAMİA' HAYIRLI OLSUN EL ETEK ÖPENLERİNİZ ÇOK OLSUN

Bundan böyle cemaate cemaat denmeyecekmiş, hayırlısı inşallah, bizler de zaten mahkeme üstüne mahkeme ne diyeceğimizi şaşırmıştık, C. desek 'cin' anlıyorlar, Z. desek zebani anlıyorlar, Ş. desek şeytan anlıyorlar, kısaltıp G. desek Can Yücel gibi anlıyorlar, ALFABEMİZDE HAYIRLI BİR HARF KALMADI, biz de ne diyeceğimizi şaşırdık.

Bundan böyle 'camia' denilecek tez elden 'gestapo genelgesini' ilk elden uygulayan Taraf Başyazarı Ahmet Altan Bey oldular, bence de uygundur, çünkü, alfabetik düzenlemeye göre Ahmet Altan'ın hem baş harfi A hem son harfi A. Soner Yalçın'ın Y'si, Terkoğlu'nun T, Genç'in G'si, bize daha çok sıra var.

Bir edebiyatçı olarak 'camia'nın da yanlış anlamalara yol açacağını düşünüyor ve bu kelimeyi yazılarında en çok kullanan acizane biri olarak 'cam' olarak kısaltılmasını teklif ediyorum, üstelik 'cam' kelimesi cemaatin cam gibi şeffaflığını da çok güzel ifade

eder. Ancak AK Partiye de artık AK değil 'süt' demenin zamanı çoktan geldi. Şimdi azizim, cam diyormuş ki Uludere'nin emri başbakandan geldi onun ümüğünü sıkarız, süt de diyormuş ki Dink'in katilleri cam'dan, hiçbir yere kımıldayamazlar.

Cam'la Süt bu yüzden birbirine girmiş, bir hayvan masalı 'fabl' gibi oldu demeyin. Kanuni'nin sadrazamı Lütfi Paşa yobazlığıyla fıkralara konu olmuş. Kelile ve Dimne Hint'in en meşhur hayvan masallarını anlatır. Bir şairimiz yıllarca çalışıp bu masalları Arapça'dan Türkçe'ye çevirir, Lütfi Paşa'ya takdim eder.

Lütfi Paşa kitabı okur, çevirmene, 'be terbiyesiz adam, pabuca nasıl mesh yapılır, orucu neler bozar, gibi dini meseleleri yazmıyorsun, kalkmışsın KARGA AĞZINDAN BANA HİKMET anlatırsın, yıkıl karşımdan.' deyip adamı kovmuş.

Kanuni'ye sadrazam olmuş ama hayvan masalına karga ağzından hikmet diye küçümsüyor, olsun, günümüzde KARGA AĞZINDAN HİKMETLER'i çoktandır baş yazarlardan dinliyoruz.

Cam'la Süt davalık olunca aklıma geldi, Fatih döneminde kadının biri 'yahu bu kadılık çok zor iş, davalı bazen büyüklerden olunca karar vermek güç oluyor' demiş.

Meşhur alim Mevlana Hızır Kadının bu sızlanmasına karşılık, 'canım o kolay o zaman bir tarafın lehine karar verirsin. Asıl zorluk hem davalı hem davacı ikisi de ekabirdense işin zor.'

...

Neyse efendim, birgün Fatih'in defterdarı padişaha, 'hünkarım Hindistan'da zehirli bir akrep var soktuğu herkesi öldürüyor' demiş.

Akrep siyah mı siyah ama cam gibi parlıyor, halk bu akrepten korunmak için her şeyi yapıyor ama nafile, sonunda halk, geceleri cam gibi parlayan katran siyahi akrepten korunmanın yolunu bulmuş, şöyle, köpek bokunu sütte ezip her hafta bir defa yiyor, demiş.

Fatih Sultan: Bu hikayeyi bir yerden mi duydun yoksa gördün mü? Demiş.

Defterdar: Kulunuz hünkarım, bizatihi orada bulunup şahit oldu.

Deyince, Fatih Sultan: Be adam sabah akşam köpek boku yemişsin, bunu bile bir marifet maceralı bir hikayeymiş gibi anlatıyorsun.

Kaç gündür Taha Akyol'undan Mehmet Ali Birand'ına onlarca köşe yazarını köpek bokunu bir marifetmiş gibi anlatıyorlar.

Birgün Kasımpaşa Mevlevihanesi'nin kapısında şeyh, bir köşeye dayalı bir baston görünce, 'bu Frenk değneği kimin?' demiş, sahibi Arif Efendi hemen cevaplar, 'korkmayın efendim ben onu Müslüman ettim' der.

Cemaat, camia, cem, cumhur, cuma, cümle, vs. bunların hepsi aynı Arapça kökenden gelme kelimeler, bilmem farkında mısınız çoktandır 'dinden imandan' çıkıyor bu kelimeler, çünkü, hukuk dışı, ahlak dışı, insanlık dışı, o kadar yargısız mahkemenin iftiranın yaftalamanın karalamanın casusluğun konusu oldular ki, artık bu camiaya her gün sütle dövülmüş köpek boku yedirerek temizlik yapamazsınız.

İftira, yargısız tutuklama, karalama, dijital terör, sehven terör, hepsi cam'dan olunca 'oh ne ala Müslümanlık, ne ileri demokrasi' oluyor, nasıl oluyor.

Birgün Çingene çalgıcıları bir düğünde çalıyor, bir Mevlevi, bu çalınan nedir, deyince, Çingene, bunun adı 'çiftenara'dır, der. Mevlevi, 'olur mu canım buna Kudumü Şerif' derler, diye itiraz eder.

Çingeneyle Mevlevi arasında tam kavga çıkacakken, şeyh araya girer, 'tartışmaya gerek yok, Çingene düğünde çalarsa 'çiftenara' olur, dergahta Mevlevi çalarsa, adı Kudümü Şerif olur'.

Bence de.Dün başkaları yapınca darbeydi, hukuk dışıydı, zulümdü çünkü 'çiftenaraydı'. Şimdi kendileri yapınca adı, okunmuş üflenmiş tespihlenmiş dualanmış Kudümü şerif, olur.

ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA

Halk kültürümüzün hangi masalında cinler hamamda eğlense koro halinde söyledikleri şarkının adı: 'çarşambadır çarşamba'. Halk kültürümüzün cinleri için ikinci bir şarkı sözü boşuna aramayın, cinlerin şarkısı maalesef bir tane ve iki kelimelik, ancak nakaratı çok, durmaksızın 'çarşambadır çarşamba' diye tekrarlayarak cinlerin korosuna siz de pekala katılabilirsiniz.

Bence bu iki kelime cinlerin ürkütücü gizemini muhteşem şekilde tasvir etmeyi başarıyor. Oturup 'çarşambadır çarşamba' şarkısının analizini uzun uzun yapabilmeliyiz, sayfalar yetmez, bir cümleyle yetinelim. Sözlerin ürkütücülüğü anlamsız oluşundan mı?

Yoksa çok iyi bildiğiniz Çarşamba kelimesinin başka bir boyutta kullanımı niçin bizleri 'tedirgin' ediyor, korku dolu bir şaşkınlığın içine sürüklüyor. Kelimenin anlamsızlığı çok mu çok uzak alakasızlığı hepimizin çok iyi bildiği Çarşamba kelimesine hangi tuhaf giysileri giydirip nasıl oluyor da ucubeleştiriyor, anlayabilmek için edebiyat sanatının 'sırlarına' sahip olabilmelisiniz.

Çarşamba kelimesini alakasız bir yerde kullanarak sanki kelimeye görünmeyen öte dünyanın çok tuhaf bilinmedik giysilerini de giydirmiş oluyor.

Çarşamba kelimesi, nasıl oluyor da bir anda garip hortlaksı bir yaratık heyulaya dönüşüyor. Ve gecenin üçünde boşalmış hamamın karanlığında Çarşamba Çarşamba seslerinin curcunalı bir eğlenceyle yükseldiğini düşündüğünüzde gerçekten cinlerin boyları kaşları saçları suratları ve tepinmeleriyle gözlerinizin önünde canlanıp nefes aldığına şahit oluyorsunuz.

Bütün bu 'sinema karesi' görüntülerini zihnimizde canlandıran ise sadece 'çarşambadır çarşamba' kelimeleri. Bu aynı zamanda şu demektir, kelimelerin sonsuz gücü vardır, kelimelerin terkibinde inanılmaz bir büyü açıklanamaz bir 'sır' vardır ve içinde doğduğunuz kültür ruhunuzu bu kelimelerle inşa eder, ve bazen zor günlerde bu kelimelere ihtiyacınız olur.

Çarşamba kelimesini takvimde kullanırsanız hiçbir sorun yok, ancak aynı kelimeler 'yer' değiştirdiğinde anlamları da karanlık dehlizlere mezarların içine uzanan başka tür fenerlere dönüşüyor, neden?

Edebiyatın kültürün gücü işte budur. Bir tek kelime hiçbir kameranın fotoğraf makinesinin ele geçirmesi mümkün olmayan 'görüntüleri' zihninize armağan eder.

Anadolu coğrafyasının türküleri masalları fıkraları deyimleri deşildikçe her biri birkaç cümlelik bu muhteşem 'tasvirlerle' çokça karşılaşmanız mümkün.

İşte bir tanc daha, özellikle Kayseri yöresinde, fazlasıyla sessiz ve lafa hiç girmeyen, konuşmayan insanlar için söylenmiş, 'ne o, ağzınıza Çarşamba tuzu mu ektiler?'.

'Çarşamba tuzu' ne demek, çok alakasız iki kelime yan yana gelmiş ve yine bilinmeyen gizemli çarpıcı bir etkide bulunmuş, üstelik Çarşamba tuzu diye bir madde nesne yok ve tuz ekin değil ki ekilsin.

Biraz zorlarsak, ağzınıza Çarşamba tuzu mu atıldı deyimini, bilinmeyen bir şey mi oldu, birileri mi sizi susturuyor, bir tenbih mi alıp susuyorsunuz, vs., gibi gerçek anlamına yakın düşecek şeyler söyleyebilirsiniz.

Ağzınıza Çarşamba tuzu mu ekildi deyimi 'bilinmeyen, konuşmayan, gizemini koruyan' bir şeye karşı yine 'bilinmeyen gizemli bir cümleyle' karşılık veriyor, yani kapalılığa karşı kapalı bir imayla karşılık veriyor. Üstelik dışa kapalı suskun insanın gizli öfkesine ya da içe dönük kasvetine neşeli mizahi ya da hakaret taşımayan ifadelerle cevap veriyor.

Bir yanıyla da Çarşamba tuzu deyimi hiç konuşmayan asık suratlı bir insanla dahi 'iletişimi' sürdürmeye yarıyor, yani, anlamsız gibi görünen bu deyim, soğukluğun suskunluğun gizliliğin anahtarı kiliti gibi sosyal bir işlev görüyor.

Ancak hem cinlerin şarkısı çarşambadır Çarşamba hem de ağzınıza Çarşamba tuzu mu ekildi deyimi kültürümüzde 'cinlikle, tuhaflıkla' Çarşamba kelimesi arasında bir gizemli ilişki olduğunu gösteriyor.

Geçenlerde cemaatten bir zat bundan böyle bize cemaat değil camia denile buyruğunu verdiği gün aklıma geldi ve Çarşamba kelimesi üzerine analizleri bu yüzden yazdım.

Gelin size 'çarşambacılar' diyelim.

İşte Ergenekon ve Balyoz davalarında 'görünmeyen eller' disketlere kasetlere telefon konuşmalarına sızmış girmiş düzenlemiş organize etmiş ve binlerce insan itibarsızlaştırıp tutuklanmış ve bir çok kurum yanında Türk medyası topyekün susturulmuş.

Şimdi bu davalardaki görünmez el kim diye sormamız lazım, dün manşete çekmiş suçlamış yaftalamışlardı, şimdi ses çıkaran yok.

Oysa sen ben o halk herkes açık aleni şekilde gizli tezgahı biliyoruz, ama kimse söylemeye cesaret edemiyor...

Söyleyemediğimiz yer sadece basın değil telefonda da söyleyemiyoruz evde de söyleyemiyoruz hatta kahvede de dinleniyoruz diye söyleyemiyoruz...

O halde gecenin üçünde hep birlikte kullanılmayan harabe bir hamama gizlice girip doya doya el çırparak göbek taşını döne döne

hep birlikte söyleyelim: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA, ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Hrant'ın katilleri kim: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Uludere'yi kim bombaladı: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Türkiye'yi Suriye'yle kim savaştırıyor: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Bu yetmiş medyanın parasını kim veriyor: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Yüzlerce yazarı ve ekranı kim susturuyor: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Murat Belge, Halil Berktay, Mithat Sancar, Taraf Gazetesi ve yüzlerce benzerini Amerikan elçilikleriyle gizli tezgahlarda buluşturan kimdir: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Wikileaks belgelerini örtüp perdeleyen kimlerdir: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Gazetecileri tek tek işinden kovanlar kimdir: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Ergenekon ve Balyoz ve ODA TV davalarındaki bu 'sehven' virüsleri kim düzenledi: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Uğur Mumcuları Taner Kışlaları Hablemitoğlunu kim öldürdü: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Bir yazar olarak ancak bu kadarını söylemeye cesaret edebiliyorum, sizler de buyurun bir eski hamama girip doya doya el çırpıp söyleyin, niye susuyorsunuz, ağzımıza ÇARŞAMBA TUZU MU ekildi?

Kimler ekti: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

Yeni Cumhuriyetimizin adı ne: ÇARŞAMBADIR ÇARŞAMBA...

OSMANLI'NIN DONLARI

İnsani yardım? İnsani koridor? Suriye'ye dışarıdan ordu dışarıdan silah sokup karıştıranlar, her şeyin adına da 'insani' koymuyorlar mı, kelimelerin ırzına geçmek ancak bu kadar olur. Irak İşgali'nin de adı unutmayın 'özgürlük savaşıydı'.

Bir de Davutoğlu hiç utanmaz mı, Esad'ın zulmünü Boşnak soykırımıyla karşılaştırmaya benzetmeye. Hadi bizimkiler kıskıvrak yakalanmış ağızlarını açamıyor, bu topraklarda bir tek Boşnak temsilci yok mu. Yahu kardeşim, bizim trajedimizi niçin başka bir ülkeyi vahşice işgal sürecinde bahane olarak örnek olay olarak kullanıyorsun, diye.

Adıyaman'da alevi evlerinin işaretlenmesi doğrudur yanlıştır ancak çok ürkütücüdür, insanın aklına tabii ki çeşit çeşit en korkunç komplolar dahi gelecek, böyle bir iç savaş kışkırtıcılığını diyelim Suriye yapmaz mı. Sen bugün yapıyorsan yarın bir gün belki şimdi onlar da pekala yapabilir. Sen isyancı ordular kurup Halep'e Şam'a gönderiyorsun, elin oğlu da armut topluyor. Keşke sadece kaybettiğimiz sınır vilayetlerimizin her birinde kaybolup uçan beşer-onar milyar dolarlık ticaret olsa, şimdi bir elli yıl daha uğraş sınır savaşları kardeş savaşlarıyla...

...

Geçelim. Sadece siyasetin değil iklimin de karın da selin de 'tarihi' vardır, bugünlerde hiç birimizin şahit olmadığı yoğunlukta kar yağdı, işte bu kar'ın aynısı bundan yüzyıl önce, 1905, 1911 yıllarında Orta Anadolu'ya yağdı, insanlar tam beş metre karın altında kaldı ve Ankara ve çevresi, Çankırı, Sungurlu bölgelerinde binlerce insan öldü.

Bir de Avrupa'dan insan kaçakçıları gelip Orta Anadolu'ya yardım ayağı altında burada evsiz ailesiz kalmış çocukları Avrupa'ya kaçırdı. Yani bunlar da oldu ve peşinden Balkan Harbi, sonra Birinci Dünya Savaşı ve sonra istiklal harbi geldi. Bu kadar büyük doğal felaketlerden sonra dahi, şehirlerini, kasabalarını korumayı, Mustafa Kemal'in ordusuna asker yazılmayı becerdiler.

Benzer şekilde 1940'lı yılların sonu ve 1950'li yılların hemen peşinden yine Orta Anadolu'ya dört metrelik kar yağdı, karın altında kalan kasabalarda insanlar nefesleriyle üfleyerek kamış (pipet) gibi delikler açıp aylarca karın altında yaşadı, arabalar, mesela Elmadağ'da beş metrelik karın altından tüneller kazarak gidip gelebildiler ve bu felaketlere rağmen sabahın beşinde bismillah deyip yataklarından kalkıp tarlalarına indiler ve Osmanlı'dan son kalan borçları bu tahılın ihracatıyla ödediler.

...

Geçelim. Üçüncü Selim, İngiltere ve Rusya'nın Türkiye'ye savaş ilan edip aralarında bölüşmesinden çok korkuyor. Fransız sefiri çok üzülen Üçüncü Selim'e, 'sizin İngiltere ve Rusya'dan daha beter üç büyük düşmanımız var, onlara üzülün', demiş.

III. Selim: Denizlerin kraliçesinden (İngiltere) ve Şimal'ın arslanından (Rusya) daha büyük düşman ne olabilir? Der.

Fransız Elçi: O üç düşman, İnşallah, Maşallah, Bakalım.

Üçüncü Selim'den bugüne iki yüz sene geçti, iç savaşlar ayaklanmalar darbeler kavgalar sansürler dolu dizgin ve tek gün ara vermiyor. Mustafa Kemal, bu topraklara 'kaynak' öğretmeye çalıştı, tarla nedir, ekin nedir, ne kadar üretirseniz o kadar bağımsız o kadar

rahat ederiz, anlayışını anlatmaya çalıştı. Mustafa Kemal'in devrimi de buydu, bu topraklarda 'zihniyet' değiştirmek, tabii ki kutsalına evliyasına da derin saygı duyacaksın, ancak, önce 'madde'yi öğreneceksin, yani ağırlığı olan, yani yenilen, üretilen, alınıp satılan bereketin ta kendisini.

Mustafa Kemal ne kadar başardı bilemeyiz, ancak aralıksız yetmiş yıl sağ iktidarlar ülkeyi yönetiyor, işte yeniden döndük Osmanlı'yı çözen çökerten hastalığa: Maşallah, İnşallah, Bakalım.

Mustafa Kemal'in devrimlerini bilen bilmeyen anlayan anlamayan bir yığın cahil son sürat saldırırken, bakalım, püsküllleri boncuklu kırmızı Osmanlı fesini kenarına işlemeli maşallah yazdırıp ne zaman takacaklar.

Belki bilmeyen gençler vardır, Osmanlı padişahlarının bedenleri kutsaldı, dokunulmazdı, yani hastalandıklarında doktorlar sadece bileklerinden nabız bakabilirdi, bu kadar, bedenlerine daha fazla dokunma yasaktı. Bu ilahi yasağı ilk çiğneyen Tayyip Erdoğan bey oldu diyecektim ki, hala basınımız Başbakanımızın hastalığı hakkında tek satır bilgi vermiyor.

Nasıl versin, başbakanın hastalığı da Osmanlı Padişahları gibi kutsaldır, çünkü Tayyip Erdoğan yüzyıl sonra yeniden 'mülkün temeli' olmuştur, Allah muhafaza bir şey olursa, yüzde elli alt üst olur, bu yüzden şimdilik kimse dokunamaz...

...

Ah bu toprakların en temiz adamı Mehmet Akif, ahh. Yolsuzlukları görünce dayanamamış, yahu demiş 'meğerse kefen soyan hırsızlarımız bile bunların yanında adammış...'. Akif ne güzel adamdı, oturup gençlere sayfalar boyunca istiklal marşımızın şairini tanıtsak, Asım'ın neslini yazıyordu, vakti kalmadı, Asım'ın Nesli'nin İkincisine başlayacaktı.

Nerden mi başlayacaktı, kendi anlatır, Sakarya'dan Kocatepe'den Cumhuriyet'e nasıl geldiğimizi muhteşem şiiriyle anlatacaktı, ömrü yetmedi, şimdi onun izinden geldiğini söyleyenler ta Sakarya'dan başlayıp ana avrat düz gidiyor Asım Nesli'ne.

...

Geçtiğimiz günlerde Tayyip Erdoğan'la Kılıçdaroğlu arasında Yunus Emre'yi bilirsin bilemezsin tartışması yaşandı, güya Tayyip bilirmiş...

Şu mısraları dağlara taşlara kalbinize beyninize derinize gözlerinize yazın, Yunus'undur:

'BİZİ KANDIRASI UMMAN BULUNMAZ'.

Sizlerin tek tek hepinizi tarikatlarınızı cemaatlerinizi adamlarınızı en küçük bucak belediyelerinin imarları dahi KANDIRDI, dinden çıkardı.

Eşine dostuna gelene geçene ülkenin kaynaklarını dağıtmış bu insanlar bir de ağzına Yunus'u alıyorlar, kahrımdan ölecek gibi ölüyorum, Yunus işte burada, Yunus'u ummanlar kandıramadı, sizleri iki çakal Amerikan ajanı teslim aldı, siz ne konuşuyorsunuz, Amerikan ajanlarıyla tezgahlar düzenleyen o pis ağzınıza Yunus Emre ismini hala nasıl alıyorsunuz?

...

Geçelim. Ispartalı Koca Halil diye bir adam, Rus Harbi'nde bir şarapnel gelir ve bağırsaklarını parçalar, bir eliyle bağırsaklarını tutup, bağırsakların içinden kanlı bir şarapnel parçası çıkartıp, sonra diğer eliyle cebinden babasından kalma hatıra mermiyi çıkartıp, can verirken yanındakilere vasiyet eder.

Bu mermiyi, der, şehit babamın bedeninden çıkartıp o gün bugün saklıyorum, bu bir, bu şarapnel parçası, iki, bunları köyde oğluma götürün, ikiyi üç etsin, vasiyetimdir.

Cemaat parasıyla siteler kurup ona buna iftiralar düzenliyorsunuz, bırakın bu tezgah fırtınasını, var mı içinizde ikiyi üç edecek tek bir adam, işte geldi yerleşti Küreçik'e can dostlarınız kurtarıcılarınız Amerikan Askerleri, mecliste, medyada esip duranlar, kaç gündür, tek cümlenizi duymadık, artık koruyucu melekleriniz yani başınıza geldiğine göre, artık rahata huzura ermiş olmalısınız, işte orada Amerikan askeri, var mı içinizde ikiyi üç edecek...

...

Ergenekon Balyoz davalarında olup bitenlere Avrupalı yargıçlar öyle şaşırmış durumda ki tam anlamıyla kafayı yemişler, birkaç yıla kalmaz olup bitenleri resmi olarak konuşmaya başlarlar, buralara kadar gelip bilgi toplamaya çalışıyorlar, şüphesiz mahkemeler bitmeden karar vermeleri mümkün değil, ancak, disketlere sokulan virüsler yani dijital terörün bir iki değil onlarca yüzlerce örneği karşısında dilleri tutulmuş durumda, şimdilik inceleme anlama sürecindeler. Bunları duyunca ah dedim, dün Osmanlı'nın donlarına meraklıydılar, şimdi de cemaatin savcıların polislerin gizli mahrem donlarına mı merak sardılar.

Sonradan II. Mahmut'un sadrazamı olacak Mehmet Sait Galip Paşa 1801 yılında Paris elçiliğine göreve gider ve sonra yaşadıklarını yazar.

Sadrazamın şaşkına çeviren şey iç çamaşırlarını yıkattırmak için çamaşırhaneye vermesiyle başlar. İç donu, zıbını, külotu, her şeyi Fransızlar'ı bir merak çılgınlığına çevirir. Fransızlar dantelleri tığ işlemeleri aşırı süslü bu 'donları' görünce, nerdeyse sergi açıp sergileyecekler ancak ilk elden kopyalarını yapmaya çalışırlar, tığ işlerini hemen taklit ederler.

Sadrazam, bu Fransızlar Osmanlı'nın donuna ne kadar meraklıymış, şaşırdık kaldık, burada yaşadığımız en büyük zorluk çamaşırhaneye yıkanması için donlarımızı vermek zorunda kalışımız, herkes toplanıp bakıyor, inceliyor. Ve peşinden, Fransızlar'ın merakını gidermek için her bir Fransaz'a don hediye edecek gücümüz yok, der.

Değişen bir şey yok Mehmet Sait Galip Paşa, aradan iki yüz yıl geçti, şimdi de savcıların polislerin 'donlarına' bu sefer Fransız 'yargıçlar' merak sarmış, ince ince her virüse hayretle bakıyorlar.

Milattan önce ilk akıl eden Aristo'ydu, maddenin ne olduğunu tanımamız için yakıldığı zaman çıkarttığı dumanına bakın, der. Zehirli mi boğucu mu kükürtlü mü? Yani Aristo, maddeyi tanımamız için 'tütsüsü'nü incelememizi salık verdi.

Neler olup bittiğini anlamıyor bilmiyor görmüyor olabilirsiniz, sizler, çıkan KOKUYA bakın, çıkan GAZ'IN zehrine bakın, ülkeyi ruhları kurumları her şeyi yavaş yavaş çürüten kokuyu, anladık ağzınız yok konuşamıyorsunuz, burnunuzu kim çürüttü? Bu kadar pisliğin ortasında hiçbir şey yokmuş olmamış gibi ağızsız ve burunsuz dönüp dönüp saatlerce konuşmayı nasıl başarıyorsunuz, sayın ucube beyler!

ZEHİR MANGALARI

'Modern Tıbbın Karanlık Yüzüne Yolculuk' adlı kitabın yazarı, ilaç sektörünün, akademisyenleri ve kobayları nasıl ahlaksızca kullanıldığını anlatırken, satırlar arasında ilginç kısa anılarından örnekler de verir.

Genç bir hekimken pratik muayene için para karşılığı hasta rolü oynayan manken gibi ücretli çalıştırılan kobaylardan söz eder ve kobayın onlarca genç hekim karşısında soğuk kanlılığını hiç bozmadan çırılçıplak soyunduğunu ve her bir genç hekimin ellerine plastik eldivenler takıp sırayla mankenin makatına parmaklarını sokarak 'pratik eğitim' aldıklarını anlatır.

28 Şubat medyasının tartışıldığı bu günlerde 28 Şubat'ın alikıran başkesen medya yöneticilerinin dün kendi husyelerini okşayıp hoplatanlar bugün makattan muayeneye çoktan başladı. Tartışmaları izlediğinizde taraflar makattan muayene için hijyenik tıbbi bir tedbir için plastik eldiven takma zahmetine dahi katlanmıyorlar, dört değil dörtyüz köşe yazarının yüzü bu.

Herkes kendince örnekler versin, bizler 90'lı ve 2000'li yıllarda medya zorbalığına karşı yazdığımız yazılar sonucu medya patron-

larınca mahkemelerde cezalandırıldık ve ismimize halen süren ölümüne bir ambargo uygulandı, böylesine capcanlı duran gerçeği on yıllar boyu görmezden gelenlerin bugün birbirlerine makat muayenesine başlaması bizleri çok da şaşırtmamalı. En yakın arkadaşlar birbirlerine makattan muayeneye başlamışsa burada 'öfke, sinirlilik, hırs, ihtiras, korku' gibi duyguların hepsi silindi gitti demektir ve şimdi olup biten tam bir 'metal fırtına'. İnsanlık değerleri ve kamuoyu sorumluluğuyla dalga geçip kendi yalıları köşeleri ve varlıklarını Tanrılaştıranların bu denli 'korunmasız' ve 'çürük' çıkmalarına da hiç şaşırmıyoruz. Hayal gücü ve öz yetenekleriyle değil 'para ve makam' gücüyle kırbaç kullananların hazin sonu. Kızgın kudurmuş salyalı gestapo liberal ve İslamcıların ellerinde oyuncaktan, tüyleri yolunmuş ördeklerden beter oldular.

Mizah programlarına konu olan meşhur gay penguenlerini hatırlayın, 'dişi' bulunamadığı için gay olmak zorunda kaldıkları iddiası çoktan yıkıldı, hayvanat bahçesinin dar mekanlarında doğal hayatta olmadıkları kadar iç içe bedenleri birbirine temas içinde yaşıyorlardı, bu bir 28 Şubat hadisesi değildir, patronlar ve editör ve yazarların fazlasıyla içi içe yaşantısının doğal sonucudur, yarın birgün iktidarın kameraları hayvanat bahçesinin sırtlanları bölümüne girdiğinde onların da aralarındaki gizli duygusuz metal fırtınasına şahit olursunuz.

O günlerde manşete çekip şöhretlerine şöhret kattıkları yazarlardan tek bir tanesinin işte bu zor günlerde çıkıp medya patron ve yöneticilerini koruyan ya da sakınan yazılar yazmasını beklerdim. Hadi patronları yöneticileri geçelim, hiç olmazsa Ece, Nuray gibi gazetecilerin işlerine son verilirken Orhan Pamuk ve Elif Şafaklar'ın tek cümlecik dayanışma kınama cümlelerini bekliyor insan.

Bazı arkadaşlar da ısrarla Nihat Genç o günlerde medya patronlarına yazdığın yazıları bugün yayınla görsünler, diyorlar, hayır, o yazılar içinde bugün hukuksuzca içeri atılmış ya da hakkı yenmiş ve acılar içinde ölmüş insanların isimleri de var, o yazıların değeri o zaman içindi, o yazılar hala bizim onurumuzdur ancak bugün yayınlamak, sanki düşmanın düşüşünü zevkle beklemişiz gibi

pusucu bir karakter ifade eder, bizlere yakışmaz. Bugünlerdeki makattan muayene tartışması 'şantaj' üzerinden yürüyor, yani, medya hükümetleri cumhurbaşkanları bakanları haklarında dosya belge var deyip şantaj yapmış iddiaları. Bunlar bilinen şeyler, tartışılır, mahkeme edilir, ben tartışmaya bambaşka bir yerden sorular sormak istiyorum.

Medyanın baştan çıkıp diktatörleşmesi askerlerin suçu muydu yoksa medya denen şeyin zorbalığa yatkın bir karakterinin oluşu mu?

Sorumuzu bir adım daha ileri taşıyalım, zorbalığı aşikar bu medya ailesine yüzlerce köşe yazarı gönüllüce niçin katıldı? Bugün birbirlerine 'makat' muayenesi çekenlerin her birinin evlerini süsleyen onlarca basın ahlak meslek ÖDÜLLERİ'ni şimdi nereye koyacağız?

Düğün dernek bayram sevinciyle, bir saray kapısı bulmuş neşesiyle, artık sırtımız yere gelmez ihtirasıyla her biri baştan çıkmış, göz göre eğlene eğlene bu malum diktatörlük ailesine katıldılar, sonuç patronların adamı oldular, sonuç, soygunlar karşısında yıllarca sustular, mesela Radikal'in solcu sosyalist yazarları dahi on yıllar boyu bu rezaletlere tek satır yazmaya cesaret edemedi, neden, cici köşelerinden olurlardı.

Beyler, rezil rüsvay olup yıkılan, şarap ve kadın ve yalı ve patron ve elli yıldır kah sağ liberal kah İslamcı liberal kah muhafazakar liberal maskeleriyle köşe olanların medyası. Kendilerini bütün bedeni mahremiyetleriyle kah liberal kah İslamcı patronlara teslim edenlerin medyası, beyler yıkılan, işte medyanın sırtında yıllarca asalak gibi yaşayan solcumsu solucan liberallerin solcumsu yılansı sanatçıların medyası.

Sonucu intihar ya da ölüm ya da organlarını kaybetme riski dahi olan ilaç deneylerine gönüllü katılan kobaylar gibi. Yapılan çalışmalar sonucunda araştırmacılar sonuç olarak şu cümleleri sorguluyor: Kobaylara para karşılığında bacaklarınızı kopartıp tekrar dikeceğiz deyin hepsi gözü kapalı ameliyat masasına yatıyor, neden?

Adam, Meksika'dan kaçıp gelmiş yatacak yeri yok ne yapsın, adam Irak'taki savaştan kaçıp gelmiş, ilaç şirketlerine denek olmak son şansı ne yapsın, paraya ihtiyacı sonsuz ve insanlık tarihinde eşine rastlanmamış akıl ötesi işkence tezgahlarını tereddüt etmeden gözüne kestirip gönüllüce giriyor, değişen nedir.

Adam Anadolu'nun bir kasabasından büyük şehre gelip İslamcı bir holding patronuna şeyhine tutunmuş, ne yapsın, adam bir üniversite köşesinde zoraki ve uydurma bir doktora tezini güç bela binbir zahmet ancak yazabilmiş hepsi bu. Kendi marifetiyle ilerleyecek zırnık yeteneği yok, ne yapsın, on yıllar boyu şunu yapacak: 'ileri demokrasi, özgürlük, vesayet' kelimeleriyle binlerce safsata yazı yazıp Türkiye'yi oyalayacak, soygunları perdeleyecek, çekilen acı ve işkencelerin hepsini miş miş yapıp masallaştırıp uyutacak.

Araştırmacılar, deneklere, üstelik zarar görüp, çektikleri acı ve kaybettikleri para ve itibarın karşılığı verilmediği halde, baştan bile bile sözleşmeleri kayıtsız şartsız neden imzalıyorlar, diye hayret ediyorlar.

Böyle basit değil şüphesiz, bir çok yazar 'kurnazlığına' çok güveniyor, kelimelerin kulaklarını bükerek lafı dolandırarak insan kalbine hileler kullanarak girmeyi deneyerek, ya da herkes ölümüne susturulup bastırıldığı için Abadurrahman Çelebi olmanın keyfini doya doya çıkarttılar.

Ya da çeşitli bahanelerle bu 'yalan dünyayı' okuyucusuna unutturacağını, ismi tekrar edile edile her akşam renkli ışıklarla banyolar yapa yapa kendisini affettireceğine gerçekten bal gibi aldanıp, kanıyorlar.

Oysa insanın kendini oyalaması affedilmez hüsran sonuçlar doğurur, çünkü insan kendine yalan söylerse içindeki ateş söner. Artık hep başkalarının renklerine başkalarının sıcacık şöminelerine ihtiyaç duyar. Dünyaya bir defa gelme şansına sahip bizlerin kendine ve insanlığa oynayacağı en şeytani tuzak bile bile lades demektir.

Bir yazar 'kendisine yalan söyleyemez', bunun en hazin örneği ülkesinden aforoz edilmiş ünlü Nobel ödüllü yazarımızdır, yazarın

kalemi kalbinin ta içinden yayılan sıcaklıkla çalışır, bilemedi, kendi içindeki yükselme hırsına mağlup oldu, akıl almaz yeteneklerini reklam ve kampanya çalışmalarında kullandı ve kendileri gibi reklama ihtiyacı olan herkesle makattan işbirliğine girişip mesela hırsızlığını örtbas ettiler.

Bugün işlerinden atılan gazeteciler de dahil şimdi makattan muayeneye yatırılmış editörler hepsi baştan bile bile bu ahlaksız cangılın köleleri oldular.

Medya patronlarının derdi işlerini çevirecek ihaleleri kazanmak, yani zengin ve güçlü olmak, bu kadar. İşadamlığı denilen şeyi tahrik eden duygular dünyanın her yerinde zengin ve güçlü olma dürtüsüdür, bunda şaşılacak bir şey yok. Ancak şöyle bir sorumuz olmalı, zengin ve güçlü olmak, (insan için) bir proje midir?

Hayır, çünkü dünyanın her yerinde her insanın içinde zengin ve güçlü olmak ihtirası doğuştan vardır, sende bende onda herkeste doğuştan olan şeyler 'proje' değildir.

Proje başka şeydir, mesela partilerin sivil kurumların sanatçıların projeleri vardır. Mesela liberal bir tarikata dönüşmüş TESEV bir proje kuruluşudur.

Tesev'in projeleri vardır ve bir çok projesini allem gullem liberal dolar ABD elçiliği medya anket derken Türkiye'ye kabul ettirdi.

Aydın Doğan sadece gazete değil yüzlerce dergi de çıkartır, çünkü rotatifler birkaç saat gazete basıp sonra akşama kadar boş yatamaz, büyük kağıt bobinleri her saat dönmek zorunda, Aydın Doğan için önemli olan kağıt bobinlerinin rotatiflerde dönmesidir.

Bunun için tam anlamıyla birebir kopya yüzlerce dergi batıdan alındığı gibi çevirisi yapılıp tıpkı basım yayınlanır, yabancı yerli olması fark etmez, onun için önemli olan bobinlerin dönmesi.

Gazetelerindeki yazarların kalitesi ya da ocu bucu şucu olması Aydın Doğan için önemli değildir, tekrar edelim yazarların İslamcı liberal solcu olması Aydın Doğan için önemli değildir, Aydın Doğan için önemli olan bobinler gelsin, köşeler bir şekilde kellelerle dolsun, bayilerden gıcır gıcır peşin paralar gelsin, gazetelerin gücüyle

iktidardan ihaleler alınsın. Bir işadamı düşünün, gazeteler satın alıyor herkes koşuyor, matbaalar satın alıyor herkes üşüşüyor, ekranlar dergiler kuruyor, herkes etrafında dört dönüyor, kime telefon etse kapısında kul, ve Aydın Doğan topladığı ve oluşturduğu bu güçle iktidarları pijamayla yönetmeye başlıyor, bundan daha doğal ne olabilir?

Aynı tezgahı İslamcı patronlar kurduğunda yüzlerce liberal akademisyen aynı şekilde ve gözleri kapalı onların köşelerine ekranlarına üşüşüp yan gelip yatmadılar mı, bunca haksız hukuksuz tutuklamalara patronlarının hatırına diyet olarak suskun kalmıyorlar mı, değişen nedir, hepsi aynı.

Ter içinde mi kaldılar, risk mi aldılar, yalnızlıktan depresyonlara mı girdiler, otuz yılın her sabahı sabahın altısında kalkıp cilt cilt kitap devirip aralıksız yedi-sekiz saat beyinlerini mi hırpaladılar, bir hayalleri mi oldu, fıkra nedir hikaye nedir kelime nedir sonsuzluk nedir sorumluluk nedir tek bir saniyecik oturup düşündüler mi, nasılsa evlerinden işlerine hizmet edecek süslü süslü çeşit çeşit siyasetinden köşe yazarına binlerce alkışçısı kapıkulu vardı.

Her neyse, bu tartışmada en masum insan Aydın Doğan'dır, çünkü o basit bir işadamıdır, matbaalarıyla ava çıktı ve yüzlerce aydın bozuntusunu kafaladı. Kendine ve yeteneklerine güvenemeyen onbinlerce kifayetsiz arasından en hırslılarını toplamak onun için 'iş' bile değildi.

Ve reklama ve tanıtıma ve şöhrete ve paraya ihtiyaç duyan hepiniz kendinizi onun kanatları altında tam otuz yıldır güvende hissettiniz, onun sayesinde dünyanın en cins şaraplarını tanıdınız, dünyanın en uzak ülkelerine aşk seyahatleri yaptınız, onun sayesinde osuruk kitaplarınızı sattınız. Aydın Doğan yüzlerce yüzsüze yüz nakli yaptı, Aydın Doğan sayesinde her akşam ekranlardan sırıttığınız bir suratınız oldu, o sizin için 'inanılmaz fırsattı', siz onun için 'iş oyuncakları'.

Güldürmeyin kendinizi bir 28 Şubat soruşturması olur kendimizi içerde buluruz korkusuyla çocuklar gibi camı kıran ben değilim o

deyip, en edepsiz en mahrem iftiralarla birbirine girdiniz. Utanılacak şeyi, gönüllü kölelik yapmak için yola çıkan yazarlar ve akademisyenler ve sanatçılar korosunda aramalıyız, çünkü aradan geçen otuz kırk elli yıllara rağmen patronlarının iş'leri neden dümenleşti nerde illegalleşti, tek satır yazmadılar, üstelik bizler sütunlarımızdan yıllarca bağırdık, neden susuyorsunuz diye, bizlere 'marjinal çakal', kendilerine 'kabul görmüş bilge kanaat önderleri rolü vehmedip' bugünlere geldiler, tıpkı cemaat AKP kavgasında olduğu gibi dinsizin hakkından imansız gelir hadisesidir bu.

Şöyle bir geriye bir bakın, bu medya üzerinden otuz yıldır bizlere, PKK'lılar insan hakları dersleri veriyor, ve bu medya üzerinden ileri demokrasi derslerini bizlere İslamcılar veriyor.Şimdi de yandaş patronları hakkında tek satır yazmamış insanlar bu sefer bizlere 'gazetecilik' dersi veriyorlar, değişen bir şey yok. Gerçek budur, PKK'lılardan insan hakları dersleri, gestapo liberallerden ileri demokrasi dersleri ve şimdi de İslamcılardan sayenizde 'gazetecilik' dersleri almaya başladık.

28 Şubat'ta sonuç, yüzelli milyar dolarlık banka soygunlarının kamufle edilmesine kadar uzandı, bugün de İslamcılar susuyor, Yunanlılar bizden şanslı şimdiden iflas ettiler, her yıl yüz milyar dolarlık cari açıklara İslamcı ve liberallerin susmasıyla Türkiye'yi önümüzdeki yıllarda trilyon dolarlık iflaslar bekliyor, kapıda, bu sefer şeyh ve tarikatların makat hikayelerini dinlemeye başlarız.

Konuyu dağıtmayalım, sizlerin zengin ve ünlü olmaktan başka projeniz yoksa, başkaları sizleri kullanır. Diyelim yeteneksizleri kullanır, diyelim kurnazları kullanır, diyelim TESEV gibi kurumlar kullanır diyelim PKK kullanır, diyelim diyelim diyelim.

Onlarca örnek verebiliriz, ilerleyen yazılarımızda mutlaka bahsederiz, bu projelerden sadece bir örneği hatırlatmak istiyorum, çünkü bu 28 Şubat tartışmalarında asıl soygun bankalarda yaşanmadı, bankalardan daha büyük daha feci soygun 'genç aydınlar' üzerinde oynandı.

Fikir soygunu, düşünce soygunu, kavram soygunu.

Mesela Radikal Gazetesi. Çıktığı günlere gidelim, bu gazete neyi tartıştı neyi kışkırttı neyi öğretti neyi değiştirdi? TESEV, Radikal ve Avrupalı solcular 90'lı yılların ortasından itibaren bir büyük projeyi Türkiye'ye kabul ettirdiler, o projenin adı: dini ve etnik tartışmayı Türkiye siyasetine sokmaktı.

Evet, etnik ve dini siyaset Türkiye'de pazarlandı, İslamcılar, etnik siyaset ve liberaller on yıllar boyunca bu gazetelerde aynı dili kullandı. Etnik ve Dini siyaset bu gazetelerde türlü anketlerle çalışmalarla sivil toplum toplantı panelleriyle PAZARLANDI.

Ve meşhur yayınevleri tıpkı Radikal gazetesi gibi, 'kürtçülüğe' özgürlük demeyen yazarları yok saydı. Etnik tartışmaya kapılmamış insanlara sütunlarında toplantılarında asla yer vermediler. İmza kampanyaları, Abantlar, bitmeyen paneller, Bilgi Üniversitesi, güya protesto yürüyüşleriyle etnik ve dini siyaset Türkiye Solu'nun resmi çocukları haline getirildi.

Solcularımız Avrupalılaştı, bugün dahi 'kürtçülük' yapmamış yazarların hapislere hukuksuzca tıkılması Avrupalı solcuların hiç umurunda değil, ancak Orhan Pamuk'a yüzünüzü ekşitseniz ya da Kürtçü yazarları bir gazeteden kovulsa yeri göğü sallıyorlar. Radikal, TESEV ve Bilgi Üniversitesi 'etnik ve dini' tartışmanın TOHUMLANDIĞI yerlerdi. Üç-beş yıl gibi kısa sürede atılan tohumlardan cahil cesur binlerce genç aydın filiz boy attı, işte Taraf'ın onlarca yazarı.

Şüphesiz bu aptal hevesli cesurlara vak'a örnekleri lazımdı, anketler bunun içindi, Diyarbakır hapishanesi ya da bölge tecrübesi olanlar konuşturulup travmatik örnekler toplandı. Örnekler tekrar edilerek defalarca her akşam ekranlardan kusuldu. Zorlama bir hırs zorlama bir öfke etnik tartışmayı dünyadan habersiz Barış Manço'dan başka şarkı dinlememiş genç çocukların dahi beyinlerinin içine taşıdı, nerdeyse başka tür fikir bilmeyen her ergen çocuğun etnik ve dini tartışmayı mutlak özgürlük değeri diye benimsemesiyle sonuçlandı. Tohumlama sinemadan mizaha tiyatroya cahil cesur gençler tarafından özene özene yayıldı, aynı etnik ve dini siyaset Ermeni tartışmalarında da aynı koldan yürütüldü, ve sonuç: onbin-

lerce düşük. Onbinlerce bozuk şekilsiz beyin, tohumlama merkezlerinin başında ise AYDIN DOĞAN'ın gazeteleri ve ekranları vardı.

Ortalıkta özgürlük özgürlük deyip etnik ve din tartışması yapan onbinlerce insan peydah oldu, şekil bozukluğu internet sitelerinde kabararak dalgalanarak büyüdü.

Radikal yetmedi, bu cahil gençlere kanaat önderleri yetiştirecek bir ekran makinesi kurdular, düşünün, etnik ve dini tartışma yapanlar 'yurttaşlığa' dahi küfretmeye başladı, yurttaşlığa dahi 'diktatörlük' dediler, halen diyorlar halen küfrediyorlar ve halen etnik ve dini tartışmaya katılmayı insanlığın en büyük özgürlük değeri sanıyorlar.

Dini ve etnik tartışmaya meslek örgütleri katıldı, KESK top yekün katıldı, Avrupalı komiserler katıldı, irili ufaklı Cihangir partileri katıldı, on yıllar boyu Türkiye'de özgürlüğün ve sosyalizmin tarifi yeniden yapıldı ve KÜRT SORUNU için gayret sarfetmeyen herkes İNSANLIK'tan düşürüldü.

Kürtçülük yapmayanlara asla yazar denilmedi, yok sayıldılar.

PKK sokaklarda çocukları katlettiğinde dahi usulen birkaç gün topluca susuyorlardı, Türkiye'deki özelleştirmelerin hepsine susuyorlardı, Türkiye'deki madenlerin dağların talan edilmesine topluca susuyorlardı, patronların medyanın ihalelerine anlaşmış gibi topluca susuyorlardı, sendikaların örgütlerin tasfiye edilmesine üstelik dalga geçerek topluca seyirci kalıyorlardı.

ETNİK VE DİNİ SİYASET, Türkiye'ye kurulmuş büyük bir tezgahtı ve bu tezgahın ilk merdivenaltı atölyesi Aydın Doğan'ın Radikal II gibi ilaveleriydi.

Üstelik insan, insancıl, insan hakları, insani, özgürlük, vicdan, hukuk gibi bütün kavramlara el koydular, yani insan, insancıl, insan hakları, insani olan şey demek DİNİ VE ETNİK tartışmalara özgürlük demek, Türkiye siyasetine sokup Türkiye'nin kapılarını insanlığa açmak demekti.

Velhasıl kardeşlerim, 28 Şubat'larla örtülen sadece bankalardan soyulan yüz milyar dolarlar olsaydı, Aydın Doğan'ın gazetelerinde

Türkiye'yi Amerikan'ın kucağına atacak ETNİK VE DİNİ siyaset TESEV, Radikal, Bilgi Üniversitesi ve gestapo liberallerce, fırsat bu fırsat denilip PAZARLANDI, TOHUMLANDI, TÜRKİYE'NİN gen haritasına KAZILARAK BEYİNLERE işlendi.

Kürtçülük yapmak istemeyen herkes FAŞİST ilan edildi, ABD emirleriyle Ergenekon tutuklamaları başlayınca hepsi yine sevinçle topluca sustular, Doğu Perinçek alınanca, İlhan Selçuk alınınca ekranlarında ikindi saatlerine kadar bir küçük habercik dahi vermediler.

Sonra Dağlıcalar girdi işin içine, sonra Habur'lar sonra Heron'lar sonra Uludere'ler, sonra neler oldu, Amerika ve AKP pazarlanan bu ETNİK VE DİNİ TARTIŞMAYI sonuna kadar dibine kadar, Türkiye'nin bütün kurumlarının işgali tamamlanıncaya kadar KULLANDILAR...

Ve sonunda etnik ve dini tartışmayı pazarlayıp tohumlayanlar, birbirlerinin makatlarını ekranlarda parmaklarken buldular kendilerini.

TEHLİKE GEÇİNCE YAVRULARINI KUSAN BALIKLAR

Giresun'da kitap imzası ve konuşmam var, acele birkaç cümle yazayım, gelecek hafta ortasına kadar yokum.

Yavaş yavaş tehlike anında yavrularını yutup tehlike geçtikten sonra yavrularını kusan balıklara dönüşüyoruz, çünkü iç ve dış politika tam anlamıyla delirip azgınlaştı, bu cangılda insanlığın en değerli evlatları insan hakları, hukuk, insan onuru, şeref vs. gibi değerleri bu manyaklara karşı ortaya sürmenin anlamı sanki kalmadı.

Hayır, tehlike geçinceye kadar yavrularını korumak adına tehlikeyle hiç yüzleştirmeyen balıkları kınamamız gerekir.

Hepimizin günlük diline yer etmiş bir laf vardır, yıkmak kolay yapmak zor, diye, gerçekten ülkeleri devletleri 'yıkmak' artık çok kolay. Bugünlerde ülke yıkmak birkaç ajan sivil kuruluşun 'anahtar teslim' ya da 'yap-işlet-devret' işi haline geldi.

İşte Afganistan yıkıldı, yerine yenisi yapılabiliyor mu, hayır, daha bugün İngiliz askerleri ölen dört askeri üzerine konuşuyor,

kabullenelim Afganistan savaşını kaybettik, diye yazıyorlar. Irak yıkıldı, peki bir daha inşası mümkün mü, hayır, Saddam, Amerika'ya dünyaya karşı savaşılmayacağını biliyordu ve ordusunu dağıttı, dağıtırken her birine silah ve bombalarını verdi, Amerika ta içimize girdiğinde tek tek patlatırsınız diye, on yıl oluyor nerdeyse bombasız tek günü yok Irak'ın.

Libya'yı yıktınız, peki yenisi mümkün mü, çöl kabileleri çoktan ayaklandı, daha şimdiden ülke haritası ortadan ikiye bölündü, Arap baharı dediğiniz bağırıp çağrışmalar, hepsi bu.

Bombalar iftiralar medya yalanlarıyla kamuoyu oluşturup uluslar arası kurumları galeyana getirip ambargo baskı çevirme sıkıştırma yapmak pekala mümkünmüş, kaç tane örneğini gördük, bal gibi oluyormuş, Suud şeyhlerinin Napolyonluğuna dahi şahit oluyoruz.

Peki yeniden bir 'devlet' inşa etmek mümkün mü? Bakın Mustafa Kemal Dikmen Sırtları'ndan şehre girdiğinde onu karşılayan Ankaralı seğmenlerdi.

Seğmenlik sadece folklorik anlamı olan mahalli giysiler giymek değil. Seğmenlik Asya'da ilk Türk devletlerinin ortaya çıkışı kadar eski bir kurum. Uzatmadan, 'asker yazılmak (asker düzmek)' demek. Her köy kendiliğinden devlete 'asker' gönderiyor. Ve ne zaman 'devlet dağılsa, yenilse', köylüler yeniden 'asker düzüyor', ki Büyük Selçuklu yıkılıp Anadolu beyliklere bölündüğü günlerde kendini yine gösterdi.

Hadi şenlik olsun popüler bir örnek verelim, Muhteşem Yüzyıl dizisini izlemedim, ancak şehzade Mustafa lafları medyada çok geçiyor, bakın, şehzade Mustafa'nın Kanuni'nin gözünden düşme sebebi Hürrem değildir, Anadolu köylüsü şehzade Mustafa'ya 'asker yazılmaya' başlamasının yarattığı iktidar korkusudur, Osmanlı tarihini de aşk gecelerine bağlamak ayrı bir yazı konusu.

Hiçbir yerden emir talimat buyruk almadan köylünün kendi iradesiyle öne çıkan lidere, başa çıkan kimse, ona 'asker düzüp' göndermesi, yani 'sıfırdan' yeniden bir siyasi örgütlenmeye başlan-

ması devlet dediğimiz organizmanın özü'dür. Ve bir topluluğun kendine güveniyle alakalıdır, ordular'ı kurumları bin defa yıkın bin defa kurulur, güven'i yıkarsanız, topluluk dediğin şey şimdi medyamızda olduğu gibi 'gürültüye' dönüşür. Bedevi yalellesinden devlet kurmaya soyunanları ise dehşetle izliyoruz. Hadi Silivri zindanlarını anladık, Çankaya Köşkü farklı mı, mazgal deliklerinden gizlice Türkiye medyasına bakılan Arap şeyhleriyle şakalaşmalı telefon konuşmaları yapılan karanlık bir çatı odasına çoktan dönüştü.

Oysa gerçek devlet geleneği bu topraklarda Türkler'e mahsus bir özelliktir. İşte Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizler'in para ve silah desteğiyle Osmanlı'ya saldıran bedeviler, aldıkları paralar bitince cephede dahi olsun para bittiğinde dönüp gidiyorlardı, İngilizler yeniden anında sıcak para altın vermek zorunda kalıyordu. Şimdi paralar kimlere veriliyor?

Parayla altınla adam ajan bulmakla kurulan yapılar 'devlet' değildi, hamisi olan devletlerdi, bu şeyhlikler ve krallıklar tıpkı bugünün Ermenistan'ı Barzani'nin federasyonu gibi başkalarının himayesiyle kurulmuştu, çünkü bu topraklarda yabancı tahakkümüne karşı savaşmadan kurulmuş 'devlet'i siyasi tarihler yazmıyor, olmadı.

Uzatmayalım, Arap Baharı yalanı altında bizimkilerde bir Osmanlı hayali uçurup Afganistan benzeri 'yıkımlar' seriye bağlandı, taşkın ve önlenemez bir romantik Osmanlı aşkının peşine düştüler, radarların heronların ve nükleer silahların altında kalmasınlar, diye dua mı edelim, iyi bakın, Suriye'ye İran'a saldıran siyasetçilerin gazetecilerin suratlarına, gittikçe suratları firengiden çürümüş mahrem organlara dönüşüyor,.

Davutoğlu'na söyleyeceğimiz, yıkılan hiçbir yer size yar olmaz, çünkü yıkılan yerde 'düzen' 'asayiş' olabilme imkanı yoktur. Devlet denen şey yatırımla projeyle ittifakla hadi bastıralım'la olmaz.

Şimdi de yandaş trübinler 'kartal gol gol gol' der gibi hep birlikte 'Amerika bomba bomba bomba' diye tezahürata çoktan başladı.

Amerikan bombalarıyla kurulan devletlerin kime hayrı olmuş. Korkmayın, kel başınıza perukanızı tarayıp verenler sizlere bir altın mahmuz bir şövalyelik nişanını çok görmez, Suriye çölleri kadar kocaman kocaman sıçtığınız bokların üstüne bir de kaz tüyü dikerek onurlandırırlar sizi. Redkit gibi maceradan maceraya koşan Davutoğlu'na Allah ömür versin, batıda, sömürge kuramayanlar, doğuda, yabancı tahakkümüne karşı savaşmayanlar devlet kuramadı.

Geriye kalanlar 'hamisi' olan kukla devletlerdir, Arap baharı altında dağılanları bir daha toparlayacak siyasi organize güç yine o ülkelerin 'ordularıdır'. Ve bu orduların hepsi meşruiyetlerini dışarıya-yabancıya karşı ülkelerini koruyarak sağlamışlardır.

İşte siz dahi Türkiye'de on yıldır iktidarsanız, emniyetinizle Mit'iniz ana avrat birbirine çoktan girdi, bu yaratığın adına sadece sol serçe parmağına yüzük takan liberal yandaşlarınız devlet diyor.

Hayallerden siyasi filmler çeken Davutoğlu, İsrail ve Azerbaycan ortak olmuş İran'ı sıkıştırmaya çalışıyor, Müslüman Kardeşler dahi söyledi, İran'a Arap Baharı'nın sıçraması çok yakındır diye.

Hocalı katliamını anma mitingleri, bakın, iktidarlarının ilk günlerinde Avrupa'ya şirin görünmek için Ermeni meselesine sahip çıkan bir görüntü içindeyken nasıl kulvar değiştirdiler, Eurovision şarkı yarışmasına Yahudi kökenli bir çocuğun gönderilmesi dahi bu dış politikanın kamuoyu çalışması, eğleniyorlar işte, biz de bunlar hiç yaratıcı değiller diye eleştiriyorduk, işte sahici bir savaş tiyatrosunu kurdular bile.

Bombalayıp havaya uçurmak çok kolay da geriye kalan enkaz'ı ne yapacaksınız, işte Afganistan'da çözülemeyen bu, öyle bir enkaz ki savaşı kazandığınız halde hakimiyet kuramıyorsunuz, ancak Afganistan enkazı öyle bir enkaz ki kaç maceracıyı tozunda savurdu, kaç düzenbazı tabutlarına soktu.

Gerçekten Suriye yıkımı 'anahtar teslim' yapıldığında sıçrayacak yer eli kulağında bekleyen Ermenistan Azerbaycan savaşı, ve sonrası seyreyle gümbürtüyü. Yani ikiyüz yıl sonra Rusya'nın avucundaki Kafkasya masaya yatırılmayı bekliyor, bu bir üçüncü dünya

savaşıdır diyeceksiniz, herkes bu savaş çoktan başladı, şu anda Rusya'ya el ense çekiliyor. Bu yüzden Putin geceleri eli kulağında yatıyor, bakalım bu yüzyılın ikinci büyük Tanrısı Rusya havaya mı uçacak, yoksa renk renk tüylü kuş renginde maceracılar bir daha hüzünle tarihten mi silinecek?

Davutoğlu'nun Osmanlı hülyaları içinde düşünmeye vakit ayıramadığı soru, Araplar 'devlet' kurabilir mi, ya da yabancılarla işbirliğiyle kirlenmiş iç siyaset enkazından kurulabilmiş devlet örneği var mı, Filipinler, Panama vs. gibi örnekler kafiyse, sözüm yok, bırakalım biraz daha sürtsün heveslerinin peşinde.

Abbasiler Türk ve Çerkes asker ve subayları kullanarak uzun bir ömür sahibi oldu ve sonra Memlüklü devleti de Türk ve Çerkeslerce kuruldu. Abbasiler'den bugüne sevin sevmeyin Araplar içinde 'devlet'i kuran yine bir Türk çavuşu Kavalalı sonra sadece Baascılar oldu.

Saraylarının hemen bitişiğinde İngiliz komiserlik binalarıyla Batı'nın himayesi altında şeyhlikler kurdular, gerçek bu. Bir 'devlet' kurabilmek için her şeyden önce 'milli' öz gücünüz olacak. Daha dün bir bugün iki, Suud ulemasıyla Müslüman Kardeş uleması birbirine girdi, birbirlerini dikkat edin 'kafirlikle' suçlamaya çoktan başladılar.

İlmihal'den yapılan devletin gideceği yer buraya kadar, eğitim sistemimizdeki 4-4-4 tartışması, kız öğrencilerin ilk adet kanaması, yani reşit olmaları, yani başlarını bağlamaları, yani artık çocukluktan çıkıp erkek-kız karma oturmalarını engelleyen sınıra çekilmeye çalışılması da pekala ilmihalden eğitim sistemi yapılma amacı taşıyor, olup biteni üstelik Dünya Kadınlar Günü'nde seyredenler şapşallıklarına doymasınlar.

Trabzonsporlu Hami çocukluk yıllarında düz beton bir duvarın karşısına geçip duvardan dönen toplara gelişine dümdüz vuruyordu, çok sert vuruyordu ama top ayağında olduğunda ya da karşısına biri çıktığında aynı mahareti gösteremiyordu, topa iyi vurabilmesi için önce hakemin düdük çalıp oyunu durdurması gerekiyor, yani bir

ceza atışına karar vermesi. Bugünleri yaşıyoruz, Tayyip Erdoğan ve şürekasının karşısında artık kimse yok, istediğiniz yere topu koyun ve abanarak sallayın. Dersim'e koyun topu, Tek Parti dönemine koyun topu, 12 Eylül'e koyun topu. Abanın abandığınız kadar 'baraj' yapacak herkesi, özel yetkili mahkemelerce içeri tıktınız, kalanları da itibarsızlaştırıp ya da gazetelerini susturup bertaraf etmenin altından ustalıkla kalktınız.

On yıl var ki birileri bir tezgah kurmuş, tarihte olup biten çok önemli siyasi hadiseleri güya yüzleşiyoruz başlığı altında, işte tek başına, düz duvara abanır gibi vuruyorlar, topu şişiren medya, top'un sahibi Amerika.

Açıl açıl gerine gerine salla babam salla, öyle çok sallanacak şey var ki her yandaş evladına bir sallama görevi düşüyor, köy çocuklarının mısır püskülünden tütün sarıp içmesi gibi ekranlarda hepsi tek tek tadını çıkartıyor, bu savaş günlerinde ne güzel vakit geçiriyorlar, imreniyor insan.

Bu kadar basit değil şüphesiz, ülkeyi işgal günlerine getiren çok ciddi proje çalışmaları bunlar, işte gazetelerde CIA'yla ahbap çavuş üstelik başbakanlık konutunun ta içinde.

Bir örnek verelim, 60'lı yıllardan sonra Batı'da ortaya çıkan önce anti-depresan ilaçlarla başlayan bir büyük tartışma var, hikaye dikkatinizi çeksin isterim:

İlaç şirketleri önce bir hastalık icad ediyor, olmayan bir hastalık, sonra bu hastalığı ilan ediyor, sonra bu hastalık için yazacak akademisyenleri kiralıyor yönlendiriyor, sonra tek tek doktorların önüne her gün bedava dergiler koyup hastalığı doktorlara da öğretiyor, sonra o ilaç bir yıl içinde pazardan 3-5 milyar dolar gibi para kaldırıyor. Peki hangi ilacı satıp bu paraları kazanıyorlar, olmayan hastalığın ilacından, mesela 'huzursuz bacak sendromu' diye bir hastalık dahi icad edildi, mide yanmalarının onlarca değişik türü icad edildi, saymaya satırlar yetmez.

Bu tezgah, denetimsiz bırakılınca iş insan aklının almayacağı yerlere kadar uzandı, ve sonra kontrolden tamamen çıktı.

Mesela önce 'şişmanlık' hastalık olarak icad edildi, sonra uzun burunlu olmak hastalık olarak inşa edildi, sonra el, kulak, burun, saç, dudak'ın orantısızlıkları hastalık olarak icad edildi.

Bunları da geçtik, bugün yeryüzünde bir insan fazlasıyla sakinse bu da hastalık oldu, fazlasıyla öfkeliyse, bu da hastalık, fazlasıyla vurdumduymazsa bu da hastalık. Sırada, 'kıskançlık', 'cimrilik' dahi uydurulan marka ilaçlarla tedavi edilecek hastalıklara dönüştürülmeye çoktan başlandı bile.

Bu akıl almaz delilikler üstelik bilim adı altında neden yapılıyor, çünkü bunları denetleyecek 'etik' kurumlarını 'ilaç şirketleri' finanse etmeye başladı, bu kadar basit.

Yani 'bilim ve akademiler' ilaç şirketlerinin elinde çünkü herkesi finanse edecek büyük paralar onlarda, tıpkı Avrupa ekonomisinin dahi yıkıldığı bugünlerde Türkiye ekonomisinin dünya rekorları kırması gibi. Ve mesela gereksiz anti-depresan kullanımından yüzlerce ayrı vaka mahkemelere düştü, henüz 13 yaşında çocuk ailesini komşularını toptan öldürmüş, evinde işinde sıradan bir adam çevresindeki herkesi katletmiş, nicesi.

Peki 13 yaşındaki çocuk durduk yerde niçin onlarca insanı öldürüyor, cevabı çok basit, hastalık hikayesi tam anlamıyla tanımlanmadan sırf ilacı satmak için acilen bir teşhis koyulup çocuğa yutturulup kimyasıyla oynanmış, bu 13 yaşındaki çocukla Dışişleri Bakanımız Davutoğlu arasında yedi benzerliği bulmak bize düşüyor.

Yani çocukta bir hastalık kuşkusu var ama 'teşhis' için yeterli bulgular yok, aceleci davranılmış, hastalık hikayesi tam anlamıyla dinlenmemiş.

Esad gaddar bir diktatördür teşhisi böyle bir teşhis, kısmen doğru kısmen çok büyük eksiklikler taşıyan bir hikaye.

Tek Parti dönemi teşhisi aynen böyle yaftalamacı bir teşhis, hastalık hikayesi tam anlamıyla anlatılmıyor, 12 Mart, 27 Mayıs, 12 Eylül, Dersim, Ermeni tehçiri, hangisine gitsek, tek taraflı ve aceleci ve yaftalayıcı ve mahküm edici ve bir maksatı olan teşhisler.

'İlaç pazarlamacılarının' zorlamasıyla koyulmuş bir teşhis. Burada bir siyasi hesaplaşma, ders çıkartma, tarihi anlamak, gibi, bir bilimsel aydınlanmacı tavır asla yok, birileri bir mal satacak onun için.

Bir siyasi işgal projesi var, hemen tez elden bir çok 'hastalık' icad edilmeli ve birine kangren birine veba teşhisi koyulup kesilip atılmalı.

Tıpkı bunun gibi, mesela 12 Eylül'ün trajedileriyle değil, 12 Eylül isminden bir 'hastalık' icad edildi, evet üstüne gidilmeli enkazı kaldırılmalı ancak birilerinin derdi 'teşhis' değil, bir 'siyasi pazar' oluşturma, dertleri hastalık değil 'tezgah' kurmak.

Sonra hastalık meşhur bir marka hastalığa dönüşecek, vesayet gibi statüko gibi kavramları pazarlamaya satılmış akademisyenlerce başlandı.

Mesela 1915 Ermeni tehçirine 'kangren' teşhisi koyuldu, on yıl önce bu konuda direten yandaşlar Türkiye Ermeni tezlerini kabul etmezse birkaç ay yaşayamaz demişlerdi, şimdi Ermeniler'e karşı miting yapıyorlar, gülmeyin, fırıldaklar enerji üretmeye dahi başlamış, saygı ve hayranlık duyun.

Bugünlerde 28 Şubat'a da 'kangren' teşhisi çoktan koyulmaya başlandı, neydi 28 Şubat ordu-medya'nın işbirliği, şimdi hem Wikileaks hem Stantford belgelerinden öğreniyoruz, kendileri CIA'yla kucak kucağa tezgahlar içindeler.

Daha dün bir bugün iki 28 Şubat'a öyle sert ve kararlı bir 'kangren' teşhisi kondu ki, o an orada bulunmuş her isim herkes bertaraf edilip mahkeme edilecek, hemen kelepçelenip içeri atılacak yok edilecek havasına herkesi soktular.

Mesela Tayyip Erdoğan Bey'in çokca ekmeğini yediği İsmet İnönü'nün tek parti dönemi, teşhis çoktan cüzam olarak koyuldu.

Teşhisi koyan siyasetciler ve yazarların ağzında bir ishal salgını gibi durmaksızın yazılıyor ve sonunda hastaya ilaç diye asit kuyusuna atılması uygun bulundu, nerde heykeli resmi ismi görülse çoktan kaldırılmaya yüzüne tükürülmeye başlandı bile.

İsmet İnönü döneminde yapılan söylenen her şey bir 'marka hastalık' olarak ilan edildi.

Çok geçmedi 'tek parti' diyen demeyen ağzından çıkan çıkmayan herkesi anında karantinaya alıp hemen Silivri'ye kapatacaksın düşüncesine gelindi.

Onlarca örneği tartışmamız uzun sürer, bir tanesini azıcık deşelim, hadi birazcık polemiğini yapalım, mesela Rize'ye çay ekimi de İsmet Paşa döneminde başladı ve bugün Rize'nin ayakta kalıp yaşamını sürdürmesine sebep çay'dan her yıl gelen 2 milyara yakın çay parasıdır.

Ve İsmet Paşa'dan bugüne aradan geçen altmış yılın her yılı Rize'ye gelen bu bir-iki milyar dolarları toplayıp, üç soru sormak lazım.

Bir, bu kadar para Rize'de yeni bir proje yeni bir yatırıma neden sebep olamadı. İki, Rize'ye bu altmış yıl içinde yeni başka bir gelir kaynağı sağın altmış yıllık iktidarları tarafından neden sağlanamadı.

Üç, aradan geçen altmış yıla rağmen dünya piyasalarına bir çay markası icad edemeyip çayı hala çuval çuval satıyorsun, yani imal eden yani mamül hale getiren yani imalat hiç yok, yani neden alet fabrika kimya ambalaj kullanma becerisini hala geliştiremiyor, İsmet Paşa'nın diktiği yerden bir adım ileri gidemiyorsun.

Velhasıl sevmediğin İnönü Rize'yi abad etmiş. Üstelik Rize'ye çayı getiren Zihni Derin fidanlığında beşyüzbin fidanı halka bedava dağıttığı halde halk pek itibar etmedi, sonra Zihni Derin, işte gerçek bir diktatörlük, halkın çay fidanı dikmesi için 'kanun' çıkarttı, olacak şey mi, zorbanın diktatörün ta kendisiymiş, diyen çıkmıyor.

Şüphesiz bu polemikle söylemek istediğimiz, teşhisi 'mahküm' ederek 'yok ederek' 'kangren' 'idam' gibi yaftalayarak aslında yapmak istedikleri siyasi bir yüzleşme değil, savaşmadan yorulmadan tırmanmadan sabretmeden medya eliyle kolayca birkaç yıl içinde işgalin önünü açmak.

Bir yığın karmakarışık lafla bir yığın eğip bükme yalan dolan virüs derken ABD'nin Savaş Kahyalığı için kiraladığı ucuz dümenci

adamlar olduklarını Anadolu halkından gizlemeyi başardılar. Mesela 'Ergenekon iddiaları da' marka bir hastalık gibi icad edildi. Suçladıkları herkes 'vebalı' ilan edildi. Bugün bu vebalıların hakları hukukları hiç ciddiye alınmaz, insan yerine koyulmaz, tüm vebalılar kozmik odalara kadar yargıçların evlerine kadar aranıp Silivri'ye tıkıldı.

Oysa bugün avukatlar ortaya bugüne kadar tam 1600 sahte belge üretildiğini çıkarttı, birkaç aya kalmaz, üretilen sahte belge sayısı beş bini altı bini aşar. Kim üretti? Niçin üretti? Ele geçirmek istedikleri kurumlar ve kişileri vebalı kangren ilan etmek için.

Eski zamanların 'cüzzam'ı gibi, hastalar toplumdan ayrıştırılır ve ölüme terk edilir, onların insan oluşu, hakları, hukukları, hiçbir şekilde artık konu edilmez, tıpkı bugün olduğu gibi, içeri atılan insanların ben masumum feryatlarını manşetlerle suçlayıp içeri atanlardan tek biri asla dillendirmez. Velhasıl,

Bu ileri demokrasi satmayı biliyor da ekmeyi üretmeyi neden bilmiyor?

Bu ileri demokrasi yıkmayı biliyor da inşa etmeyi neden bilmiyor?

Bu ileri demokrasi iftiralarla suçlayıp içeri tıkmayı biliyor da 'yargılayıp hüküm vermeyi' neden bilmiyor? Çünkü bu ileri demokrasinin teşhisleri ısmarlama, ilan ettikleri hastalıklar uydurma.

Geçtik hepsini, bir ülkeye durduk yerde savaş ilan edip, ordular kurup, silahlar ayarlayıp kahpece saldırıyorlar...

Nerde bir konuşma yapıp yana yakıla yahu niye savaşıyoruz diye bağırsam, tuhaf bir şey oluyor, insanlar manasızca yeri zamanı değil gülüyor...

Soru soran eğlenerek soruyor, dinleyen gülerek dinliyor... Yahu, biz komşularımızı durduk yere öldürmek zorunda mıyız, diyorum, insanların suratı şarkıcı Nihat Doğan gibi rahat, kendinden emin, herşey yolunda...

Kardeşlerim, neden gülüyoruz, bu kahpe savaşın suçluları bizleriz, bizler kendi kalemizi iyi savunamadığımız için şimdi komşuları sırayı sokmuş delik deşik ediyorlar ve biz hala gülüyoruz.

Çok çarpıcı bir hikaye okudum, gerçek bir hikaye, bilimsel bir dergide yayınlandı. İlaç pazarlamacıları sürekli doktorları ziyaret eder, işte bir pazarlamacı gide gele doktora zararsız ağrı kesiciler zararsız uyuşturucuları promosyon diye veriyor, doktor gündelik sıkıntıları atlatmak için kullanıyor, ve tabii gelip giden hastalarına da iyilik olsun diye bedavadan bu ağrı kesicilerden veriyor.

Neyse, birgün başka bir hastalık vesilesiyle bir hastası gelir. Hasta, doktorun odasına, tekerlekli sandalyeyle gelmiştir, çünkü doktorun daha önce verdiği ilaçlar yüzünden ayakları birkaç ay önce kesilmiştir.

Ancak bu sefer hasta yeni bir hastalığı için gelmiştir doktora. Hastalığını anlatır ve doktorunun yazdığı yeni reçeteyi alıp cebine koyar, tam muayene odasından ayrılacakken, doktora, GÜLEREK:

-Beni tanıdınız mı, der.

Doktor, önce tanımadım, der.

Hasta kahkahalarla gülmesini sürdürerek: Daha önce gelmiştim bir ilaç yazmıştınız, o ilaç yüzünden ayaklarım kesildi, der. Doktor hikayeyi dinleyince, o da kahkaha atmaya başlar, ha tanıdım, der.

Sanki iki dost birbirini yeni bulmuş gibi yeniden tokalaşırlar.

Birbirlerine gülüşerek sarılırlar, sonra hasta GÜLEREK elinde reçetesi doktorun odasından ayrılır.

Hikayemiz bu kadar.

Ancak bu sahneyi içerden seyreden üçüncü bir şahıs vardır. Bir büyük bilimsel etik kurumunun başında bir isim. Bacakları yanlış ilaç sonucu kesilmiş hastanın doktora en azından bağırıp çağırması gerekirken KAHKAHALARLA gülmesini.

İnsanlığın bugünü için, hepimiz için en 'kritik' nokta, der, buraya kadar az çok insandık, ancak şimdi, başka bir şey oluyoruz.

Tek Parti dönemine Dersim'e 27 Mayıs'a 12 Mart'a 12 Eylül'e 28 Şubat'a ve nicesine öyle tuhaf teşhisler konuldu ki, bugün, Suriye'ye savaş ilan etmemiz hem normal hale geldi, hem de hepimizin keyfi yerinde.

HOŞGELDİNİZ AHMET, NEDİM, COŞKUN, SAİT. YAŞAMA SIRASI SİZDE

Bizim memlekette bir zamanlar Kocakarı Ayları vardı, eski takvim hesabıdır, hafızamda kaldığı kadarıyla bu kocakarı aylarının ilk ayı Mart'tır, sonra, Sayış Günleri başlar, Sayış Günleri demek, sonraki aylarda havaların nasıl geçeceğinin 'meteorolojik tahmin' günleridir.

Şöyle, Mart'ın onikisi nasıl geçerse Nisan ayı öyle geçer, Mart'ın 13'ünde hava nasılsa Mayıs'ta havalar aynı o gün gibi olur, 14'ünde hava nasılsa Haziran ayı öyle geçer.

Bu eski takvim hesabının tutmadığı görülmemiştir, mesela Mart'ın onsekizi ondokuzu kış aylarına denk geldiği için Mart ayında beklenmedik kar yağış fırtına olur...

Velhasıl kardeşlerim, Kocakarı Ayları'nın hesabına göre Mart'ın onikisinde tahliye oldunuz, inşallah sonraki aylarda böyle geçer.

Ahmet Şık'ın cezaevi kapısında sarfettiği 'bize komplo düzenleyenler hapishaneye girene kadar...' diye başlayan cümleleri,

fişin yeniden prize takılması gibi fırtınalı bir enerji getirdi hepimize, çok sağol Ahmet, bu sözlere çok ihtiyacımız vardı, çook.

Ahmet Şık'ın avukatı Fikret İlkiz'e ise ayrı bir teşekkür. Teşekkür çok az kalır Fikret ağbi. Fikret İlkiz yirmi yıldır basın davalarında hepimizin avukatıdır, önce 'ağbiydi', sonra çaktırmadan nasıl oldu bilinmez 'arkadaşımız' gibi oldu.

Bu hukuk denen meretten aslında hiçbirimizin anladığı yoktur, başımıza bir iş gelince, Fikret ağbi, böyle böyle, ne yapalım, deriz, ne diyeyim Fikret ağbi, dün savunmanı okudum ODA TV'de, Türkiye Seninle Gurur Duyuyor diyeceğim, dalga geçiyoruz sanılacak, kabına sığmayan iftiraları o kadar güzel bir hukuk çerçevesi içinde takdim ettin ki...

Hani şu Atatürk'ün garsonunun hikayesi, Fener'in Yunanlı bir takımla maçına gitmiş, Fener yenmiş, garson döndüğünde, Atatürk 'maç nasıldı?' diye sorar, garsonu: Fener öyle bir top oynadı ki senin Sakarya Savaşın solda sıfır kalır. Burada, elde yok ayakta yok, beş-on gazetecinin hukuksuzluğa karşı meydan muharebesi senin savunman yanında solda sıfır kalır Fikret ağbi. Şüphesiz bu süreçte onlarca çok değerli avukatımız canla başla çalışıyor, günü geldikçe onların bu insanlık kavgasını onurla hayırla anmak boynumuzun borcu olsun.

ODA TV'ye de ayrı bir teşekkür etmek lazım, arkadaşlarımız henüz içeri alınmadığı günlerde Ergenekon mahkemelerini takip etmeye çalışıyorduk ve aramızda şunları konuşuyorduk. Yahu tutukluların mahkemelerdeki savunmaları medyada tek satır geçmiyor. Adamlar sanki tutuklanmamış ölmüş gibi, tutuklanınca her şey bitmiş gibi, bahsini açan yok. Bu insana öyle bir ölümcül duygu veriyor ki sanki öldük bittik yok olduk gibi. Üstelik savunmaları kamuoyuna aktarılmadığı için yüzlerce köşe yazarı mahkeme edilmeden nasıl yaftalanmışlarsa kaldıkları yerden iftiralarına saldırılarına devam ediyor.

Yani iftiralarını sürdüren köşe yazarları mahkemelerde olup bitenleri yakından görseler aynı suçlamalarını sürdürmelerine

imkan yok... Bunları konuşuyor hasbel kadar sesleri olmaya çalışıyorduk.

İşte tam bu sırada arkadaşlarımız içeri alındığında tüm manşetler ekranlar üstümüze iftiralarını yağdırmaya başladı. ODA TV'yi ayakta tutacak yaşatacak hiç kimse kalmadı dışarıda. Hala telefondan tanıdığım ve soyadlarını dahi bilmediği genç arkadaşlarımız Şahin ve Fethi çok ağır bir yükün altına girdiler. Hem Şahin hem Fethi ODA TV'nin isimsiz kahramanları, gece gündüz nasıl çalışıyorlar anlatmaya kelimeler yetmez. Sırf şunun için, gün gelir arkadaşlarımızın savunmaları başlar ve medya bu savunmaları yayınlamazsa ne olur? Allah korusun tıpkı Ergenekon sürecindeki diğer davalar gibi olur. Halk, aydınlar, kamuoyu 'habersiz' kalır ve atılan iftiraların çamurlarının bataklığında gömülür kalırız.

Evet böyle bir tehlike tam anlamıyla sonumuz olurdu. Yapılacak tek şey, canla başla çalışıp arkadaşlarımız savunmalarını verinceye kadar ODA TV'yi ayakta tutmak. Ve bu savunmaları çok geniş bir kitleye ulaştırmak.

Tek derdimiz kitleler savunmaları okudukça, yalanları, iftiraları görsün, düşünsün, anlasın.

Evet, Mart'ın onikisi hava güzeldi, inşallah güzel hava önümüzdeki aylar da devam eder. Ancak yıllardır hukuksuzca tutuklu arkadaşlarımız içerden seslerini duyuramıyordu. Bugün içerden dört arkadaşımız geldi.

ODA TV'ye 'karanlık ODA' diye manşet atıp yıllarca itibarsızlaştırma kirletme iftirasını diline dolayan yüzlerce yandaş gazeteciye artık bir müjdemiz var.

Ahmet, Nedim, Sait, Coşkun dışarıda, gazetecilik ahlak'ı gereği, olup biteni birebir onlara sorabilirsiniz?

Bolca kullandığınız 'karanlık' kelimesini aydınlatmak için hepinize büyük fırsat, *gidip sorun, dinleyin, hatta savcıların hakimlerin* sormayı dahi akıl edemediği sorular sorun.

Biz çok anlattık dilimizde takat kalmadı.

Biz çok anlattık birileri duymazdan geldi hepsi lal olmuş gibi.

Arkadaşlarımız yata yata biz anlata anlata yazık oldu ömrümüze.

Dün akşam tahliye olduğunuz Silivri'nin kapısında ben de olsaydım, sinemi sinenize sarsaydım.

Açlık, yoksulluk, yorgunluk, tam düşüyorduk elden ayaktan, müjdelerin en güzeli. Hoş geldiniz.

Biliyorum bahara çok var daha karını emmedi dağlar, olsun bugün 13 Mart, derdimizi anlatmak için dört kişi daha fazlayız.

NAGEHAN ALÇI NEREYE KOŞUYOR

Bayramlık kırmızı kız çocuğu ayakkabısına benzeyen suratıyla, Nagehan Alçı denen kadın, her akşam TV'lerde, her akşam.

'Taze gelinim' senin evin yok mudur diye sormaz mı kayınvaliden cicibaban. Milletin ağzı torba değil ki büzesin, her Allah'ın akşamı TV'lerdesin, bak buradan söylüyorum yarın bir gün hamile kaldığında, konu komşuyu kesinlikle inandıramazsın bebeğin kocandan olduğunu...

Düşmanı o kadar çok ki zavallı kadıncağız hangisiyle uğraşacağını şaşırdı. Son günlerde kafayı takıp kılıcını çektiği isimlere bakar mısınız? Biri Atatürk, diğeri Che.

İç dünyasında egosuyla nasıl bir yarış içine girmiş ki önünde engel olarak (hani eski saray opera ve filmlerinde merdivenleri çıka çıka düello yapan prensleri andırıyor) Atatürk ve Che'ye kılıç sallıyarak ilerliyor gece yarılarına doğru.

Atatürk dediğiniz bizim bildiğimiz Atatürk değil, hanım kızımızın ağzında kelimelerden bir oyuncak çıngıraklı biberon,

bazen emiyor bazen kızıp atıyor bazen üstünde tepiniyor, zırıl zırıl cıngar çıkarmasını kimse engelliyemiyor.

Diktatör dediğinden bir kaç küçük fıkra anlatayım: 'Bir baloda küçük çocukları toplayıp, masaları devirip siper yaptırıp gazoz kapaklarıyla savaş oyunu oynayan' şu hepimizin Atatürk'ünden bahsediyor.

Diktatör dediği, 'bir iş yapacaklar para yok,'ben annemi bir yoklayayım' diyen Atatürk'ten bahsediyor.

Diktatör dediği, 'büyük taarruzun sabahı cephede kahvaltı ediyor, menu: bir dilim asker ekmeği, birkaç zeytin ve kibrit kutusu büyüklüğünde peynir.'

Bu kahvaltı menusunu bir daha inceleyin, aradan geçen doksan seneye ve kaç savaş arkada bırakılmasına rağmen bu menu hala bu halkın 'milli menüsu'.

Diktatör dediği, 'birgün trende kondüktör bir kişiye bilet sormaz, kondüktöre niçin bilet sormadığını sorar, 'o mebus' cevabını alır, Atatürk: Oh ne ala halkçılık, diye karşılık verir.'

Diktatör dediği. İslam Orduları topyekün teslim olma antlaşmasını imzalamış, ülke baştan sona işgale başlanmış, bu toprakların bin yıllık tarihi içinde en karanlık günler yaşanıyor. Sadece bir kişinin nabzı atıyor: Mustafa Kemal. Şimdi hepimiz o nabızla yaşıyoruz.

Diktatör diyor hanımefendi, çünkü kendisi liberal olurmuş, Atatürk askermiş iması da taşıyor.

Bu hanımefendiye o kadar okulda tek bir hocası olsun hatırlatmadı mı, gelmiş geçmiş tüm Türk Tarihi'nin soydan kandan atadan babadan oğula gelmeyen tek ve ilk sivil devlet başkanının adının: Mustafa Kemal Atatürk, olduğunu.

Neyse geçelim, şempanzeler üzerine yapılmış onlarca çalışma var, en ilgi çekici çalışmalardan birinin başlığı şu: Diplomat Şempanzenler.

Nedir diplomat şempanzen, bilim adamının tezi şu, şempanzen

önüne konulan yiyeceği kapmak için hem o yiyeceğe uzanan arkadaşlarıyla hem de o yiyeceği kendine uzatana karşı doğal iç güdüleriyle davranmaz, yani yiyeceği her hayvan gibi hızla kapmaz, mesela çok aç olmasına karşın ortamı gözler, sonra yiyeceğe karşı numaradan hamle yapar, yine etrafın tavrını bekler... Ve düşmanlarıyla sırf yiyeceği kapmak için geçici iyi ilişkiler geliştirir.

2011 yılında dünyamız yılanların maymunların hatta bitkilerin dahi davranış dillerini çözmeye anlamaya başladı, ancak adına İslamcı adına liberal denilen birkaç kişi hariç.

Sermayenin vatanı olmaz Amerika hariç. Uluslar arası şirketlerin millisi olmaz Amerika hariç. Sallamanın da bir sınırı vardır liberaller hariç.

Hepimiz devleti Van Depremi'nde halkı düzenli bir yardım kuyruğunda organize edemediği için suçladık, yanılmışız, halkı değil ama devletin liberalleri organize etme becerisine saygı duyalım.

Bu halk lahanayı ıspanağı biberi patlıcanı çok iyi tanır, ancak zehirli süs bitkilerini zehirli mantarları da şimdi şimdi ekranlardan öğrenmeye başladı.

Latin Amerika'nın en büyük devrimci ismi Bolivar'dır: 'Ölüm kaçınılmaz çünkü zehirli olan kendi kanımız.' der.

Cahil cühelaya ekrandan zehir kusturuyorlar.

Ruşen Eşref Ünaydın anlatıyor, saraydan bir emir yayınlanıyor, kadın etekleri topuğun üstüne çıkmayacak, diye. Atatürk, Filistin Suriye Irak elden çıkıyor diye cephede, halk açlıktan süpürge tohumu yiyor, ordu lüzumsuz cephelerde kırdırılıyor ve sarayın çıkarttığı yasaya bakın: etek boyu.

Nagehan Alçı'nın giydiği eteklerinin boyu topuktan üste mi topuktan aşağıya mı, bir liberal filozof olarak görüşünü merak ediyorum.

Hepimiz şahit oluyoruz bugünlerde, tecavüzcüsüyle evlendirilen küçük kız çocuklarının trajik hikayelerine.

İbret dolu birinci dersimiz, tecavüzcüsüyle kendi rızasıyla evlenen liberal arkadaşlar. İkinci dersimiz, katillerine ödül veren mahcup liberal arkadaşlar. Bir de utanmadan ODA TV'ye 'karanlık oda' iftiralarını şen kahkahalarla atan devletin narkotik köpekleri utanmaz liberaller.

Sayıları üç beş yani az olsaydı kesin iç savaş çıkardı, artık sayılamayacak kadar çoklar, ülkenin huzuru da bu yüzden.

Eski denizci hikayelerinde anlatılır, bilirsiniz gemilere dişi alınması tehlikeli ve yasaktır ve gün görmüş deneyimli eski kaptanların bu hususta çok değerli veciz görüşleri vardır.

Der ki eski kaptanlar, 'üç kişilik tayfanın içine bir eşcinsel karışırsa sorun yok, vardiya usulü, kavga çıkmaz. Ancak yüz kişilik tayfa içine tek bir kaniş köpek iç savaşa yol açar.'

Bir iç savaş çıkmadığına göre malûm sayı tayfaları çoktan geçmiş olmalı.

BAŞIMIZ SAĞOLSUN

Acılı ve sert günler yaşıyoruz milletimizin başı sağolsun. İnsanlar ve toplumlar birbirlerini böyle günlerde tanır kaynaşır ve acılarını bölüştükçe bir toplum olur. Kızılay'ın hala bölgeye yeterince ve zamanında çadır gönderemediğini bir düşünün.. Ellişer yüzer insanları birkaç çadıra tıkacaksın dahası var onca insanın tuvalet ihtiyacı onca insanın özellikle kadınların banyo ihtiyacı, yoksulluk dediğimiz şey bu, hepimizi düşündürmesi gereken ilk ve tek şey işte bu. Depremin altından şokla kalkmış dünya güzeli insanlarımızı gördünüz kamera kamera televizyon televizyon. Yaşadıkları suskunluk ve şok hepimize benziyor. 'nerde bu .mına koduğumun valisi diyen de tıpkı bizim refleksimizi gösteren bizim insanımız, 'Allah büyüktür ne yapalım' diyen de bizim kültürümüzün tıpkı bizim insanımız.

Otuz yıldır toplumumuza dayatılmış başörtüsü ve etnik tartışmayı bir daha düşünün, köşelerinde hala doğanın Allah'ın felaketine 'siyasi yorumlar' getirenleri ibretle izleyin. İdeolojik bilinçleri ve ideolojik körlükleri depremin en acı gününde hız kesmeden sürdü. Allah'ın depreminden hala siyasi mesaj üretenleri izlediniz.

Allah'ın depreminden siyasi mesaj üretenler şüphesiz kör bencil ahlaksız ve ırkçı ideolojilerin sahipleri.. Üstelik bu insanlar 'sivil

özgürlükler' 'sivil yönetim' diye diye bu günlere geldiler. Gördünüz gerçek sivilleri.. Deprem, siyaseti ideolojileri taş yığınları altında bırakınca ortaya suskun çaresiz yoksul sahipsiz insanlarımızı nihayet tüm çıplaklığıyla ülkeye gösterdi.. İdeolojiler ve devlet ortadan çekilince gerçek 'sivillerimiz' Van'da ve Erciş'te ekranlarda izledik, kimseleri yok, sahipsizliğin ve iki ateş arasında kalmışlığın üstüne bir de deprem travmasının suskunluğuyla hepsi 'taş'a dönmüş taş'a döndürülmüş insanlarımız.

Bizlere otuz yıldır başörtüsü ve etnik tartışmayı dayatanlar, gerçek sivillerin sigortalarını, hayatlarını, eğitim fırsatlarını, konutlarını, kaldırımlarını, işsizliklerini anlatmadılar. Özgürlük onlar için ya başörtüsü kavgası ya etnik kavgaydı.. Oysa özgürlük, tek tek insanlarımızın suyu banyosu tuvaleti ekmeği barınağı yolu eğitimiydi...Aralıksız ve durmaksızın bu gerçeği bas bas bağıran bizleri ekranlardan ve medyadan kovdunuz, etnik ya da başörtüsü kavgasına yüz vermediğimiz için bizlere etmediklerini bırakmadılar.

Ve ideolojiler deprem günü aradan çekilince tek tek insanlarımızın trajik hikayelerine şahit olduk, işte bir genç öğretmenimizin anne babası Dinar depreminde ölmüş evlatlık verilmiş ve şimdi Van'ın Erciş'inde yığınları altında kalmış.. Bir insan hikayesi bu.. Nice insanların tek tek hayat hikayelerine nihayet şahit oluyoruz.. İdeolojiler ve devlet ve dayatılan masallar ortadan çekilip tek tek insanlarımızın trajedilerine şahit oldukça, dikkat edin sanki ilk defa insan tanıyormuşuz gibi sarsılıyoruz. Oysa bu insanlar otuz yıldır bu ülkede yaşıyordu ama tek tek hayatlarını bu denli içerden ve sarsıcı öğrenemiyorduk.

Ve duygularınıza dikkat edin, tek tek insanları tanıdıkça sanki insanı sanki kendinizi daha iyi tanıyorsunuz, oysa bizler insanlarımızı trajedilerle değil belgesellerle hikayelerle romanlarla sinemayla ve onların gerçek hayatları üzerine kurulmuş siyasetimizle tanımayı çok istiyorduk. Devlet ve ideolojilerin dayatmalarıyla sizlere insanları tanıyormuşsunuz sanısı yaşatılıyor ve bir deprem sahte örtüleri kaldırıp gerçek insanımızı bize çırılçıplak tanıtıyor.. Ne kadar acı olursa olsun insan'ı tanımak hepimizi kardeşliğimizi

bölüşmemizi heyecanlarımızı gözyaşlarımızı bir arada tutar.. Size dayatılan başörtüsü ve etnik tartışmalar ise sizi birbirinizden uzaklaşır düşmanlaştırır..

Bu güzel ülkede bizlere ve şimdi yeni yetişmekte olan gençlere tek tek insanlarımızı tanıtacak sinemalar tv programları milli eğitim müfredatı romanlar kaç zaman var ki ortalıklarda hiç yok, varsa yoksa bir başörtüsü ve etnik tartışma.. Niçin 'insanlarımızın' yoksulluğunu çaresizliğini ağır dramlarını bize anlatan hikayeciler belgeseller yazarlar ön planda değil aksine kovulmuş ya da sansürlenmiş...

Siz bunca zaman TV'lerde sabahlara kadar neyi tartışıyordunuz ve şimdi bizim gördüklerimizi, bir kez olsun o doyamadığmız 'özgürlük' tartışmalarınızın içinde bu çıplak sahipsiz suskun insanlara niye şahit olamadık.. Çünkü sizler ABD projelerini anlatıyordunuz şimdi ekranda depremle gördüklerimiz bizim gerçek insanımız..

Bizlerin tek doğru haklı projesi bu sahipsiz insanların ekmeği ve hakları üzerinden olmalıydı..

Ama siz yoksulluğu sigortaları müteahhitleri hırsızları anlatmadınız çünkü ideolojiler böyle istiyor, çünkü insanı tanırsanız kardeş olursunuz, duygudaş olursunuz, aynı kan aynı deri aynı gözyaşı aynı anne babaların çocukları ve tabiat karşısında aynı çaresiz insan olursunuz.

Kardeşlerim, yine de ideolojik reflekslerle büyümüş ama acılar karşısında ideolojik reflekslerini susturmayı başarmış bir çok soylu siyasetçimize de buradan teşekkür etmeliyiz.

Kardeşlerim, varını yoğunu kendini bütün imkanlarını bu depreme seferber etmiş doktoru hemşiresi sivili herkese bizleri bu en acılı günümüzde biraz daha 'insan' biraz daha 'kardeş' göstermeyi başardıkları için teşekkür edelim..

Ve kardeşlerim, barınağı suyu helası ekmeği olmayan insanlara 'etnik savaş' öğreten ideloji ve partilere ve kudurmuş köpekler gibi konuşan sözcülere de bir kez daha lanet okuyalım.

ORTADA SIÇAN CHP

Günümüzde tüm futbol takımları her idman günü bir antrenman tekniği olarak çok tutulan çok eğlenceli 'ortada sıçan' oyununu mutlaka oynar, hatta bazı antrenmanlar ortada sıçanla başlar ortada sıçanla biter, hatta oyuncular antrenmanda hep ortada sıçan oynansın ister, çünkü çok eğlencelidir. Ortada sıçan, beş-altı oyuncu daire oluşturur ve ortada bir kişi topu ayaklarından almaya çalışır, topu kimin ayağından alırsa ortaya fare olarak o geçer ve oyun sürer.

Dar alanda kısa paslaşma, ani hızlı refleksleri geliştirme, dar alandan top çıkartma, top çalma, hamle bozma, ayak bilek çalım becerileri geliştirme gibi, daha nice faydaları vardır.

'Ortada Sıçan' tarihten kalma bir mahalle oyunudur, yakalanan fare hemen öldürülmez, beş altı kişi ya da mahalleli hemen herkes tekmelerle oyuna katılır, fare tekme yedikçe duvara çarpar sersemler, sonra ayılıp tekrar hızla sıvışıp kaçar, tekrar önü kesilip tekmelenir, çevikliğini kaybetsin diye ayak altında başı ezilir, leşinin kanlı izleri mahalle duvarlarında çıkıncaya kadar bir eğlenceyle, bir karnaval şenlik gibi dövülür.

Ve sonra leşi ortada bırakılır, leş aylarca günlerce duvar dibinde kokar çürür ve ayaklar tekerlekler altında ezile ezile sadece kurumuş

tozlu kürkü kalır. Bir sokak mobilyası ya da sehpa üzerine dantelli örtü gibi sokağın ortasında fare kürkü o sokağın çok aşina bir eşyası ama görünmez hale gelir. Öyle ki dışarıdan mahalleye gelenler iğrenç fare leşlerinin neden süpürülüp temizlenmediğini anlayamaz, oysa o fare canlılığını çevikliğini varlığını yitirdiğinden mahalleli için yeterli bir temizlik sayılır.

Kaç zamandır medya CHP'yle ortada sıçan gibi oynuyor, leşi çıkıncaya çevikliğini kaybedinceye kadar yüzlerce yazar ayaklarıyla tekmeliyor. Ekranlardan meclis duvarlarına paramparça edinceye kadar dinmek bilmez kudurmuş salyalı bir iğrenç hırsla farenin önünü kesip farenin kaçabileceğini bütün delik önlerini tıkayarak, kanını her tarafa sıçratarak, farenin cıyıltılarını manşetlere taşıyarak pis kahkahalarla döve döve öldürüyor.

Ortada sıçan oyununu bugünkü kamera teknikleriyle yakın çekim çekme şansımız olsaydı, farenin leşi duvara çarpıp kanları flaş flaş ortalığa saçıldığı o an farenin cin gibi gözlerinin bir anda baygınlığa geçişini, bir tek kare dondurabilseydik, şimdiki CHP'nin tam bir portresini ancak o zaman anlatabilirdik.

Tabii ki cumhuriyeti ve Atatürk'ü karalamak yıpratmak çürütmek tarihten silmek için CHP'nin şahsında bedeninde kalleş bir oyun oynuyorlar, bu bir siyaset değil 'fareyi linçle öldürmek' galeyanı.

Aralıksız tam on yıldır yandaş oğlanlar açılım başlığı altında Ermeni, Güneydoğu, Kıbrıs, AB hangi tartışma açılsa, konuyla ilgili bilgileri yok, doktora tezleri yok, güçlü tarihi bilgileri yok, öngörüleri hiç yok, yani gerçekte tartıştıkları yok.

Hangi başlık açılsa onlarca ekranda onlarca gazetede sırıtarak ortaya CHP'yi alıp zihinlerinde fareleştirip şeytanlaştırdıkları Cumhuriyet'i Atatürk'ü CHP'yi lime lime, sakatatlarından nacaklarla kemiklerini kıra kıra iliklerini çıkartıncaya kadar yalanla iftirayla uydurmayla döne döne deşe deşe dövüyorlar.

Kim yapıyor, yandaş oğlanlar, ne adına yapıyorlar, oğlancılığı (acemi askerlikten çıraklığa genç çocuk düzme) sarayda hamamda

sokakta İslam gibi muhteşem bir dine rağmen meşrulaştırıp sıradanlaştıran Osmanlı'nın son sultanlarına iadei itibar vermek için yapıyorlar.

Gerçi ekrandan suratlarını da görüyoruz hiç bir padişahın bunlardan tek birini hamamına yüksek davetleri mümkün değil, cumhuriyeti tam anlamamış olmalılar, cumhuriyet bir anlamıyla da padişah haremine hamamına çağırsa da 'gitmeyi retetmek' hakkıdır, bugün dahi hayretle izliyoruz işte şu anda çağrılsalar gitmemek için direnecek tek kişi yok aralarında.

CHP'ye de kırk defa söyledik rakibinin kırk televizyonu var, kırkı da her gün seni ortaya sıçan gibi alıp leşini çıkarıyor, senin tek bir televizyonun yok, kendini anlatacak, kendini ifade edecek, yorumunu, analizini, fikrini söyleyecek tek bir ekranın yok, o halde, bu dayağı sen de hak ediyorsun, on milyonlarca oy aldığın kitlene tek bir cümleni gönderecek kanalın imkanın yoksa siyaset yapamazsın.

Eskilerin facia dediği trajedileri kim savunabilir, trajediler savunulmaz karşı da çıkılmaz, trajedilerden ders çıkartılır. Mesela Türkler Ermeniler'e soykırım uyguladı manşetini ekranlara taşıyanların o günlerdeki yazılarını okuyun, bir ay, olmadı bir yıla kadar hem tazminat hem özür dilenmezse Türkiye bir gün yaşayamaz, halkın beynine vura vura yazı yazanlar.

İşte bakın beş-altı yıl geçti yaşıyorsunuz işte, üstelik tehçir'i de çoktan unuttunuz. Ama soykırım başlığı altında açılmak istenen yol çoktan açıldı, Türkiye'ye AKP gibi yepyeni aydınlık özgürlükçü bir iktidar gelip tüm tarihimizi aklayıp temizleyip Türkiye'nin önünü açacak projesi, bu ve benzeri hesaplaşma başlığı altında tertiplerinizle çoktan raylarına koyuldu...

Aynı şekilde Dersim derken Dersim'deki acılarla zırnık ilişkiniz yok, gelmişsiniz altmış yaşınıza bir Dersim türküsünün adını bildiğiniz dinlediğiniz dahi yok, yapmak istediğiniz, bu acıları kullanıp, cumhuriyeti, Atatürk'ü, CHP'yi biraz daha hırpalayıp hatta halkın gözünde şeytanlaştırmaya çalışıyorsunuz.

Birileri, bunlar Osmanlı sultanlarının yolunu mu açıyor diye vehme kapılıyorsa, kapılsın artık, Dersim gibi acıları kullananlardan her şey beklenir. DGM'ler kapatılıp bugünkü beş on yıl tutukluluk sürelerini hukuklaştıran özel yetkili mahkemelerin kurulmasına ön ayak olan Cemil Çiçekler'in o günlerde özel yetkili mahkemeleri savunmak için 'neden şüpheleniyorsunuz mahkeme çeşitliliği olur, faydası olur' gibi açıklamalarını bilenler bugün normal bir tarihi konferansı bile şüpheyle karşılaması kimse kusura bakmasın çok ama çok normaldir.

Aklınıza gelen her tarihi konunun aydınlık yüzünü gerçeğini değil bağırsaklarını deşmekle ve bokunu püsürüğünü oy avcılığında kullanmakla görevlendirilmiş insanların nesine niye inanalım.

Cehaletleri artık azap verici bu lider şeyh kadrosundan birileri yarın bir gün sultan soyundan bir sultanla şekli bir nikah kıyarsa da kimse şaşırmasın, Suriye'ye girerken değil, Suriye'den fetihle çıkan zarif sarhoşluğun güzelliği daha şimdiden babıalinize ne hayaller kurduruyor, bilmeyen mi kaldı yedi cihanda.

On yıldır Ermeni soykırımı, Kıbrıs, Güneydoğu, AB, hemen her şeyle yüzleşelim diyorlar, kim yüzleşti, amatör ajan TESEV'ci köşe yazarları ya da her boka atlayan acemi amatör hevesli tarihçiler.

Amatör hevesli vay vay neler olmuş yahu merakıyla birkaç kitap okumuş insanlarla neyi tartışacaksınız. Bilim insanlarının en iyi bildiği bir şey de şu, bir şeyi ne zaman tartıştığınız önemli, hangi çağda hangi iktidarda hangi olaylarla yüzleşiyorsunuz.

Diyelim, 60 İhtilaliyle otuz yıl yüzleştiniz ne oldu? 60 ihtilalinden daha beteri yüzlerce subayın ifadesiz sorgusuz işgal güçleri gibi içeri atılmasını sağlayan iktidarınız değil mi? Azerbaycan'ın petrol gücü olmasaydı köşe yazarlarınız 'soykırımı' bir günde unutabilir miydi? İktidarınız refandumla genel seçimlerle tam rayına oturduktan sonra tüm açılımlardan tam tersine çark edip geriye dönen sizler değil misiniz?

Kaçıncı yüzleşme yalanıdır bu, yaptığınız, bugün Van depremindeki skandalları acemilikleri beceriksizlikleri müteahhitler

evlatları ölmüş insanların üzerine sıktığınız gaz bombalarını unuttturmak için yine ortaya sıçan CHP'yi alıp dövmek.

Milli Maç yayınında dahi spor yorumcusu Rıdvan Dilmen 'bu ekonomiye bu hezimet yakışmaz' diyor, hangi ekonomi, Türkiye'de borsanın rakamların ekonomisi, beş-on milyonun ekonomisi.

Geriye kalan elli milyonun ekonomisi yok, grafiği yok, işte Van depremi bir günde Somali'den beter bir yoksulluk cehalet siyasi ve sosyal eşitsizlik, haksızlık içinde yaşadığımızı tüm aleme ibret gösterdi. 1800'lerin başından beri kimi vergi vermemek istememiş, kimi asker vermemek istememiş, kimi otoritede zayıflık görmüş, kimi siyasi bölgesel güç tavizleri istemiş ve kimi İngiliz kışkırtmasına kurban gitmiş, bir yığın isyan oldu, bu isyanları son yirmi yıldır değerlendirenlerin hemen hepsi bu isyanlarının tümünü 'Kürt Kimliği' başlığında okuyor ve topluma siyasete de Kürt Kimliği isyanları olarak dayatıp bastırıp kabul ettiriyor.

Elli yıl önce de başka türlü bakılıyordu, muhtemelen iktidar değiştikçe Avrupa güçten düştükçe daha başka türlü değerlendirmeler yapılacak. Gerçek şu, son on yıldır tartışılan yüzleşilen hiçbir şey yok, hazır elimizde yetmiş ekran yetmiş gazete varken, sıkıştırıp ümbüğünü sıkıp tutuklayıp kemiklerini kırıp işkence altında CHP sorguya alıp tarihten silelim, irili ufaklı onlarca partinin işini bitirdiğiniz gibi.

Bugünlerde CHP'ye yapılan işkence altında sorgu dahi değil, gestapo köşe yazarları, CHP'nin kafasını duvarlara çarptırıp 'konuş konuş itiraf et, kabul et hadi' diye suçlama karalama sorgu infaz ekranları kurmuşlar.

Anladığım şu, Ermeni Tehçiri'nden, İsmet İnönü'ye yazılan bir mektuba, 12 Eylül'de idam edilen bir ülkücünün şiirine kadar aklınıza gelen her yarayı kaşıyan tahrip eden acımasızca kullanan bir yandaş oğlan güruhuyla karşı karşıyayız.

Yüzleşme, hesaplaşma gibi kelimeleri de bu vahşi iftiraları karalama kampanyasını çok normalmiş gibi göstermek için kullanıyorlar.

İşte gördünüz ne oldu, Susurluk'ta ortaya çıkan ve herkesin gayet iyi bildiği Derin Devlet'in adına Amerika'dan gizli bir el 'Ergenekon' adı takarak elli yılın sağ iktidarlarının karanlıklaştırdığı derin cinayetlerin hepsini birkaç yazarın üstüne yıktılar.

Tam tersine, kafası hafiye gibi çalışan Uğur Mumcular, Hablemitoğulları, Nedim Şenerler, işte Kaşif Kozanoğlu gibi bir şey bilenlerin hepsi o şekilde bir şekilde varlıklarıyla yok edildiler.

Bizler de günbegün izliyor eğleniyoruz AKP'yi ve yandaş oğlanlarının türküsünü: OY FARFARA FARFARA SIÇAN DÜŞTÜ ŞALVARA...

Asıl acımasız gerçek dün Kuzey Irak'ta Türk askerinin başına çuval geçirenler bugün bizim fareleri Suriye'nin şalvarı içine topluca çoktan atıvermiş.

Bizler savaşa niye girdik korkusu yaşayıp bazen espriyle şimdi görürler arabinkini diye endişemizi hafifletirmeye çalışırken; fareler hala her şalvarın içindekini hem CHP gibi tatlılıkla ısırabileceklerini hem de o şalvarın içi onlara, saraylardan büyük sultan kapıları gibi geniş hayaller kurduruyor. Ben gerçek 'Ergenekon' diye o şalvarın içine fareleri atanları ve farelerin o şalvarda gördüklerine derim.

Neyse, yine de yandaş oğlanlara böyle sataşmak doğru değil. Onlara gelecek hafta tartışacakları ciddi bir hesaplaşma yüzleşme konusu armağan etmeliyim.

Mesela Suriye'ye girecek Türk orduları 'mehter mi çalsın, AKP'nin seçim marşını mı çalsın, yoksa İzmir Marşını mı?'

Nihat Genç'in diğer eserleri

Amerikan Köpekleri

Arkası Karanlık Ağaçlar

Bu Çağın Soylusu

Dün Korkusu

Edebiyat Dersleri

İhtiyar Kemancı

Karanlığa Okunan Ezanlar

Kompile Hikayeler

Köpekleşmenin Tarihi

Memleket Hikayeleri

Hattı Müdafaa

Modern Çağın Canileri

Nöbetçi Yazılar

Ofli Hoca

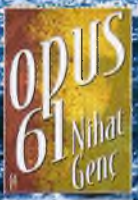

Soğuk Sabun

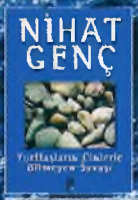

Sordum Kara Çiçeğe

Opus 61

Opus 61

Yurttaşların Cinlerle Bitmeyen Savaşı

İşgal Günleri

A1282
AGV

9 786058 824577